

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

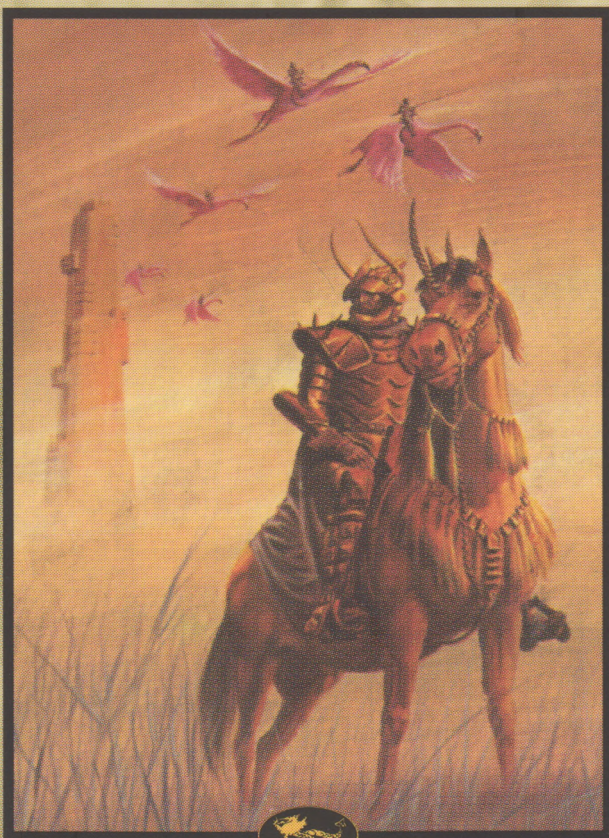
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL MOORCOCK

KAFATASINDAKİ MÜCEVHER

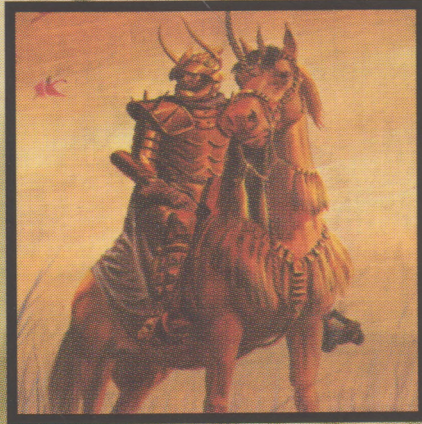
HAWKMOON - BİRİNCİ KİTAP

A L T I K İ R K B E S

Trajik Binyıl'ın ardından yaşam sürmekteydi, ama her şey çok değişmişti. Sonu gelmeyen savaşlar güçlü Avrupa devletlerini parçalamış, insanları korkunç bir kaosun içine sürüklemişti. Ülkeler ele geçirmek, zaferler kazanmak, krallıklar kurmak arzusu insanların yüreğinden bir türlü çıkmıyordu. Önce Avrupa'ya, sonra bütün Dünya'ya hatta evrene hükmetmelerinin yazgıları olduğuna inanan Granbretan yöneticileri, efsanevi delilikleri, kan dökmeye duydukları arzu ve sergiledikleri vahşet sayesinde amaçlarına çok yaklaşmıştı. Ama tarih, zulmün karşısına dikilecek kahramanları yaratmakta asla zorlanmamıştır.

Fantastik kurgunun gerçek ustalarından biri olan Michael Moorcock, şimdi karşınıza büyü ve kılıç dünyasından yeni bir kahraman sunuyor. Kafatasının içine yerleştirilmiş Kara Mücevher'in korkutucu yazgısı altında yaşamasına rağmen kalbini güzel bir kıza verebilen, ama işgal edilen topraklarının ve katledilen ailesinin öcünü almak için tüm Kara İmparatorluk'u kılıçtan geçirmeye hazır bir savaşçı, bir Ezeli Şampiyon:
Köln Dükü Dorian Hawkmoon.

ISBN 97846741-7

9 799758 467418

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 117
Fantasy – 20
Michael Moorcock – The Jewell in the Skull,
Türkçesi: Yalçın Başaran
1. baskı: Aralık – 2001

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamalı / Çetin Şan

Yayına Hazırlayan
Kaan Çaydamalı

Kapak Tasarımı
Murat “K.” Bozkurt
Detay Multimedia [0216. 336 84 75 / www.detay.tc]

Baskı
Umut Matbaacılık
(0-212) 637 09 34 – 04 11

ISBN 975-8467-41-7

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri **ALTIKIRKBEŞ** kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın **FOTOKOPİ**, Yaşasın **KAOS**.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Kulübü tribidir.
Yazışma Adresi: Ömer Efendi Sok. No: 7/15 Kızıltoprak, Kadıköy
Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8
Fax : (0-216) 330 28 24
www.altikirkbes.com

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey’de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green’e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini *Tarzan Adventures*’de editör konumuna yükselmışti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho’da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris’e gitti.

Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa’da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç’te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris’e döndü. Beş parasız olarak İngiltere’ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti.

1964 yılında *New Worlds*’un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında *Behold The Man* ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK’dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak “Melniboné’lu Elric” dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70’lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock’ın “Hawkmoon” adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Öyster Cult’la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981’de [1975’de kaydettiği] kendi solo albümü *New World’s Fair*’i çıkardı.

Seksenden fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Tek-sas’ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

michael moorcock

•

hawkmoon

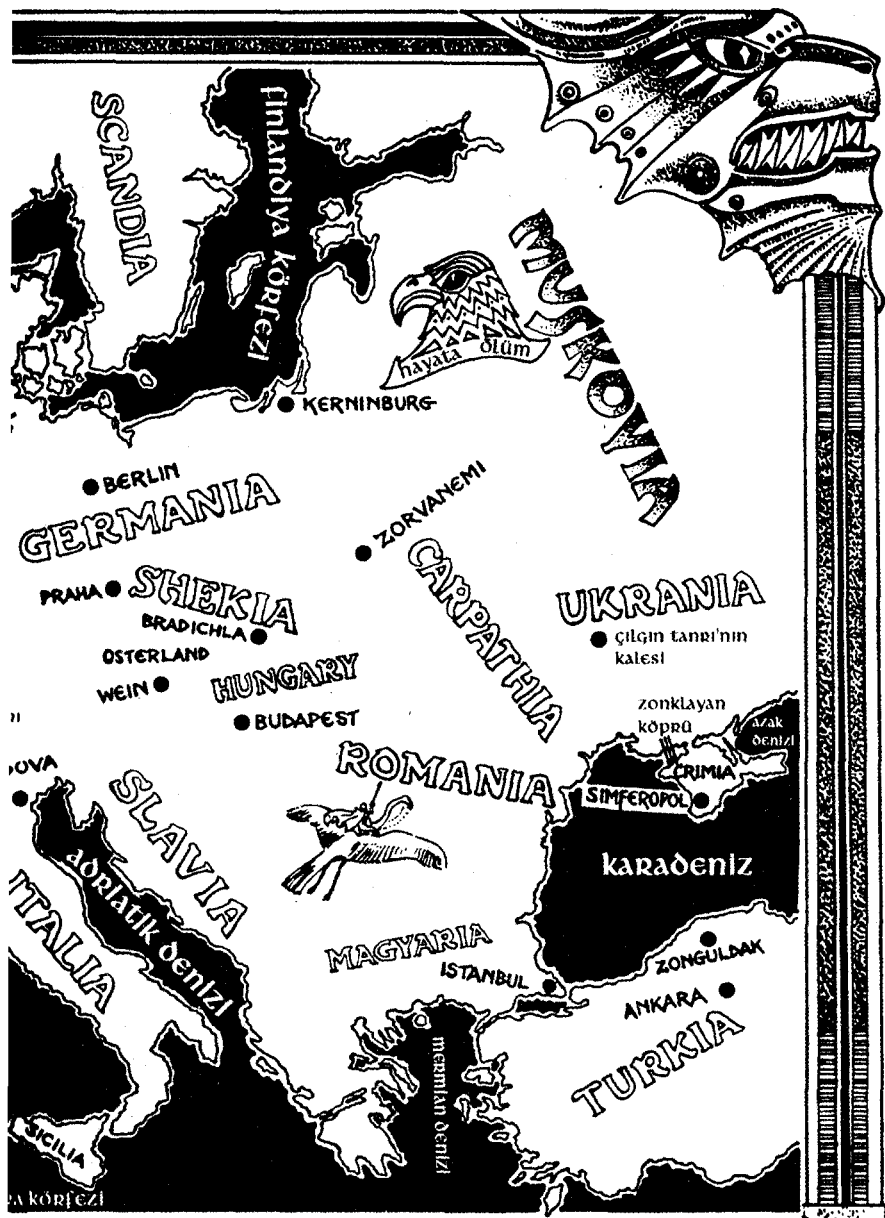
rünlü asa'nın tarihçesi birinci kitap

kafatasındaki mücevher

türkçesi: yalçın başaran

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
istanbul, 2001

kara İmparatorluk dünyası

6.45 Notu:

Moorcock, Trajik Binyıl'ın ardından oluşturduğu Avrupa haritasında yer alan ülke ve kent isimlerini, alışlagelen isimlerini hissettirerek biraz farklı bir biçimde yazmıştır. Örneğin, Muskovia, Granbretan [Büyük Britanya], Parye [Paris], Londra [London] gibi. İrlanda yerine orasının eski ismi olan Erin sözcüğünü seçmiştir. Oynadığı sözcük oyunlarının daha rahat anlaşılması için harita üzerindeki isimleri – gerekmedikçe – değiştirmeden bıraktık. Çok hafif bir sözlük çalışmasıyla bunları dilimize çevirebilir ve isterseniz size ait olan kitabın üzerine yazabilirsiniz.

ÖNSÖZ

Sevgili okur,

Bu dizi, altmışların ortalarında ve hızla yazılmıştır; günümüze geldiğimizde, pek parlatılmamış görünse ve genç yaşlı hepimizin daha fazla enerjiye ve belki de dünyayı herkes için daha iyiye doğru hızla değiştirebileceğimize dair hafif bir inanca sahip olduğumuz bir dönemin açık işaretlerini taşıyor olsa da, artık onlara pek fazla karışmayacak kadar bilgili olduğumu düşünüyorum. Burada yapılan düzeltmeler çoğunlukla, üsluptan ziyade teknikle ilgilidir.

O günlere özgü aşırı milliyetçilikle bilinçli bir şekilde uyuşmazlık içinde olan bir ruh haliyle, kahraman olarak bir Almanı ve kötü adamlar olarak da İngilizleri seçmiştim. Okuyucular, the Beatles ya da ünlü politikacılar gibi dönemin kişiliklerine dair birtakım imalara zaman zaman rastlayacaklardır.

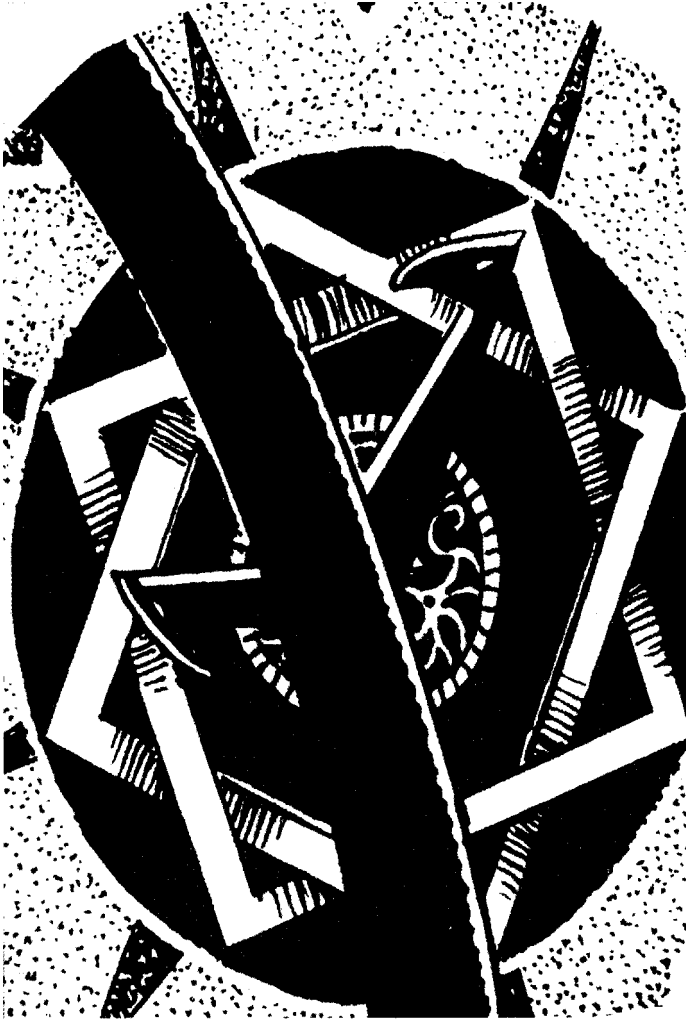
Bu unsurlar sayesinde bazı eleştirmenler, eserin içinde incelikli bir siyasal mesaj bulmaktan hoşnut olmuşlardı ve eğer rock 'n' roll şarkılarıma yazdığım sözlerin çoğunda olduğu gibi, fantastik macera öykülerimdeki ahlaki unsurun da açıkça görülebileceğini söyleseydim, eleştirmenlere zaman kazandırmış olacaktım. Bu kitaplar popüler eğlendirme amacını güderek ve aynı ihtirasla yazılmışlardı. Bu eserlerin içinde birtakım metaforlar, bir parça ironi, parodi ya da bilinçli sembolizm arayan bir eleştirmen, burada, Jerry Lewis'in geçmişini ele alan bir Fransız entelektüelinin bulduğundan daha fazla derinlik bulamaz. Rock'n'Roll'da da olduğu gibi, bu üslubu benim için cazip kılan şey, aslında onun akademik eleştirmenlerin ilgisini pek çekmiyor oluşuydu. Bu kitaplar, okurlarına, zaman harcadıkları duygusu vermeksizin vakit geçirmelerine yardımcı olmaları umudu ve sahnede müzik yaptığım da yaşadığıma benzer bir ruh hali içinde yazılmıştır.

Bu diziyle müzik ve özellikle de Hawkwind arasındaki benzeşmeler bilinmektedir, ama yazar ve aktör Sam Shepard şiir derlemelerinden birine Hawkmoon adını verdiğini söylediğinde gerçekten gururum okşanmıştı. Daha sonra müzik grubum Deep Fix ile yaptığımız *The New World's Fair* adlı albmmzn bir parçasında Shepard'ın sözlerini kullandık. *Song for Marlene*, bana Shanghai Express'deki nl Marlene Dietrich taklidimi yapma fırsatını tanımıştı, bu olanak için Sam'a har zaman teşekkür ediyorum.

Bir süredir ele geçirilmesi iyice zorlaşan ve bu öyküye ait grafik çalışmalar arasında benim en sevdiğim yorumları içeren James Cawthorn'un efsanevi desenleri de kitapların içine eklendi. Bunların dışında Bay Cawthorn, Hawkmoon'un dünyasının yeni ve daha doğru bir haritasını da çizmiştir.

Sevgilerimle,
Michael Moorcock
Lost Pines
Texas.
Eylül 1994

hawkmooN – birinci kitap

kafatasındaki mücevher

Dave Brock için

BİRİNCİ KİTAP

SONRA YERŞEKİLLERİ GEÇEN ASIRLARIN
VURDUĞU DAMGAYLA YIPRANMAYA BAŞ-
LADI VE YAŞLANDI DÜNYA, TİPKİ SON
GÜNLERİNİ YAŞAYAN KAPRİSLİ VE GARİP
BİR İHTİYAK GİBİ ...

– RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

KONT BRASS

Kamarg'ın Koruyucu Lordu Kont Brass, bir sabah topraklarını denetlemek üzere boynuzlu atıyla gezintiye çıkmıştı. Üzerinde eski çağlardan kalma bir yıkıntının bulunduğu küçük bir tepeye gelene kadar atını sürdü. Yağmurların ve rüzgârın etkisiyle kalın taş duvarları aşınmış Gotik bir kilise yıkıntısıydı. Büyük bölümünü sarmaşıklar bürümüşü, sarmaşıklar bu mevsimde çiçekler açan cinsten olduğu için, karanlık pencere oyukları bir zamanlar onları süsleyen renkli camlar yerine mor ve kehribar rengi çiçeklerle doluydu.

Kont Brass, ne zaman bir gezintiye çıksa bu yıkıntıya uğrardı. Onunla kendisi arasında bir tür yakınlık hissediyordu; o da kendisi gibi yaşlanmıştı, o da kendisi gibi nice hengameden sağ çıkmıştı ve yine kendisi gibi zamanın yıkıcılığı yüzünden zayıf düşeceğine daha da güçlenmiş görünüyordu. Yıkıntıların bulunduğu tepe, rüzgârla birlikte dalgalanan uzun otların oluşturduğu bir deniz gibiydi. Tepeyi Kamarg'ın sonsuza kadar uzanıyormuş gibi gözüken bereketli bataklıkları – yabani beyaz boğaların, boynuzlu atların ve bir yetişkini kolaylıkla taşıyabilecek büyüklükte kızıl flamingoların doldurduğu vahşi bir manzara – çevreliyordu.

Gökyüzü, yağmur getiren açık gri bir renkteydi ve Kont'un parlatılmış pirinç zırhına dokunan altın sarısı günışığı zırhı alev alev parlatıyordu. Kont beline kocaman geniş bir kılıç takmıştı ve başında da yine pirinçten yapılmış düz bir miğfer vardı. Tüm bedeni neredeyse tamamen pirinçle kaplanmıştı, zırhlı

eldivenlerinde ve çizmelerinde bile deri üzerine yerleştirilmiş pirinç halkaları vardı. Kont'un gövdesi geniş, kuvvetli ve uzun-du. Yanık tenli yüzünün bile pirinçten dökülmüş gibi durduğu büyük, güçlü bir kafası vardı. Altın kahverengi iki keskin göz dikkatle etrafa bakıyordu. Saçları da kalın bıyığı gibi kırmızıydı. Kamarg'da, hatta daha da ötelерinde bile, Kont'un aslında bir insandan çok, pirinçten yapılmış bir heykel, bir Titan, yenilmez ve yok edilmez bir ölümsüz olduğu hakkında efsaneler duymak olağandı.

Ama Kont Brass'ı yeterince tanıyanlar onun her yönden tam bir insan olduğunu çok iyi bilirlerdi – sadık bir dost, korkunç bir düşman, kahkahası bol ama korkunç derecede öfkeli, inanılmaz derecede içebilen, çok fazla tad ayırt etmeyen iştahlı birisi, rakipsiz bir kılıç ustası ve binici, insanlık ve tarih konularında bir bilge, aynı anda hem yumuşak hem de vahşi olabilen bir âşıktı. Kont Brass'ın gürleyen sıcak sesi ve büyük canlılığıyla bir efsane olmaktan başka hiçbir seçeneği yoktu, çünkü kendisi gibi yaptıkları da olağandıydı.

Kont Brass zırhlı eldivenini hayvanın sivri, spiral boynuzları arasında gezdirdi ve denizle gökyüzünün buluştuğu güne-ye doğru bakarken atının başını okşadı. At keyifle homurdandı, Kont Brass gülümsedi, eyerinde arkaya kaydıldı ve atını ufkun ötesindeki kuzey kulelerine giden gizli bataklık yoluna doğru yönelterek dizginleri hafifçe şaklattı.

İlk kuleye vardığında ve nöbetini tutarak ufuk çizgisine karşı duran nöbetçinin zırhlı silüetini gördüğünde hava kararmaya başlamıştı. Kont Brass'ın bir önceki ahlaksız Koruyucu Lord'un yerine geçmesinden bu yana Kamarg'a hiç saldırı olmamasına rağmen, şimdilerde başıboş kalmış (batıdaki Kara İmparatorluk'un bozguna uğrattığı) orduların ülkeye girip yağmalayacak kasaba ve köyler arama ihtimali vardı. Kulenin nöbetçisi, tıpkı bütün diğer arkadaşları gibi barok stilde bir alevmızrağı, yüz yirmi santim boyunda bir kılıç, burcun üzerindeki

mazgallı siperliğin bir kenarına bağlanmış eğitimli bir binek flamingosu ve çevredeki kulelerle işaretleşebilmek için bir heliograf aletiyle donanmıştı. Kulelerde Kont'un kendisinin yaptığı ve oralara yerleştirdiği başka silahlar da vardı, onları çalıştırma yöntemlerini sadece nöbetçiler biliyorlardı; ama yine de onları çalışırken daha hiç görmemişlerdi. Kont Brass onların Granbretan'ın Kara İmparatorluğu'ndaki silahlardan bile daha güçlü olduğunu söylemişti, adamları ona inanıyor, ama bu garip makinelerden biraz da çekiniyorlardı.

Kont Brass kuleye yaklaşırken nöbetçi ona doğru döndü. Adamın suratı, yanaklarını ve burnunun üstünü kaplayan siyah demir miğferin arkasında neredeyse hiç görünmüyordu. Ağır deri bir pelerine sarınmıştı. Kolunu yukarıya kaldırarak selam verdi.

Kont Brass da kolunu kaldırdı. "Her şey yolunda mı, nöbetçi?"

"Her şey yolunda, lordum." Nöbetçi yağmurun ilk damlaları düşerken alev-mızrağını diğer eline aldı ve pelerininin kukuletasını kafasına geçirdi. "Havanın dışında."

Kont Brass güldü. "Mistrali bekle de ondan sonra şikâyet et." Atını kuleden çevirip bir sonrakine doğru sürdü.

Mistral, Kamarg'da aylarca esip bahara kadar devam eden soğuk ve şiddetli bir rüzgârdı. Kont Brass, esişi sertleştiğinde yüzünü şiddetle kamçılایan ve bronz tenini parlak kırmızıya döndüren bu rüzgârda ata binmeyi çok severdi.

Artık yağmur zırhının üzerine boşanmaya başlamıştı, eyerinin arkasındaki pelerinine uzandı, omuzlarına yerleştirdi ve kukuletasını taktı. Kararan günün içinde etraftaki sazlıklar meltemle gelen yağmurdan eğilmişti. Ağır damlaların su birikintilerine düşmeleri yüzünden devamlı bir pıtır ve aralıksız dalgacıklar oluşuyordu. Yukarıda daha da kararan bulutlar ağır bir yağmurun boşalacağını habercisiydiler. Kont Brass incelemesinin devamını ertesi güne bırakıp dönemeçli bataklık patikalarından en azından dört saatlik bir yolculuk anlamına gelen

Aigues-Mortes'deki kalesine dönmeye karar verdi.

Hayvanın yolu içgüdüleriyle bulacağını bilerek, atı geldiği yöne doğru çevirdi. Yolda yağmur iyice hızlanıp pelerinini sırlıslıkla etti ve gece, sadece yağmurun gümüşü çizgilerinin yardığı koyu karanlık bir duvara dönüşerek hızla çöktü. Atı yavaşladı ama durmadı. Kont Brass atın ıslak derisinin kokusunu duyuyordu, Aigues-Mortes'e varınca seyislerin ona özel bakım yapacağına söz verdi. Kont Brass eldivenli elleriyle atın yele-sindeki suları silkti, dikkatli bir şekilde ileriye bakmaya çalıştı ama sadece hemen etrafındaki sazları görebiliyordu ve bir su tilkisi ya da bir su samuru tarafından kovalanan bir yaban ör-değinin çılgıncasına bağırışını duydu. Ara sıra ilerisinde bir karaltı gördüğünü sanıyor ve yuvasına giden bir flamingonun ha-vayı ıslık gibi yarışını hissediyor ya da hayatı için bir baykuşla dövüşen bir su tavuğunun gıdıklamasını fark ediyordu. Bir se-ferinde karanlıkta beyaz bir parıltı gördü ve uyumak için daha sert bir yere giden bir beyaz boğa sürüsünün gürültülü geçişle-rini dinledi; ve biraz sonra sürüyü kovalayan bir bataklık ayısı-nın soluyan nefesini, çamurun kaygan yüzeyinde yürürken çı-kardığı hafif sesi fark etti. Bütün bu sesler Kont Brass için tanı-dıktı ve onu hiç telaşlandırmadı.

Hatta korkmuş atların uzaktan gelen tiz sesli kişneyişlerini ve toynak seslerini duyduğunda bile, kendi atı aniden durup huysuzlanana kadar bir gariplik hissetmemişti. Dar patikadan panik içinde fırlamış koşturan atlar tam üstlerine doğru geli-yordu. Kont Brass, artık en önde koşan, gözleri korkudan fıldır fıldır dönen, burun delikleri açılmış ve kişneyen aygırı seçebili-yordu.

Kont Brass, aygırı geri çevirme umuduyla bağırarak kolla-rını havada salladı ama hayvan onu dinleyemeyecek kadar bü-yük bir paniğe kapılmıştı. Yapacak başka bir şey yoktu. Kont Brass dizginlere asıldı ve en azından sürü geçene kadar batma-yacakları kadar sert olduğunu umarak atını bataklığa sürdü. Toynakları yumuşak çamurun içinde sağlam bir yer arayan at

sazlıkta tökezledi; ardından suya daldı ve Kont Brass suların sıçrayışını gördü, bir dalğanın yüzüne çarpışını hissetti. At zırhlı ağır yükünü cesurca taşıyarak soğuk gölette bütün gücüyle yüzmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra sürü şimşek gibi geçti. Kont Brass, Kamarg'ın vahşi boynuzlu atları kolay kolay tedirgin olmayacağını bildiği için onları neyin korkuttuğunu gerçekten merak etmişti. Sonra atını tekrar patikaya doğru sürerken, karmaşayı açıklayan ve elini kılıcının kabzasına atmasına sebep olan bir ses duyuldu.

Bu kaygan bir sesti, salyalı bir sesti; bir baragoonun – bataklık yaratığının sesiydi. Artık bu canavarlardan çok az kalmıştı. Kont Brass gelmeden, bölgenin bir önceki Koruyucusu, Kamarg halkını yıldırıp korkutmak için yaratmıştı onları. Kont Brass ve adamları, bu ırkın neredeyse hepsini yok etmişti, ama sağ kalanlar geceleri avlanmayı ve ne pahasına olursa olsun kalabalık insan gruplarından kaçınmaları gerektiğini öğrenmişlerdi.

Baragoonlar da bir önceki Koruyucu'nun büyü laboratuvarlarına köle olarak getirilip değişime uğrayana kadar insandılar. Şimdi iki buçuk metre boyunda, aşırı derecede geniş ve safra renginde, bataklıkta karınları üzerinde sürünerek ilerleyen canavarlardı; sadece çelik sertliğinde pençeleriyle kurbanlarının üzerine atılıp onları parçalamak için doğrulurlardı. Bir adamı tek başına yakalayabilecek kadar şanslı oldukları zaman, onu kendi gözleri önünde kollarını ve bacaklarını zevkle yiyerek ağır ağır intikamlarını alırlardı.

Atı yola dönerken Kont Brass hemen ilerisindeki baragoonu gördü, pis kokusunu duydu ve bu kötü koku yüzünden öksürdü. Koca geniş kılıcı şimdi elindeydi.

Baragoon da onu duymuştu ve durdu.

Kont Brass atından inerek onunla canavar arasında dikildi. Geniş kılıcını iki eliyle tutup pirinç zırhlı ağır bacaklarıyla baragoona doğru yürüdü.

Yaratık aniden tiz, soğuk abuk sabuk sesler çıkarmaya başladı, Kont'u dehşete düşürmek için dikildi ve pençelerini salladı. Kont Brass'a göre bu manzara pek de dehşet verici değildi, daha kötülerini görmüştü. Ama baragoon karanlıkta görebildiği ve bataklık onun doğal mekânı olduğu için, hayvana karşı şansının az olduğunu biliyordu. Kont Brass kurnazlığını kullanmalıydı.

"Seni pis kokulu iğrenç şey!" (Neredeyse şakacı bir tonda konuşmuştu.) "Ben Kont Brass, soyunun düşmanı. Kötü ırkını yok eden bendim ve bugünlerde bu kadar az kız ve erkek kardeşlerin kaldığı için bana teşekkür etmelisin. Onları özlüyor musun? Onlara katılmak ister misin?"

Baragoonun abuk sabuk, anlaşılmaz seslerden oluşan öfkeli çığlığı yüksekti, ama kendisinden emin olamama izleri de taşıyordu. Koca gövdesini hareketlendirerek sürüdü ama Kont'a doğru ilerlemedi.

Kont Brass güldü. "Eee büyüünün eseri korkak yaratık – yantın nedir?"

Canavar ağzını açıp şekilsiz dudaklarıyla birkaç şey söylemeye çalıştı, ama insan konuşmasına benzetilebilecek pek bir şey çıkmayacaktı. Gözlerini artık Kont Brass'ınkilerden kaçırıyordu.

Kont Brass kayıtsız bir tavırla kılıcını yere saplayıp zırh eldivenli ellerini kabzanın üstüne dayadı. "Benim koruduğum atları korkutmaktan dolayı utanç içinde olduğunu görüyorum ve iyi bir günümde olduğum için seni bağışlayacağım. Şimdi gitmene ve birkaç gün daha yaşamana izin veriyorum. Ya da kal ve hemen öl."

O kadar emin konuştu ki, hayvan tekrar yere indi ama hâlâ kaçmamıştı. Kont kılıcını kaldırıp sabırsız bir şekilde ileriye yürüdü. Canavarın kötü kokusu karşısında burnunu buruşturdu, durdu ve yaratığı kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bataklığa, ait olduğun balçığa dön! Bu akşam merhametli bir havamdayım."

Baragoonun ıslak ağzından hırıltılı bir ses çıktı, ama hâlâ kararsızdı.

Kont Brass kaşlarını çattı, baragoonun bu kadar kolay kaçmayacağını bildiği için durumu gözden geçirdi. Kılıcını havaya kaldırdı. “Sonun bu mu olacak?”

Bragoon arka ayakları üzerinde yeniden yükselmeye başladı, ama Kont Brass’ın hamle zamanlaması kesin olarak doğruydı. Çoktan ağır kılıcını canavarın boynuna doğru sallamıştı.

Yaratık her iki pençeli eliyle saldırdı, abuk sabuk çığlığı nefret ve korkunun bir karışımıydı. Pençeler Kont’un zırhında yaralar açıp onu geriye sendeletirken metalik bir gıcırta duyuldu. Canavarın ağzı Kont’un yüzünün üç santim uzağında açılıp kapandı, kocaman siyah gözleri sanki öfkesiyle onu yok etmek istiyor gibiydi. Kont, kılıcıyla birlikte geriye doğru sendeledi. Kılıç saplandığı yerden çıktı. Ayağını sağlam bir şekilde yere bastı ve yeniden vurdu.

Yaradan onu sıırıslıkam eden siyah bir kan fışkırdı. Hayvandan korkunç bir çığlık daha yükseldi, umutsuzca yerinde tutabilmek için elleri kafasına yöneldi. Sonra bragoonun kafası omuzuna düştü, tekrar kan fışkırdı ve gövde yere yığıldı.

Nefes nefese kalan Kont, cesede zalim bir tatminle bakarak hiç kımıldamadan taş gibi dikiliyordu. Yaratığın kanını titiz bir tavırla üzerinden sildi, elinin tersiyle bıyığını düzeltti, kurnazlığı ve yeteneğinden hiçbir şey kaybetmediği için kendisini kutladı. İlk anda baragoonu öldürmeye karar vererek karşılaşmanın her anını planlamıştı. Saldırı fırsatını yakalayana kadar yaratığı devamlı şaşırtmıştı. Onu kandırmanın kötü bir yanını görmüyordu. Eğer canavara adil bir dövüş imkânı verseydi, şimdi çamurun içinde kafasız yatan baragoon değil kendisi olacaktı.

Kont Brass soğuk havada derin bir nefes aldı ve ileri yürüdü. Biraz çabayla yaratığı bataklığa gömülmesi için çizmeli ayağıyla itmeyi becerdi.

Sonra atına bindi ve başka bir olayla karşılaşmaksızın Aigues-Mortes'e doğru sürdü.

YISSELDÄ VE BOWGENTLE

Kont Brass, neredeyse döneminin bütün ünlü savaşlarında ordular yönetmişti; Avrupa'nın yarısını yöneten hükümdarların tahtlarının ardında dikilen, krallar ve prensler yaratan ya da yok eden bir güç olmuştu. Entrika ustasıydı, politik çatışma içeren her işte fikri aranan bir adamdı. Aslında eskiden paralı askerdi, ama ideali olan bir paralı asker. Bu ideali de Avrupa kıtasında birlik ve barışı sağlamaktı. Bu yüzden bu amacı uğruna bir yararı olabileceğine inandığı her güçle birlikte olurdu. Kont yaşadığı süre içindeki tarihin hâlâ değişken olduğunu ve değişkenliğinin düzeltilemeyeceğini biliyordu. Bu çağda bir adam beş yılda bir imparatorluk kurabilir ve altı ay içinde onu kaybedebilirdi, bu yüzden pek çok kere bir imparatorluğu yönetme tekliflerini geri çevirmişti. O sadece tarihi doğru bildiği yönde birazcı değiştirmek için uğraşıyordu.

Savaşlardan, entrikalardan, hatta ideallerinden bir nebze bıkmış bu yaşlı kahraman, sonunda Kamarg halkının Koruyucu Lordu olma teklifini kabul etmişti.

Burası, Akdeniz'in kıyılarının yakınlarında uzanan kadim bir bataklıklar ve göletler diyarıydı. Bir zamanlar, Fransa denilen ülkenin bir parçasıydı, ama artık Fransa heybetli isimleri olan iki düzine dükalığa bölünmüştü. Turuncu, sarı, kırmızı ve morun birbirine karıştığı geniş, solgun bir gökyüzü ve bulanık geçmişin kalıntıları, zar zor değişen gelenek ve töreleriyle Kamarg, yaşlı Kont'dan destek istemiş ve o da kendisini bu toprakları güvende tutmaya adanmıştı.

Avrupa Sarayları'na yaptığı ziyaretlerde birçok sır öğrenmişti ve bunların sayesinde Kamarg'ın sınırlarını çevreleyen büyük, kasvetli kuleler artık bölgeyi kılıç veya alev-mızrağından daha güçlü, ama daha az bilinen silahlarla koruyordu.

Güney sınırında, bataklıklar denize kadar iniyordu. Ara sıra küçük limanlarında gemiler dururdu ama yolcular nadiren karaya çıkarlardı. Bu durum Kamarg'ın coğrafyası yüzündendi. Vahşi manzaralar, alışkın olmayanlar için tehlikelerle doluydu ve bataklıkta yolunu bulmak çok zordu. Ayrıca üç tarafını dağlar çevreliyordu. İçerilere girmek isteyenler daha doğuda karaya çıkarlar ve Rhone'a gitmek için bir tekne kiralarlardı. Bu yüzden Kamarg'a dış dünyadan çok az haber gelirdi ve gelenler de genellikle eskimiş olurdu.

Kont Brass'ın burada kalmasının nedenlerinden biri de buydu. Uzak olma duygusundan hoşlanıyordu; en sansasyonel haberlerin bile onu pek fazla ilgilendirmeyeceği kadar uzun zamandır dünyevi işlerle uğraşmıştı. Gençliğinde Avrupa'yı kapsıy kavuran savaşlarda orduları kumanda etmişti. Ama şimdi bir şekilde bütün bu mücadelelerden yorulmuştu, teklif ne kadar cazip olursa olsun gelen yardım ve danışma isteklerini geri çeviriyordu.

Batıda, gerçek politik istikrarı, yarı delirmiş bilimi ve işgal hırsıyla tek örnek olma özelliğini koruyan ada imparatorluğu Granbretan bulunuyordu. Denizden otuz mil boyunca uzanan, gümüşten büyük kemerli köprüyü inşa ederek, yüz milden uzun mesafeleri aşan menzilleriyle arsız orhithopterler gibi savaş makineleri yaparak, karanlık ilimleriyle topraklarını genişletmeye kararlıydılar. Ama Kara İmparatorluk'un Avrupa kıtasının içlerine değin elini uzatması bile Kont Brass'ı fazla rahatsız etmiyordu. O böyle şeyler olmasının tarihin bir kuralı olduğuna inanıyor ve ne kadar acımasız olsa da bütün savaşan devletleri birleştirecek bir kuvvetin sağlayacağı temel faydaları görebiliyordu.

Kont Brass'ın felsefesi deneyimle kazanılmıştı, bir bilginin

felsefesinden çok bir dünya adamının felsefesi idi ve tek sorumluluğu olan Kamarg, Granbretan'ın tüm gücüne dahi karşı koyabilecekken, şüpheye düşmek için bir neden görmüyordu.

Kendisinin Granbretan'dan korkacak hiçbir şeyi olmadığı için her geçen yıl bu ülkenin Avrupa'da acımasızca ve etkili bir şekilde biraz daha ilerleyişini uzaktan taktirle izliyordu.

Parye, Munchein, Wein, Krahkov, Kerninsburg (mistik ülke Muskovia'ya açılan bir kapı) gibi ünlü şehirlerin çizdiği bir hat boyunca Scandia ve tüm Kuzey ülkelerinin üzerine bir gölge düşmüştü. Anakıtanın üzerinde yarım daire şeklinde büyük bir güç bir olarak yayılmışlardı; bu her geçen gün genişleyen, yakında İtalya, Magyaria ve Slavia prensliklerinin kuzey bölümlerine de geçecek büyüklükte bir yarım daireydi. Kont Brass, yakında Kara İmparatorluk'un gücünün Norveç Denizi'nden Akdeniz'e dek uzanacağını ve sadece Kamarg'ın onun egemenliği altına girmeyeceğini tahmin ediyordu. Bulgar diyarından ahlaksız ve sahte bir büyücü olan daha önceki Koruyucu, yönettiği yerel muhafızlar tarafından parçalara ayrıldığında ve kendisinin Koruyucu Lordluğu kabul ettiği dönemde bile kafasının bir yerinde bu bilgiyi taşıyordu.

Kont Brass, Kamarg'ı dışarıdan gelecek saldırılara ve içeriden doğacak tehlikelere karşı güvende tutuyordu. Küçük köylerin halkını korkutan birkaç baragoon kalmış ve diğer korku veren şeylerle de ilgilenilmişti.

Artık, insanlar yıllardır ilk defa huzursuzluktan uzakken, Kont, Aigues-Mortes'deki sıcak sarayında yaşayarak, ülkenin basit, kırsal zevklerinin tadını çıkarıyordu.

Brass Kalesi olarak bilinen kale, asırlar önce şehrin ortasında yükselen yapay bir piramidin üstüne inşa edilmişti. Ama kat kat çimenlikler, çiçek bahçeleri, asma ve sebze teraslarıyla kaplanan piramit, artık toprağın altında kalmıştı. Burada kaledeki çocuklarının oynadığı veya yetişkinlerin gezindiği bakımlı çimenlikler, Kamarg'ın en iyi şarabını veren üzüm asmaları, daha aşağıda yeşil fasulye dizileri ve patateslikler, karnabahar,

havuç, kıvrıcık gibi bilinen sebzelerin yanında dev kabak-domatesleri ve kereviz gibi egzotik olanlar da bulunuyordu. Ayrıca kalenin ihtiyaçlarını karşılayan meyve ağaçları ve alıllar da vardı.

Şehrin evleri gibi kale de beyaz taştan inşa edilmişti. Kalın camdan (çoğu fazlasıyla süslü boyanmış) pencereleri, ustalıklı işlenmiş şatafatlı kuleleri ve siperleri vardı. En yüksek kulelerinden koruduğu bölgenin neredeyse tamamını görmek mümkündü. Ve öyle tasarlanmıştı ki mistral geldiğinde menfezler, palangalar ve küçük kapıların düzenlemesi yapılarak kale bir org gibi rüzgârda millerce uzaktan duyulabilen müziğini çalıyordu.

Kale kentin kırmızı çatılarına ve binlerce yıl önce Romanıan'ların yaptığı söylenen boğa arenasına bakıyordu.

Kont Brass yorgun atını kaleye çıkan dolambaçlı yoldan sürdü ve muhafızlara kapıyı açmaları için el salladı. Yağmur yavaşlamıştı ama gece soğuktu ve Kont ateşin başına ulaşmaya istekliydi. Koca demir kapıların arasında bir seyisin atını aldığı avluya girdi. Sonra merdivenlerden ağır ağır çıkıp kale kapısından geçerek kısa bir geçite indi ve ana salona girdi.

Burada ocağın içinde büyük bir ateş yanıyordu, onun yanındaki yumuşak koltuklarda kızı Yisselda ve eski arkadaşı Bowgentle oturuyordu. İçeri girdiğinde ayağa kalktılar; Bowgentle gülümseyerek dururken Yisselda yanağından öpmek için ayak ucunda yükseldi.

"Sıcak bir yemek ve zırhtan daha sıcak bir şeyler giymek istemiş gibi görünüyorsun," dedi Bowgentle, zilin ipini çekerek. "Hazırlatayım."

Kont Brass minnettarlıkla başını salladı, ateşin yanına gitti, miğferini çıkarttı ve bir tıngırtıyla şöminenin üstüne koydu. Yisselda çoktan ayağına eğilmiş, bacak zırhının bağlarını çözüyordu. Yumuşak koyu altın tenli, ne tam sarışın, ne de tam kumral, ikisinden de daha hoş renkte saçları olan on dokuzunda güzel bir kızdı. Babası için getirdiği yeni elbiselerle bekleyen

hizmetkâra bacak zırhlarını aceleyle taşıırken ateş turuncusu dökümlü tuvaleti onu bir ateş perisine benzetiyordu.

Başka bir hizmetkâr da zırhın diğer parçalarını çıkarması için Kont Brass'a yardım etti. Az sonra yumuşak, rahat bir pantolon, beyaz yün bir gömlek giymiş ve üstüne keten bir cüppe geçirmişti.

Yörenin sığırlarının biftekleri, patates, salata ve leziz yoğun bir sosla dolu küçük bir masa, bir sürahi şarapla beraber ateşin başına getirildi. Kont Brass iç çekerek masaya oturdu ve yemeye başladı.

Yisselda karşısındaki sandalyeye kıvrılıp iştahını bastırmasını beklerken, Bowgentle onu izleyerek ateşin başında dikiliyordu.

"Eee, Lordum, gününüz nasıl geçti? Ülkemiz güvende mi?" dedi Yisselda gülümseyerek.

Kont Brass sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Öyle görünüyor, leydim. Ama biri dışında kuzey kulelerini ziyaret edemedim. Yağmur başladı, ben de dönmeye karar verdim." Onlara baragoonla karşılaşmasını anlattı. Bowgentle yumuşak, estetik yüzü eğik ve dudakları büzük olarak biraz ciddi bakarken, Yisselda gözleri açık dinledi. Bu, ünlü filozof-şair eski arkadaşının yiğitliklerini her zaman onaylamıyor ve Kont Brass'ın böyle maceraları kendisinin aradığını düşünüyordu.

"Hatırlayacaksınız ki," dedi Bowgentle Kont bitirdiğinde, "bu sabah von Villach ve diğerleriyle birlikte dolaşmanızı önermiştim." Von Villach Kont'un baş vekiliydi ve önceki maceralarının çoğunda yanında bulunan yaşlı sadık bir askerdi.

Kont Brass asık yüzlü arkadaşına güldü. "Von Villach mı? O yaşlandı ve yavaşladı, bu havada onu dışarı çıkartmak pek doğru olmaz!"

Bowgentle biraz soğukça gülümsedi. "Sizden bir ya da iki yaş genç, Kontum..."

"Olabilir, ama bir baragoonu sadece elleriyle yenebilir mi?"

“Önemli olan bu değil,” diye sertçe devam etti Bowgentle. “Eğer onunla ve silahlı adamlarla gezseydiniz bir baragoonla karşılaşmanız gerekmiyecekti.”

Kont Brass elini sallayarak tartışmayı bitirdi. “Egzersiz yapmalıyım; yoksa von Villach kadar içi geçmiş olurum.”

“Buradaki insanlara karşı bir sorumluluğun var baba,” diyerek düşüncesini belirtti Yiselda. “Eğer öldürölseydin...”

“Öldürölmeyeceğim!” Kont Brass ölüm sanki sadece başkalarının çektiği bir şeymiş gibi kibirli bir tavırla güldü. Alevlerin ışığında adamın başı, antik bir barbar kavimin metalden dövülmüş savaş maskesini anımsatıyor ve o maske sanki yok edilemez gibi görünüyordu.

Yisselda omuz silkti. Kont Brass gibi inatçı insanlarla tartışmaktan çok az keyif alındığına inanmak da dahil, babasının karakter özelliklerinin çoğunu almıştı. Bowgentle bir zamanlar yazdığı bir şiirde kızı şöyle selamlamıştı, “O ipek gibidir, hem kuvvetli hem de yumuşak,” ve şimdi onlara bakarak birisinin ifadesinin diğerinin üzerinde nasıl da yansıdığını fark ediyordu.

Bowgentle konuyu değiştirdi. “Bugün Granbretan’ın Köln bölgesini, daha altı ay bile geçmeden aldığını duydum,” dedi. “Fetihleri bir veba gibi yayılıyor.”

“Yeterince sağlıklı bir veba,” diye yanıtladı Kont Brass, koltuğunda ardına yaslanarak. “En azından bir düzen kurarlar.”

“Belki de politik bir düzen,” dedi ateşli bir tavırla Bowgentle, “ama ruhsal veya ahlaki değil. Zalimliklerinin emsali yok. Delirmişler. Ruhları kötülük sevgisi ve asil olan her şeye karşı nefretle dolu.”

Kont Brass bıyığını okşadı. “Bu tür kötülükler daha önce de vardı. Burada benden önce olan Bulgar büyücüde onlar kadar kötüydü.”

“O Bulgar bir bireydi. Pesht Markisi, Roldar Nikolayeff ve benzerleri de öyleydi. Onlar istisnaydı ve sonunda yönettikleri

insanlar isyan etti ve onları zaman içinde yok ettiler. Ama Kara İmparatorluk böyle bireylerden kurulu bir ulus ve yaptıkları bu tür eylemler doğal olarak algılanıyor. Köln'deki sporları şehirdeki her kız çocuğunu çarmıha germek, oğlan çocukları hadım etmek ve canını kurtarabilen bütün yetişkinlere sokaklarda aşağılık gösteriler yaptırmaktı. Bu doğal bir zalimlik değil, Kont ve yapabilecekleri en büyük kötülük de değil. Eğlenceleri tüm insanlığı küçük düşürmek."

"Bu tür hikâyeler abartılıdır arkadaşım. Bunun farkına varmalısın. Beni de suçlamışlardı, niçin –"

"Bütün duyduğum söylentiler," diye araya girdi Bowgentle, "gerçeğin abartılması değil aksine basitleştirilmesi. Halk içinde yaptıkları bu kadar korkunçsa, özel zevkleri nasıldır acaba?"

Yisselda ürperdi. "Düşünmeye bile tahammül edemiyorum..."

"Tamamen öyle," dedi ona doğru dönerek Bowgentle. "Şahit olduklarını anlatmaya çok az kişi tahammül edebildi. Getirdikleri düzen yüzeysel, getirdikleri kaos insanların ruhlarını yok ediyor."

Kont Brass geniş omuzlarını silkti. "Ne yaparlarsa yapsınlar, bu geçici bir şey. Dünya üzerinde zorladıkları birleşimse kalıcıdır, bu sözlerimi unutmayın."

Bowgentle kollarını siyah giysili göğsünde kavuşturdu. "Bedeli çok ağır Kont Brass."

"Hiçbir bedel çok ağır değildir! Ne elde etmek istiyorsun ki? Avrupa prensliklerinin giderek küçük parçalara bölünmelerini, savaşın sıradan insanın hayatında değişmez bir faktör olmasını mı? Bugün çok az insan beşikten mezara kadar huzur içinde yaşayabilmek gidiyor. Nesneler değişiyor ve ardından yine değişiyor. Granbretan en azından tutarlılığı sunuyor!"

"Ve dehşeti de? Sana hak veremem eski dostum."

Kont Brass kendisine bir kadeh şarap doldurdu, içti ve biraz esnedi. "Bu ani olayları çok ciddiye alıyorsun Bowgentle."

Benim deneyimlerime sahip olsaydın, bu tür kötülüklerin her zaman sona erdiğini anlardın. Yüzyıl sonra göreceğiz ki Granbretan en adil ve ahlaklı ülke olmuş.” Kont Brass kızına göz kırptı, ama o Bowgentle’la aynı fikirdeymiş gibi karşılık olarak gülümsemedi.

“Hastalıkları yüzyılın iyileştiremeyeceği kadar yerleşmiş. Sadece görüntülerine bakınca bile anlaşılabilir bu. O hiç çıkarmadıkları mücevherli hayvan maskeleri, en korkunç sıcaklarda bile giydikleri giysiler, duruşları, hareketleri – tüm bunlar ne olduklarını gösteriyor. Delilikleri kalıtsal, soyları da bu deliliği taşıyacak.” Bowgentle elini şöminenin yanındaki sütunlardan birine vurdu. “Bizim pasifliğimiz onların sözlüğünde boyun eğmek. Biz-”

Kont Brass koltuğundan kalktı. “Yataklarımıza gidip uymalıyız dostum. Yarın arenada festivallerin başlangıcı için bulunmamız gerek.”

Bowgentle’ı başıyla selamları, kızını alnından yumuşakça öptü ve salonu terk etti.

BARON MELİADUS

Yaz mevsiminin işleri bitince Kamarglılar, bugünlerde büyük festivallerinin hazırlıklarına başlardı. Evleri çiçeklerle kaplar, halk süslü ipek ve keten giysiler giyer, genç boğalar sokaklarda özgürce koşar ve muhafızlar bütün askeri hünerlerini göstererek geçit töreni yaparlardı. Akşam üstleri şehrin kıyısındaki kadim taş amfiteyatrodaki boğa güreşleri yapılırdı.

Amfiteyatronun oturma yerleri yukarı doğru yükselen dairesel granit basamaklardan oluşmuştu. Güney tarafında, arenanın dik duvarının yakınında, oymalı sütunlarla kırmızı kayagantaşı çatıdan oluşan kapalı bir bölüm vardı. Burası koyu kahverengi ve kırmızı perdelerle örtülüydü. İçerisinde Kont Brass, kız Yisselda, Bowgentle ve yaşlı von Villach oturuyordu.

Kont Brass ile beraberindekiler oturdukları bölmeden neredeyse tüm amfiteyatroyu görebilir, heyecanlı konuşmalarla barikatların ardındaki boğaların gürültü ve horultularını duyabilirlerdi.

Biraz sonra amfiteyatronun uzak köşesindeki tüylü miğferli ve gök mavisi pelerinli altı muhafızın oluşturduğu gruptan bir tören borusu sesi duyuldu. Bronz borular, boğaların ve coşkuyla bağırarak halkın gürültüsünün üzerinde yankılandı. Kont Brass öne çıktı.

Gülümseyerek ve eli havada halkını selamlamak üzere göründüğünde bağırıışlar daha da yükseliyordu. Bütün bu patırtının bitmesinin ardından geleneksel festivali açma konuşmasına başladı.

“Trajik Binyıl’ın karmaşasından Talih eseri kurtulmuş Kamarg’ın köklü halkı; bugün sizin hayat verdikleriniz hayatı kutluyor. Ataları, gökleri başkalarına ölüm ve sakatlık getiren zehirlerden temizleyen, öfkeli mistral tarafından kurtarılmış sizler, bu festivalle Yaşam Rüzgârı’nın gelişine şükranlarınızı sunun!”

Yine bağırışlar yükseldi ve tören boruları ikinci kez çalındı. Sonra arenaya on iki iri boğa girdi. Kuyrukları havada, boynuzları ısıldayarak, burun delikleri şişmiş ve kırmızı gözleri parlayarak çılgınca arenada koşturup durdular. Bunlar Kamarg’ın en iyi dövüş boğalarıydı. Boyunlarının ve boynuzlarının etrafına sarılmış çelenkleri kapmaya çalışacak silahsız adamlarla karşılaşacakları an için bir yıldır eğitiliyorlardı.

Ardlarından atlı muhafızlar kalabalığa el sallayarak dört-nala çıktılar ve boğaları amfitiyatronun altındaki çite doğru sürdüler.

Muhafızlar biraz uğraşarak bütün boğaları çite soktuklarında, gökkuşağı renklerindeki pelerini, geniş siperlikli açık mavi şapkası ve altın megafonuyla tören yöneticisi ilk karşılaşmayı anons etmek üzere alana çıktı.

Megafondan ve amfitiyatronun duvarlarından yükselen adamın sesi neredeyse kızgın bir boğanın korkunç kükreyişine benziyordu. Önce boğanın – ünlü boğa yetiştiricisi Pons Yachar’ın sahip olduğu Aigues-Mortes’li Cornerouge’ın – adını anons etti ve sonra baş matadoru, Arles’li Mahtan Just’u. Tören yöneticisi atını çevirdi ve ortadan yok oldu. Cornerouge, bir anda amfitiyatronun altından ortaya çıktı, boynuzları havayı dövüyor, onları süsleyen kırmızı kurdeleler güçlü rüzgârda dalgalanıyordu.

Cornerouge, bir buçuk metreden daha yüksek iri bir boğaydı. Kuyruğu bir aslanınki gibi bir sağa bir sola çarpıyor; kırmızı gözleri onu onurlandıran kalabalığa dik dik bakıyordu. Arenaya atılan çiçekler geniş beyaz sırtına düşüyordu. Çabucak dönüp çiçekleri ezerek arenanın zeminini eşeledi.

Sonra kızıl ipekten, çizgili siyah bir pelerin, altın işlemeli dar pantolon ve ceket, gümüş işlemeli siyah deriden diz boyu çizmeler giymiş, zayıf, ufak tefek bir adam, sevimli ve gösterişsiz bir biçimde belirdi. Esmer, genç ve uyanık görünen bir yüzü vardı. Geniş kenarlı şapkasını kalabalığa çıkarttı, topukları üstünde döndü ve Cournerouge'ın karşısına geçti. Sadece yirmi yaşında olmasına rağmen, Mahtan Just bundan önceki üç festivalde de kendini göstermişti. Şimdi kadınlar çiçekler atıyor, Just yiğitçe gülümseyip el sallayarak onları selamliyordu. Sert sert soluyan boğaya yaklaştı, pelerinini zarıfçe çıkarırken insanlar ona öpücükler yolluyorlardı. Pelerinin kırmızı çizgilerini, sert sert soluyarak dans edercesine tekrar birkaç adım atan ve boynuzlarını eğen Cornerouge'a gösterdi.

Boğa saldırdı.

Mahtan Just kenara çekildi ve bir eliyle Cournerouge'ın boynuzundaki kurdelelerden birini kaptı. Seyirciler alkışladılar ve ayaklarını yere vurdular. Boğa çabucak döndü ve tekrar saldırdı. Just yine mümkün olan en son anda kenara çekildi ve yine bir kurdele kaptı. İki kumaş parçasını da beyaz dişlerinde tutarken önce boğaya sonra da seyircilere sırttı.

Boğanın boynuzlarında üstte duran ilk iki kurdeleyi kapmak kolaydı ve Just rahatça kazanmıştı. Şimdi alttaki kurdeleleri kapmak gerekiyordu ve bu çok daha tehlikeliydi.

Kont Brass oturduğu bölmede öne doğru eğilirken matedora hayranlıkla baktı. Yisselda güldü. "Olağanüstü değil mi, baba? Bir dansçı gibi!"

"Evet, ölümle danseden," dedi Bowgentle, alaycı bir sertlikle.

Yaşlı von Villach gösteriden sıkılmış görünerek koltuğunda arkasına yaslandı. Açıkçası, gözleri artık eskisi gibi değildi ve o da bunu kabul etmek istemiyordu.

Şimdi boğa, yerdaki pelerinin üzerinden, elleri belinde duran Mahtan Just'ın tam üzerine koşuyordu. Boğa tam ona vuruyordu ki, Just havaya sıçradı, gövdesi boynuzları sıyrırken

Cornerouge'ın üzerinden bir parend e attı, boğa şaşkınlık içinde sert sert solurken adamın kahkahası hayvanın tam arkasından geliyordu.

Ama boğa daha bedenini oynatamadan, Just bu sefer sırtına sıçradı ve boğa adamın altında çılgınca debeledenirken, dikkatini bir boynuz tutunarak diğerindeki kurdeleyi sökmeye verdi. Boğa bir süre sonra onu üzerinden şiddetle yere attı, ama Just yuvarlanarak uzaklaştı, elindeki diğer kurdeleyi sallayarak halka gösterdi ve boğa üzerine saldırmadan önce ayağa kalkmayı becerdi.

Alkışlayan, bağır an ve arenaya parlak çiçeklerden bir okyanus fırlatan kalabalıktan büyük bir gürültü yükseldi. Just şimdi arenada, arkasından yaklaş an boğayla yavaşça koşuyordu.

Düşünceliymiş gibi duraksadı, topukları üzerinde yavaşça döndü ve boğayı neredeyse üzerinde gördüğü için şaşırmış gibiydi.

Just bir kez daha sıçradı ama bir boynuz ceketine takılıp yırtarken dengesini bozdu. Bir eli boğanın sırtından kayd ı ve boğanın üzerinden yere sıçradı, ama kötü düşmüştü. Boğa saldıırken yerde yuvarlandı.

Just çabucak uzaklaşt ı, hâlâ kendindeydi ama ayağa kalkamıyordu. Boğa kafasını öne eğdi ve bir boynuz vücuda çarptı. Güneş ışıkları altında kan damlacıkları pırıldadı. Kalabalık acıma ve kan akıtma arzusunun karışımı içinde inledi.

"Baba!" Yisselda'nın eli Kont Brass'ın kolunu kavradı. "Ölecek. Ona yardım et!"

Kont Brass elinde olmadan arenaya doğru gitmesine rağmen başını salladı. "Bu onun kendi sorunu. Riske ettiğ i şey bu."

Just'ın bedeni elleri ve kollar ı bez bir bebeğinki gibi sallanarak havaya fırlatılmıştı. Arenaya boğayı kurbanından uzak tutmak için uzun mızraklı atlı muhafızlar girdiler.

Ama yırtıcı bir kedinin avının başında duruşu gibi Just'ın

hareketsiz bedeninin önünde duran boğa uzaklaşmayı reddetti.

Kont Brass ne yaptığıının farkına bile varmadan arenanın kenarından atladı. Pirinç zırhı içinde ileri koştu, boğaya metal bir devmiş gibi saldırdı.

Kont Brass kendisini boğanın kafasına doğru fırlatıp koca elleriyle boynuzları kavrarken biniciler atlarını kenara çektiler. Boğayı geriye doğru bastıran Kont'un kırmızı yüzünde damarlar fırlamıştı.

Sonra kafa hareket etti ve Kont Brass'ın ayakları yerden kesildi. Ama elleri tutmaya devam ediyordu ve ağırlığını bir yöne vererek geriye doğru bastırduğında boğanın kafası iyice eğiliyordu.

Her yerde sessizlik vardı. Yisselda, Bowgentle ve von Vिलlach benizleri atmış olarak bölmelerinde öne eğildiler. Kont Brass bütün gücünü harcarken amfitiyatrodaki herkes gerilmişti.

Cornerouge'ın dizleri titredi. Sert sert soludu, böğürdü ve bedenini sıçrattı. Ama harcadığı güç yüzünden titreyen Kont Brass boynuzları bırakmadı. Bıyığı ve saçları diken diken olmuş, boynundaki kaslar dışarı fırlayıp kızarmıştı, ama zamanla boğa zayıfladı, sonra yavaşça dizleri üstüne çöktü.

Adamlar yaralanmış Just'ı arenadan çekmek için fırladı ama kalabalık hâlâ sessizdi.

Sonra muhteşem bir burkuşla Kont Brass Cornerouge'ı yavaşça yatırdı.

Boğa efendisini ve sorgusuz sualsiz yenildiğini kabullenecek hareketsizce yere uzandı.

Kont Brass geriye çekildi ama boğa hareket etmedi, cam gibi şaşırmış gözleriyle ona baktı, sadece kuyruğu yerdeki tozların içinde zayıfça hareket ediyor, koca göğsü inip kalkıyordu.

Şimdi alkışlar başladı.

Ve alkışlar o kadar yükseldi ki bütün dünya bunu duyabilmiş gibiydi.

Yarasını kavramış durumdaki Mahtan Just, Kont Brass'ın

kolunu minnettarlıkla tutarken kalabalık ayağa kalktı ve Korumacı Lord'larını görölmemiş bir coşkuyla selamladılar.

Bölmesinde Yisselda onur ve rahatlama yüzünden ağlıyor ve Bowgentle hiçbir utanma duymaksızın gözlerindeki yaşları siliyordu. Sadece von Villach ağlamıyor, başını sallayarak efendisinin zaferini vahşi bir şekilde selamlıyordu.

Kont Brass kızına ve dostlarına gülümseyerek bölmeye doğru yürüdü. Duvarı kavrayıp kendisini yerine doğru çekti. Büyük bir coşkuyla güldü ve kendisini alkışlayan kalabalığa el salladı.

Sonra elini kaldırdı ve alkışlar dinerken onlara seslendi.

"Beni kutlamayın – Mahtan Just'ı kutlayın. Kumaşları o kazandı. Bakın" – avuçlarını açıp gösterdi – "Bende bir şey yok!" Kahkahalar yükseldi. "Festival devam etsin." Kont Brass oturdu.

Bowgentle sakinleşmişti. Kont Brass'a doğru eğildi. "Eee arkadaşım, hâlâ başkalarının zorluklarına bulaşmamayı tercih ettiğini mi söyleyeceksin?"

Kont Brass ona gülümsedi. "Sen bıkmak bilmiyorsun, değil mi, Bowgentle. Bu kesinlikle bir iç meseleydi, öyle değil mi?"

"Eğer birleşmiş bir kıta düşlerine sahipseniz, Avrupa'nın meseleleri de iç meselelerdir." Bowgentle çenesini sıvazladı. "Öyle değil mi?"

Kont Brass'ın ifadesi bir an için ciddileşti. "Belki..." diye başladı, ama sonra kafasını salladı ve güldü. "Ah, sinsî Bowgentle, beni şaşırtmayı hâlâ becerebiliyorsun!"

Ama daha sonra, bölmelerini terk edip saraya dönerlerken Kont Brass düşünceliydi.

Kont Brass ile maiyeti atlarıyla saray avlusuna girdiklerinde bir asker onlara doğru koştu, eli şatafatlı bir arabayı ve şu anda seyislerin çıkardığı alışılmamış işçilikte eyerleri olan sorumlu aygırları gösteriyordu.

“Efendimiz,” diye soludu asker, “sizler arenadayken kale-mize ziyaretçiler geldi. Soylu ziyaretçiler, ama onları hoş karşı-layacak mısınız, bilemem.”

Kont Brass arabaya sertçe baktı. Koyu altın, çelik ve bakır-dan, içlerine sedef, gümüş ve damarlı akikler işlenmiş metal bir arabaydı. Bacakları tekerlek millerini kavrayan pençelere dönü-şen garip bir hayvanın bedenine benzetilerek şekillendirilmişti. Kafasını sürücüye oturak olsun diye yukarı kaldırmış yakut gözlü bir sürüngendi. Kapılarında tuhaf görünümlü hayvanla-rın, silahların ve çapraşık ama tedirgin edici sembollerin sergi-lendiği bir hanedanlık arması vardı. Kont Brass arabanın şekli-ni ve hanedanlık armasını tanıdı. Araba Granbretanlı deli bir demircinin zanaatkârlığı, diğeriyse o ulusun en kudretli ve kö-tü şöhretli soylularından birinin hanedanlık armasıydı.

“Bu Kroiden’li Baron Meliadus,” dedi Kont Brass, atından inerken. “Böylesine yüce bir lordu bizim küçük ükemize geti-ren sebep nedir acaba?” Biraz ironiyle konuşmuştu, ama rahat-sız olmuş görünüyordu. Kont Brass gelip yanında duran filozof şair Bowgentle’a bir bakış attı. “Ona karşı nazik davranacağız Bowgentle,” diye uyarın bir tonda konuştu Kont. “Ona Brass Kalesi’nin bütün misafirperverliğini göstereceğiz. Granbretan Lordlarıyla aramızda hiçbir kavga yok.”

“Şu anda değil belki,” dedi Bowgentle, kendisine hakim olmaya çalıştığı açıkça görülüyordu.

Kont Brass ve Bowgentle, arkalarında Yisselda ve von Vil-lach’la beraber merdivenleri çıkarak Baron Meliadus’u kendile-rini tek başına bekler buldukları salona girdiler.

Baron neredeyse Kont Brass kadar uzundu. Parıltılı siyah ve lacivert giysiler içindeydi. Kafasını bir miğfer gibi örten, ga-rip siyah bir metalden yapılmış ve gözlerinde derin mavi safir-ler bulunan mücevherli bir hayvan maskesi takıyordu. Maske açık ağzında iğne sivrilğinde dişler bulunan, hırlayan bir kurt şeklinde dökülmüştü. Salonun gölgelerinin içinde, siyah zırhı-nın çoğunu örten peleriniyle dikilmekte olan Baron Meliadus

Orta Deniz'in ardındaki topraklarda hâlâ tapınılan mitolojik hayvan tanrılardan biri olabilirdi. Onlar girince siyah eldivenli elleriyle maskesini çıkarıp, bakımlı ve gür bir sakala sahip beyaz, ciddi yüzünü açtı. Saçları siyah ve gürdü, gözleriye sönük, garip bir maviydi. Baron belki de barış için geldiğinin bir göstergesi olarak gözle görülür bir şekilde silahsızdı. Eğildi ve derin, müzikal bir sesle konuştu.

"Selamlar meşhur Kont Brass, bu davetsiz ziyaretimi başgışlayın. Önden haberciler gönderdim, ama siz çıkmadan yakalayamayacak kadar geç gelmişler. Ben Kroiden'li Baron Meliadus, Kurt Birliği'nin Büyük Komutanı, yüce İmparator-Kral Huon'a bağlı Orduların Baş Reisi..."

Kont Brass başını öne eğdi. "Büyük başarılarınızdan haberdarım Baron Meliadus ve arabanızdaki armaları fark ettim. Hoş geldiniz. Kalmak istediğiniz sürece Brass Kalesi sizindir. Korkarım, size sunacaklarımız, duyduğum kadarıyla zenginliğinizle kıyaslandığında, güçlü İmparatorluğunuzun en düşük vatandaşının ağırlayabileceğinden bile basit olabilir."

Baron Meliadus gülümsedi. "Nezaketiniz ve misafirperverliğiniz biz Granbretanlıları utandırır, soylu kahraman. Size teşekkür ederim."

Kont Brass kızını tanıştırdı ve kızın güzelliğinden etkilen-diği açık olan Baron, eğilerek elini öptü. Bowgentle'a karşı nazik davrandı, şair filozofun yazdıklarına aşinalığını belirtti, ama karşılık veren Bowgentle'ın sesi nazik kalma çabasıyla titriyordu. Von Villach'a karşı Baron Meliadus yaşlı savaşçının bizzat bulunduğu birkaç ünlü savaşı hatırlattı ve von Villach oldukça sevindi.

Bütün nazik davranışlara ve özenle süslenmiş ifadelere rağmen salonda belirgin bir gerginlik vardı. Özürünü ilk belirten Bowgentle oldu ve hemen ardından Baron Meliadus'un Brass Kalesine geliş nedenini açıklaması için Yisselda ile von Villach nazikçe ayrıldılar. Kız salondan ayrılırken Baron Meliadus gözlerini bir süre onun üzerinde gezdirdi.

Şarap ve yiyecekler getirildi ve iki adam oymalı, ağır koltuklara yerleştiler.

Baron Meliadus şarap kadehinin üzerinden Kont Brass'a baktı. "Siz bir dünya adamısınız, lordum," dedi. "Doğrusu her yönden böylesiniz. Bu yüzden takdir edersiniz ki ziyaretim bu güzel bölgenin manzaralarının keyfini çıkarma arzusundan fazlasıyla farklı."

Kont Brass, Baron'un açıksözlülüğünü beğenerek gülümsedi. "Öyle" diyerek onayladı, "ama benim açımdan Kral Huan'ın böylesine ünlü hizmetkârıyla tanışmak bir şereftir."

"Aynı duyguyu ben de sizin için hissediyorum," diye yanıtladı Baron Meliadus. "Hiç kuşkusuz Avrupa'daki en ünlü kahraman sizsiniz, belki de tarihindeki en ünlüsü. Metalden değil de etten olduğunuzu görmek bile neredeyse korkutucu." Baron güldü, Kont Brass da onun gülüşüne katıldı.

"Şansım hep yardım etti," dedi Kont Brass. "Ve kader de benim yargılarımı destekleyerek yanımda oldu. Kim diyebilir ki acaba yaşadığımız çağ mı benim için iyi, yoksa ben mi bu çağ için iyiyim?"

"Felsefeniz arkadaşınız Bowgentle'inkiyle aşık atıyor," dedi Baron Meliadus, "bu bilgeliliğiniz ve yargılarınız hakkında işittiklerimi destekliyor. Bizler Granbretan'da bu yöndeki becerilerimizle övünürüz, ama inanıyorum ki sizden çok şey öğrenebiliriz."

"Ben sadece ayrıntıları fark edebilirim, dedi Kont Brass, "ama sizlerde genel yöntemleri görebilme yeteneği var." Meliadus'un suratından adamın nereye gelmek istediğini tahmine çalıştı, ama baronun yüzü donuktu.

"Eğer arzularımız dilediğimiz kadar çabuk fark edilebilecekse," dedi Baron Meliadus, "bizim de ihtiyacımız olan bu ayrıntılardır."

Kont Brass, artık Baron Meliadus'un neden burada olduğunu anlamıştı, ama bunu açığa vurmadı; sadece hafif şaşkın göründü ve konuğuna nazikçe biraz daha şarap koydu.

"Bütün Avrupa'yı yönetmek bizim kaderimiz," dedi Baron Meliadus.

"Öyle görünüyor," diye kabullendi Kont Brass. "Ve böyle bir hevesi prensipte desteklerim."

"Buna sevindim, Kont Brass. Genelde yanlış anlatıyoruz ve dünyaya iftira yayan düşmanlarımız çok."

"Ben söylentilerin doğru ya da yanlışlığıyla ilgilenmiyorum," dedi Kont Brass. "İnandıklarım sadece genel faaliyetleriniz."

"O zaman İmparatorluğumuzun yayılışına karşı durmamacaksınız?" Baron Meliadus dikkatle baktı.

"Sadece," diye gülümsedi Kont Brass, "bir hususta. Koruduğum ülke, Kamarg hususunda."

"O zaman aramızda bir barış antlaşmasının güvenliliğini hoş karşılırsınız?"

"Buna bir ihtiyaç hissetmiyorum. Kulelerimin güvenliğine sahibim."

"Hımmm..." Baron Meliadus zemine göz gezdirdi.

"Geliş sebebiniz bu mu, Baronum? Bir barış antlaşması teklif etmek mi? Hatta bir ittifak teklif etmek mi?"

"Bazı yönlerden," diye başını salladı Baron. "Bazı yönlerden bir ittifak."

"Çoğu konuda ne size karşı olurum ne de sizi desteklerim," dedi Kont Brass. "Sadece topraklarıma saldırsaydınız size karşı cephe alırdım. Sadece şu zamanda Avrupa'da birleştirici bir güce ihtiyaç duyulduğu yönündeki düşüncem sayesinde sizi desteklerim."

Baron Meliadus konuşmadan önce biraz düşündü. "Ve eğer bu düşünce tehdit edilseydi?" dedi sonunda.

Kont Brass güldü. "Olabileceğine inanmıyorum. Şu anda Granbretan'ın karşısında ayakta kalabilecek kadar güçlü hiç kimse yok."

Baron Meliadus dudaklarını büzdü. "Buna inanmakta haklısınız. Zaferlerimizin listesi neredeyse bizi sıkmaya başladı.

Ama çok yer fethettikçe, birliklerimiz dağılıp zayıflıyorlar. Eğer biz de Avrupa Sarayları'nı mesela sizin tanıdığınız kadar tanısaydık, kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi bilir ve böylece dikkatimizi zayıflıklara karşı yoğunlaştırabilirdik. Mesela Normandia'daki valimiz Grandük Ziminon." Baron Meliadus Kont Brass'a dikkatle baktı. "Seçimimizin akıllıca olduğunu söyleyebilir misiniz? Normandia tacını kuzeni Jewelard'ın egemenliğindeyken arzulamıştı. Bizim kurallarımızdan memnun mu?"

"Ziminon, ha?" Kont Brass gülümsedi. "Ruen'de yenilmesine yardımcı olmuştum."

"Biliyorum. Ama onun hakkında düşünceleriniz ne?"

Baron Meliadus'un davranışları gerginleştikçe Kont Brass'ın gülümsemesi arttı. Artık Granbretan'ın ondan ne istediğini tam olarak biliyordu. "Mükemmel bir binicidir ve kadınlara karşı çekiciliği vardır," dedi.

"Bu bizim ona nereye kadar güvenebileceğimizi öğrenmeye yardımcı olmuyor." Neredeyse sabırsız bir tavırla şarap kapdehini masanın üzerine koydu Baron.

"Doğru," diye kabul etti Kont Brass. Şöminenin üzerinde duran duvar saatine baktı. Altın kolları on biri gösteriyordu. Koca sarkacı, duvara titreşen bir gölge yansıtarak ileri geri sallanıyordu. Çalmaya başladı. "Brass Kalesi'nde yataklarımıza erken gideriz," dedi ilgisizce Kont. "Korkarım ki, biz köy insanlarının hayatını yaşıyoruz." Koltuğundan kalktı. "Bir uşağa sizi kalacağınız yere götürmesini söyleyeceğim. Adamlarınız sizinkine bitişik odalara yerleştirildiler."

Baron Meliadus'un yüzünü hafif bir gölge kaplamıştı. "Kont Brass – politikadaki becerinizi, bilgeliğinizi, Avrupa saraylarının bütün zayıflıkları ve güçleri hakkındaki engin bilginizin farkındayız. Bu bilgileri kullanmayı diliyoruz. Karşılığında servet, güç, güvenlik..."

"İlk ikisine ihtiyacımı karşılayacak kadar sahibim ve üçüncüsünden de içim rahat," diye nazikçe karşılık verdi Kont Brass

zilin ipini çekerken. “Yorgun olduğumu ve uyumayı arzuladığımı söylersem beni affeder misiniz. Yorucu bir öğleden sonra geçirdim.”

“Sözlerime dikkat etmenizi, rica ediyorum, lordum.” Baron Meliadus nazik görünmek için çaba sarfediyordu.

“Umarım bizimle bir süre daha kalırsınız Baron ve bütün haberleri anlatabilirsiniz.”

Bir hizmetkâr içeri girdi.

“Lütfen misafirimizi kalacağı yere götürün,” dedi Kont Brass. Baron’u başını eğerek selamladı. “İyi geceler Baron Meliadus. Saat sekizde kahvaltımızı ederken sizi görmeyi umuyorum.”

Baron, hizmetkârın ardından salonu terk ettiğinde Kont Brass yüzünde aldığı zevkin bir kısmının gözükmesine izin verdi. Granbretan’ın yardımını aradığını bilmek hoşnut ediciydi, ama yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Baron’un ricasını nazikçe geri çevirebilmeyi ümit etti, çünkü Kara İmparatorluk ile arasının kötü olmasını hiç istemiyordu. Ayrıca Baron Meliadus oldukça hoşuna gitmişti. Birtakım ortak özellikleri varmış gibiydi.

DÖRT

BRASS KALESİ'NDE KAVGA

Baron Meliadus, Brass Kalesi'nde bir hafta kaldı. İlk geceden sonra sakinliğini korumayı başardı ve Granbretan'ın destek ve isteklerini dinlememe konusunda ısrarlı davranan Kont Brass'a karşı bir daha asla sabırsızlık örneği göstermedi.

Baronu belki de Brass Kalesi'nde tutan tek şey görevi değildi, çünkü ilgisinin çoğunu Yisselda'ya yönelttiği açıktı. Ona karşı o kadar tatlı ve nazik davrandı ki büyük sarayların hileli ve karmaşık yöntemlerine alışkın olmayan Yisselda'nın da ondan etkilenmediği söylenemezdi.

Kont Brass, durumdan habersizmiş gibi görünüyordu. Bir sabah kalenin bahçesinin üst teraslarında birlikte gezinirlerken Bowgentle arkadaşına açıldı.

"Baron Meliadus sadece sizi Granbretan adına kandırmakla ilgileniyor gibi gözüküyor," dedi. "Eğer yanılmıyorsam, kafasında başka bir niyet daha var."

"Ha?" Kont Brass düşüncelerini alt terastaki asmalardan uzaklaştırdı. "Başka neyin peşinde?"

"Kızınızın," diye yumuşakça yanıtladı Bowgentle.

"Haydi, Bowgentle!" Kont güldü. "Adamın her hareketinde garaz ve kötü niyet görüyorsun. O bir beyefendi, bir soylu. Ve ayrıca benden bir şeyler istiyor. Arzusunun bir flörtle riske atılmasına izin vermeyecektir. Baron Meliadus'a haksızlık ettiğine inanıyorum. Ben ondan hoşlanmaya başladım."

"Öyleyse politikayla ilgilenmeye yeniden başlamanız için mükemmel bir zaman, lordum," dedi Bowgentle biraz ateşli,

ama yine de yumuşak bir tavırla konuşarak, “çünkü yargılarınız eskisi kadar keskin görünmüyor!”

Kont Brass omuzlarını silkti. “Benim durumum öyle olsa bile dostum, senin sinirli bir kocakarıya dönüştüğünü düşünüyorum. Baron Meliadus buraya gelişinden beri terbiyeli davrandı. İtiraf edeyim ki burada zamanını harcıyor ve umarım yakında ayrılmaya karar verir, ama eğer kızıma karşı bazı niyetleri varsa da bunu fark edecek hiçbir işaret görmedim. Elbette benim ve Granbretan’ın arasında bir kan bağı oluşması için kızımın evlenmeyi isteyebilir, ama ne Yisselda ne de ben bu düşüncüyü uygun bulmayız.”

“Eğer Yisselda, Baron Meliadus’a âşık olsaydı ve o da Yisselda’yı arzulasaydı ne olurdu?”

“Baron Meliadus’a nasıl âşık olabilir ki?”

“Yisselda, Kamarg’da çok az kişiyi o kadar yakışıklı ve gelişmiş görüyor.”

“Hımm,” diye kibirli bir şekilde homurdandı Kont. “Eğer Baron’a âşık olsaydı bana söylerdi, değil mi? Senin anlattığın öyküye, ancak Yisselda’nın dudaklarından onaylandığı zaman inanırım!”

Bowgentle kendi kendine Kont’un gerçeği görmeyi reddedişinin Grandbretan’ı yönetenlerin karakterleri hakkında hiçbir şey bilmek istememesinden doğan gizli bir arzudan mı yoksa bir babanın çocuğunda diğerlerinin açıkça gördükleri şeyi görmek istememesinden mi kaynaklandığını düşündü. Bowgentle, bundan sonra hem Baron Meliadus hem de Yisselda’dan gözünü ayırmamaya karar verdi. Kont Brass’ın, Liege Katliamı’na sebep olan, Sahbruck Yağması’nı emreden ve sapıkça arzuları Kuzey Burnu’ndan Tunis’e kadar her aşçı yamağının korkusu olan bu adam hakkındaki yargısının doğru olduğuna inanamıyordu. Kendisinin de söylediği gibi, Kont uzun süredir şehir hayatından uzakta yaşamış, çok fazla temiz hava solumuştu. Artık çürümüşlüğün kötü kokusunun bile farkına varamayabilirdi.

Kont Brass, Baron Meliadus'la yaptıkları konuşmalarında ne kadar suskunsa da Granbretanlı da ona bir şeyler anlatmaya o kadar istekliydi. Öyle görünüyordu ki, Granbretan'ın ege-menliğinde olmayan yerlerde bile Granbretan'a karşı çıkanları yok etmeye yardım etmelerinin karşılığında İmparator-Kral boyunduruğunda bir güç vaadiyle Kara İmparatorluk'la gizli antlaşmalar yapan mutsuz asiller ve köylüler vardı. Ve Granbretan'ın ihtirasları Asya'ya kadar uzanmış görünüyordu. Akdeniz'in ötesine yapılacak saldırının vakti geldiğinde Granbretan'ı desteklemeye hazır iyice örgütlenmiş gruplar vardı. Kont Brass'ın İmparator'un taktik becerisine hayranlığı her geçen gün artıyordu.

"Yirmi yıl içerisinde," dedi Baron Meliadus, "bütün Avrupa bizim olacak. Otuz yıl içinde, bütün Arabistan ve onu çevreleyen ülkeler. Elli yıl içinde, haritalarımızda Asyakomünista denilen mistik ülkeye saldıracak kadar gücümüz olacak..."

"Kadim ve romantik bir ad," diye gülümsedi Kont Brass, "büyük büyülerle dolu olduğu söyleniyor. Orası Rünlü Asa'nın bulunduğu yer değil mi?"

"Evet, öyle deniyor – üç metre uzunluğunda, maymun suratlı, inanılmaz derecede yaşlı ve bilge, kıllı insanlar tarafından korunarak, karın sürekli yağdığı, rüzgârın uğuldadığı dünyanın en yüksek dağının üstünde duruyor." Baron Meliadus gülümsedi. "Ama Rünlü Asa'nın olabileceği iddia edilen o kadar çok yer var ki – hatta Amarehk'de bile."

Kont Brass başını salladı. "Ah, Amarehk – o ülkeyi de düşlerinizdeki imparatorluğa eklediniz mi?" Amarehk neredeyse tanrısal güce sahip varlıklarca yönetilen ve batıdaki denizin ötesinde olduğu söylenen büyük bir kıtaydı. Onların soyut, sakın ve gözden uzak bir hayat yaşadıkları söyleniyordu. Hikâyelerin anlattığına göre, dünyanın geriye kalanı çeşitli derecelerde yıkıma uğrarken, onlarınki Trajik Binyıl'ın etkilerinden kurtulmuş bir uygarlıktı. Kont Brass Amarehk'den bahsederken dalga geçiyordu, ama Baron Meliadus solgun gözlerinde

bir parılıyla ona yan yan baktı.

“Neden olmasın?” dedi. “Eğer bulsaydım cennetin kapılarını yıkarımdı.”

Kont Brass, kısa bir süre sonra, ilk defa tarafsız kalma kararının inandığı kadar akıllıca olup olmadığını düşünerek adamın yanından ayrıldı.

Yisselda babası kadar akıllı olsa da, onun tecrübesine ve karakter tahlil yeteneğine sahip değildi. Baron’un kötü şöhretini bile çekici buluyor ve aynı zamanda hakkındaki bütün hikâyelerin doğru olmadığına inanıyordu. Çünkü adam yumuşak ve zarif sesiyle konuşarak kızın güzelliği ve zerafeti hakkında gururunu okşadıkça Yisselda, Baronu tarihteki rolü ve mevkisinin gerektirdiği toplantılar yüzünden zalim ve insafsız görünmeye zorlanan kibar bir adam olarak görüyordu.

Yisselda, onun gelişinden beri üçüncü kez, önceki Koruyucu Lord’un orada kanlı bir şekilde öldürülüşünün ardından kullanılmayan batı kulesinde Baron’la olan randevusuna gitmek için yatak odasından gizlice çıktı.

Buluşma yeterince masumdu – adamın kızın elini hafifçe tutuşu, onun dudaklarıyla kendisinininkilerin kısa bir teması, aşk sözcükleri fısıldayışı ve evlilik konuşmaları. İleride olacaklara emin olmamasına rağmen (çünkü babasını seviyor ve Baron Meliadus’la evlenirse onu derinden üzeceğini hissediyordu), Baron’un kendisine gösterdiği ilgiye karşı koyamıyordu. Ona karşı hissettiklerinin aşk olduğundan bile kuşkuluydu, ama buluşmaların getirdiği macera ve heyecan duygusundan hoşlanıyordu.

Bu gece sessiz adımlarla karanlık koridorlardan hızla geçerken özellikle izlendiğini bilmiyordu. Sağ elinde deri kılıfındaki uzun bir hançeri tutan siyah pelerinli bir silüet kızın arkasından geliyordu.

Yarım bir tebessümle al dudakları hafifçe aralanmış Yisselda, kalbi hızla çarparak, Baron’un beklediği küçük kule odasına varana dek kıvrılan basamaklarından yukarıya koştu.

Meliadus saygıyla eğildi, sonra ince ipek geceliğinin üzerinden kızı okşayarak kolları arasına aldı. Öpüşü bu sefer daha sert, neredeyse vahşicedi. Karşılık verip deri kaplı sırtını sıkıca kavrayan kızın nefesi sıklaştı. Elleri kızın beline, ardından kalçalarına kaydı ve kız bir an için bedenini adamınki iyice bastırdı sonra büyüyen, tanımadığı bir panik hissedince kendini çekmeye çalıştı.

Adam kıza yapışmış, soluyordu. Dar pencereden içeri giren bir ayışığı huzmesi adamın yüzüne vurarak çatık kaşlarını ve ateşli gözlerini açığa çıkarttı.

"Yisselda benimle evlenmelisin. Bu gece Brass Kalesi'ni terk edebilir ve yarın kulelerin ötesinde olabiliriz. Baban bizi Granbretan'a kadar izlemeye cesaret edemez."

"Babam her şeye cesaret edebilir," dedi kız sakince ve inarak, "ama öyle hissediyorum ki lordum, onu belaya sokmaya hiç niyetim yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onun rızası olmadan evlenmem."

"İzin verir mi?"

"Sanırım hayır."

"Öyleyse..."

Kendini adamdan kurtarmaya çalıştı, ama Baron'un güçlü elleri kızın kollarını kavramıştı. Kız, başlangıçtaki ihtirasının şimdi nasıl da hızla korkuya dönüştüğünü düşünerek ürkmeye başlamıştı. "Artık gitmeliyim."

"Hayır! Yisselda, ben arzularımın geri çevrilmesine alışkın değilim. Önce inatçı baban isteğimi geri çeviriyor – şimdi de sen! Benimle Granbretan'a geleceğine söz vermeden gitmense seni öldürürüm!" Kızı kendine çekti, dudakları ondan bir öpücük almak için zorluyordu. Yisselda karşı koymaya çalışırken inledi.

Sonra karanlık, pelerinli siluet uzun hançeri kınından sıyrarak odaya girdi. Çelik ay ışığında parladı ve Baron Meliadus davetsiz misafire dik dik baktı ama kızı bırakmamıştı.

“Kızı bırak,” dedi karanlık siluet, “çünkü eğer bırakmazsan tüm prensiplerimden vazgeçer ve seni şimdi öldürürüm.”

“Bowgentle!” diye iç çekti Yisselda. “Babama koş – onunla dövüşebilecek kadar güçlü değilsin!”

Baron Meliadus kahkaha attı ve Yisselda’yı küçük kule odasının bir köşesine fırlattı. “Dövüşmek? Seninle yapacağım dövüşmek sayılmaz filozof – kasaplık olur. Kenara çekil ve ben de gideyim – ama kızı da alacağım.”

“Tek başına git,” diye yanıtladı Bowgentle. “Bunu yapmalısın, çünkü ölümünün benim yüzünden olmasını hiç istemem. Ama Yisselda benimle kalıyor.”

“Kız bu gece benimle gidecek – istese de istemese de!” Meliadus pelerinini arkaya atarak belindeki kısa kılıcı ortaya çıkardı. “Kenara çekilin, Sör Bowgentle, çünkü eğer kımıldarsanız *bu* olay hakkında bir sone yazacak kadar yaşamayacağınıza söz veriyorum!”

Bowgentle hançerinin ucunu Baron Meliadus’un göğsüne doğru tutarak yerini korudu.

Granbretanlı’nın eli kılıcının kabzasını kavradı ve bir saniye içinde kınından sıyrınverdi.

“Son bir şans filozof!”

Bowgentle yanıtlamadı. Yarı şeffaf gözleri hiç kırışmadı. Sadece hançeri tutan eli hafifçe titredi.

Yisselda bağırdı. Kale boyunca yankılanan yüksek ve acılı bir çığlıktı.

Baron Meliadus kılıcını kaldırarak öfkeli bir homurdanmayla döndü.

Bowgentle hançerle Baron’un giydiği sert deriden seken sakarca bir hamle yaparak ileri atıldı. Meliadus aşağılayıcı bir kahkahayla döndü ve kılıcıyla iki kez Bowgentle’a vurdu, bir kafasına bir de bedenine ve filozof şair taş zemine yığıldı, zemin kanıyla kaplandı. Yisselda, babasının arkadaşına duyduğu acıma ve dehşet içinde yeniden bağırdı. Baron Meliadus durdu ve karşı koymaya çalışan kızı kolundan tuttu, nefesi kesilecek

kadar büktü ve omuzuna attı. Sonra kule odasını terk edip hızla merdivenleri inmeye başladı.

Kendi odasına varmak için asıl salondan geçmesi gerekiyordu ve oraya girdiğinde diğer taraftan bir kükreme geldi. Sönen ateşin aydınlığında, elinde koca geniş kılıcıyla sadece bol bir gecelik giymiş Kont Brass'ı gitmeyi düşündüğü kapının önünde dikilirken gördü.

"Baba," diye bağırdı Yisselda ve sonra Granbretanlı onu bir kenara atıp kılıcını Kont Brass'a salladı.

"Demek Bowgentle haklıydı," diye gürlledi Kont Brass. "Konukseverliğimi kötüye kullanıyorsun Baron."

"Kızınızı istiyorum. Beni seviyor."

"Öyle görünüyor." Kont Brass ağlayarak ayağa kalkan Yisselda'ya bakarak. "Koru kendini Baron."

Baron Meliadus kaşlarını çatı. "Senin geniş kılıcın var – benim kılıcımsa bir çuvaldızdan biraz daha iyi. Ayrıca senin yaşımda biriyle dövüşmek istemiyorum. Anlaşabiliriz kesinlikle..."

"Baba – o Bowgentle'ı öldürdü!"

Kont Brass bunu duyduğunda öfkeyle titredi. Bir kılıç dizisinin asılı durduğu duvara yürüdü, en büyük ve en dengeli olanını alıp Baron Meliadus'a fırlattı. Kılıç, taş zeminde tıngırdadı. Meliadus kendi kılıcını bırakıp geniş kılıcı aldı. Şimdi avantaj ondaydı, çünkü o sert deriler giyerken Kont'un üzerinde sadece kumaşlar vardı.

Kont Brass ilerledi, geniş kılıç havaya kalktı ve ardından darbeyi karşılayan Baron Meliadus'a doğru savruldu. Koca bir ağacı kesen adamlar gibi kılıçlarını bir o yöne bir bu yöne salladılar. Salonda yankılanan çarpışmanın sesi hizmetkârları ve ne yapacaklarını bilemez gözüken Baron'un şaşkın askerlerini hızla oraya getirmişti. Aynı zamanda von Villach ve adamları da yetişmişlerdi; Granbretanlılar sayıca çok az olduklarını görüp bir şey yapmamaya karar verdiler.

İki adam düello ederken salonun karanlığına kıvılcıklar

saçıldı, her darbeye ustaca karşılık verilerek, geniş kılıçlar inip kalktı, bir o yana bir bu yana savruldu. Kılıçlar savrulurken iki adamın yüzünü de ter kapladı. Salonda bir ileri bir geri kılıç savuran her iki göğüs yorgunlukla inip kalkıyordu.

Şimdi Baron Meliadus, Kont Brass'ın omzunu kesti, ama yapabildiği sadece bir sıyrıktı. Sonra Kont Brass'ın kılıcını Baron Meliadus'un beline vurdu ama kılıç Baron'un kalın deri ceketinden sekti. İki adamın da parçalara ayrılmasını gerektiren bir dizi vuruş yapılmıştı, ama geriye adım atıp gardlarını aldıklarında Kont Brass'ın sadece alnında hafif bir kesik ve geceliğinde bir yırtık vardı. Baron Meliadus'un da ceketinin önü yırtılmış ve bir kolu paçavraya dönmüştü.

Birbirlerine vurmayı sürdürürlerken soluma ve ayaklarını sürüme sesleri kılıçların şakırtısına karışıyordu.

Derken Kont Brass küçük bir masaya takıldı ve bacakları açılıp elindeki kılıcı bırakarak sırt üstü düştü. Baron Meliadus sırttı ve kılıcını kaldırdı; Kont Brass yuvarlandı, Baron'un ayaklarını yerden kesip adamı yanına yere devirdi.

Bir an için unutulmuş olan kılıçlar hâlâ bilek bağlarıyla onlara bağlıyken, yumruklarıyla birbirlerine vurup hırıldayarak taş zeminde alt alta üst üste güreştiler.

Sonra Baron Meliadus, kendisini arkaya fırlattı ve ayağa fırladı, ama Kont Brass'da ayağa kalkmıştı. Aniden savurduğu kılıcı Baron'un kine öyle güçlü bir şekilde çarptı ki bağı kopan kılıç, saplanarak metal bir org gibi tınlayacağı tahta bir sütuna kadar salon boyunca uçtu.

Kont Brass'ın gözlerinde hiç acıma yoktu. Sadece Baron Meliadus'u öldürmeye yönelik bir istek taşıyorlardı.

"Sen benim gerçek ve en iyi arkadaşımı öldürdün," diye gürledi geniş kılıcını kaldırırken. Baron Meliadus yavaşça kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri aşağıda ve yüzünde neredeyse sikkın bir ifadeyle darbeyi bekledi.

"Sen Bowgentle'ı öldürdün ve bunun için ben de seni öldüreğim."

"Kont Brass!"

Kont, kılıç başının üstünde kalkık bir durumdayken duraksadı.

Ses Bowgentle'ındı.

"Kont Brass, o beni öldürmedi. Kılıcının düz tarafı sadece sersemletti ve göğsümdeki yara da ölümcül değil." Bowgentle eli göğsünde, alnında mor bir yarayla kalabalıktan öne çıktı.

Kont Brass iç çekti. "Bunun için kadere şükret Bowgentle. Yine de..." Baron Meliadus'a bakmak için döndü. "Bu aşağılık herif konukseverliğimi kötüye kullandı, kızımı küçük düşürdü, arkadaşımı yaraladı..."

Baron Meliadus gözlerini kaldırarak Kont'unakilere baktı. "Bağışlayın beni Kont Brass. Yisselda'nın güzelliği aklımı karıştırdı, beni bir iblis gibi ele geçirdi ve duyduğum tutkuyla hareket ettim. Hayatımı tehdit ettiğiniz zaman size yalvarmazdım, ama şimdi sizden dürüstçe, yaptıklarına insanca duyguların neden olduğunu anlamanızı istiyorum."

Kont Brass olumsuzca başını salladı. "Seni affedemem, Baron. Sinsi laflarını daha fazla dinlemeyeceğim. Bir saat içinde Brass Kalesi'nden, sabaha kadar da topraklarımdan ayrılmış olmalısın, yoksa sen ve yanındakiler mahvolur."

"Granbretan'ı kızdırmayı göze alıyor musunuz?"

Kont Brass omuzlarını silkeli. "Kara İmparatorluk'u kızdırmıyorum. Bu gece olanların doğrusunu duyarlarsa, hataların yüzünden seni cezalandırırlar, adaletin yerine gelmesini sağladığım için bana karşı çıkmazlar. Görevinde başarısız oldun. *Sen beni kızdırdın* – ben Granbretan'ı değil."

Baron Meliadus başka bir şey söylemedi, kızgın tavırlarla yolculuğa hazırlanmak üzere ayrıldı. Biraz sonra utanmış ve öfkeli bir şekilde tuhaf arabasındaydı, yarım saat geçmeden araba kale kapılarına doğru ilerliyordu. Hiç kimseye veda etmedi.

Kont Brass, Yisselda, Bowgentle ve von Villach onun gidişini izleyerek avluda durdular.

“Sen haklıydın Bowgentle,” diye mırıldandı Kont. “Hem Yisselda hem de ben bu adamdan etkilenmiştik. Granbretan’dan başka elçilerin Brass Kalesi’ni ziyaret etmemesini sağlayacağım.”

“Kara İmparatorluk ile mutlaka savaşılmaması ve onun yok edilmesi gerektiğini anladın mı?” diye umutla sordu Bowgentle.

“Bunu söylemedim. Bırak ne olursa olsun. Granbretan ya da Baron Meliadus *bizim* başımıza daha fazla dert olmayacak.”

“Hatalısınız,” dedi yargılayarak yanıtladı Bowgentle.

Ve karanlık arabasında, gecenin içinde Kamarg’ın kuzey sınırlarına doğru ilerleyen Baron Meliadus, yüksek sesle kendi kendine konuşuyor, bildiği en mistik ve kutsal nesne üzerine ant içiyordu. (Yazgının bütün sırlarını içerdiği söylenen insan yapımı kayıp) Rünlü Asa adına, Kont Brass’ı mümkün olan her şekilde gücü altına alacağına, Yisselda’ya sahip olacağına ve Kamarg’ın içinde yaşayanların can verdiği koca bir kazan olacağına ant içti.

Rünlü Asa adına ant içti ve böylece, Baron Meliadus, Kont Brass, Yisselda, Kara İmparatorluk, Brass Kalesi’nde olanlarla şimdi ilgilenenlerin ve ileride ilgilenecek olanların yazgıları geriye dönülemez bir şekilde yazılıyordu.

Oyuncular seçildi, sahne hazırlandı, perde kalktı.

Artık oyuncuları kaderlerini oynamaya başlamalılar.

İKİNCİ KİTAP

RÜNLÜ ASA ADINA ANT İÇEN KİŞİLER, harekete geçirdikleri kaderin doğurduğu sonuçlardan, sonunda kâr veya zarar elde etmelidirler. RÜNLÜ ASA'NIN VARLIĞININ TARİHÇESİNDE BÖYLESİ BAZI ANTLAR İÇİLMİŞTİ, AMA ONLARIN HİÇBİRİ KROİDEN'Lİ BARON MELİADUS'UN, EZELİ ŞAMPİYON DORIAN HAWKMOON VON KÖLN'ÜN VARLIĞININ BU KADİM ANLATIYA GİRİŞİNDEN BİR YIL ÖNCE İÇTİĞİ İNTİKAM ANDI KADAR BÜYÜK VE KORKUNÇ SONUÇLAR DOĞURMAMIŞTI.

– RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

DORIAN HAWKMOON

Baron Meliadus, Kara İmparatorluk'un kuleleri kasvetli başkenti Londra'ya döndü ve planının uygulamadan önce yaklaşık bir yıl boyunca düşündü. Bu sürede Granbretan'ın diğer işleri onu oyaladı. Bastırılacak isyanlar, yeni alınan kentlerde verilecek dersler, planlanacak ve dövüşülecek yeni savaşlar, görüşülecek ve güç verilecek kukla valiler vardı.

Baron Meliadus bütün bu sorumlulukları inançla ve hayal-gücüyle gerçekleştirdi, ama Yisselda'ya duyduğu arzu ve Kont Brass'a yönelmiş nefreti asla düşüncelerinin uzağında değildi. Kont'un Granbretan'ın isteklerini yerine getirmesi konusundaki başarısızlığı yüzünden hiçbir aşağılanmaya maruz kalmamasına rağmen yine de kendisini engellenmiş hissediyordu. Ayrıca her an Kont'un kolayca yardım edebileceği sorunlarla karşılaşılıyordu. Ne zaman böyle bir sorun ortaya çıksa, Baron Meliadus'un beyni bir düzine değişik intikam yöntemiyle kaynıyor, ama hiçbirini istediği şeyi yapmak için uygun görünmüyordu. Yisselda'ya sahip olmalı, Avrupa'yla olan ilişkilerde Kont'un yardımını almalı ve yemin ettiği gibi Kamarg'ı yok etmeliydi. Bunlar birbirleriyle çelişen arzulardı.

Etrafında, bütün duvarlarda, her rafta, her köşede saatleri vardı. Hepsi mükemmel bir uyumdaydı. Hepsi farklı müzikal efektlerle her saat başı, buçuk ve çeyreklerde çalışıyordu. Hepsi metal, ahşap veya az tanınan başka maddelerden yapılmış kasalarda, değişik biçim ve boyutlardaydılar. Saatlerin hepsi, ki bazılarında onlara bakarak zamanı söylemenizin neredeyse imkansızlaştıracak şekilde, aşırı derecede süslerle işlenmişlerdi.

Saatlerin tümü Avrupa'nın ve Yakın Doğu'nun birçok yerinden toplanmış, istila edilen bölgelerinden yağmalanarak ele geçirilmişti. Bunlar Baron Meliadus'un sahip oldukları şeyler içinde en çok sevdikleriydi. Sadece bu çalışma odası değil büyük kuledaki her oda saatlerle kaplıydı. Kulenin en tepesinde bronz, damarlı akik, altın, gümüş ve platinden dört yüzlü devasa bir saat vardı ve büyük çanları, gerçek boyutta, çekiç tutan çıplak kız figürleri tarafından çalındığında bütün Londra gürültü içinde çınlardı. Bu saatler çeşitlilik bakımından, Baron Meliadus'un eniştesi olan Zaman Sarayı'nın Efendisi Taragorm ve Baron'un tuhaf kız kardeşinin sapık ve kaprisli tutkusuyla topladıklarıyla aşık atardı.

Baron Meliadus odanın içinde dolanmayı kesti ve masasının üzerindeki bir parşömeni eline aldı. Parşömende Meliadus'un neredeyse iki yıl önce işgal ettiği Köln eyaletinden gelen son bilgiler vardı. Oralarda çok şey oluyor gözüküyordu, çünkü (Meliadus'un başkentinde meydanında iç organlarını bizzat dışarıya döktüğü) eski Köln Dükü'nün oğlu bir asiler ordusu kurmuştu ve Granbretan'ın işgalci güçlerini ezmeyi neredeyse başaracaktı. Eğer uzun menzilli alev-mızraklarıyla donatılmış ornitopterlerden oluşan hızlı bir takviye birliği gönderilmeseydi, Köln Kara İmparatorluk'tan geçici de olsa geri alınmış olabilirdi.

Ama ornitopterler genç Dük'ün birliklerini dağıtmış ve o da esir alınmıştı. Şu anda, çekeceği acılarla Granbretan soylularını eğlendirmek üzere Londra'ya getirilmek üzereydi. İşte yine Kont Brass'ın yardımcı olabileceği bir durumla karşılaşmıştı, çünkü açıkça başkaldırmadan önce, Köln Dükü kendini paralı askeri kumandan olarak Kara İmparatorluk emrine sunmuş ve kabul edilmiş, Granbretan'ın hizmetinde Nürnberg ve Ulm'da iyi dövüşüp İmparatorluk'un güvenini kazanmış, çoğu bir zamanlar babasının emrinde olan askerlerden oluşan bir birliğin başına getirildikten sonra onlarla beraber saf değiştirerek eyalete saldırmak üzere Köln'e doğru harekete geçmişti.

Baron Meliadus öfkeliydi, çünkü genç Dük artık başkalarının da izleyebileceği bir örnek oluşturmıştı. Herkesin dediğine göre, şimdiden Alman eyaletlerinde kahramanlaşmıştı. Çok az kişi, onun gibi Kara İmparatorluk'a karşı koymaya cesaret edebilirdi.

Ah, Kont Brass bir kabul etseydi...

Baron Meliadus birden gülümsemeye başladı. Kafasında oluşmaya başlayan plan tamamlanmış gibi gözüküyordu. Belki de genç Köln Dükü soyluların eğlencelerinden başka bir amaç için de kullanılabilirdi.

Baron Meliadus parşomeni bırakıp bir zilin ipini çekti. Çıplak bedeni baştan aşağıya kızıla boyanmış bir köle kız içeri girip talimatlarını almak için dizlerinin üzerine çöktü. (Baronun bütün köleleri dişiydi; ihanetten korktuğu için kulesine hiçbir erkeğin girmesine izin vermezdi.) "Hapisane mezarlığının yöneticisine şu mesajı götür," dedi kıza. "Ona de ki, Baron Meliadus tutuklu Dorian Hawkmoon von Köln gelir gelmez onunla görüşmek istiyor."

"Peki, efendi." Kız ayağa kalktı ve Baron Meliadus'u duğının tümüne zayıf bir gülümseme yayılmış, penceresinden ırmağı seyreder bir halde bırakarak odadan çıktı.

Granbretanlıların gözündeki konumuna uygun bir şekilde ışıldayan zincirlerle bağlanmış olan Dorian Hawkmoon, akşam ışığı altındaki Londra'nın devasa, göz korkutan kulelerine gözlerini kırıştırarak bakarak mavnanın borda iskelesinden rıhtıma tökezlenerek indi. Karanlık Ada'da yaşayanların doğuştan gelen deliliklerinin ispatlanmasına daha önceden hiçbir şekilde ihtiyaç duymamış olsa da, şu anda gözlerinin gördükleri, gereken bütün kanıtlara sahipti. Mimarının her çizgisinde, her renk seçimi ve yontusunda doğal olmayan bir şeyler vardı. Bununla birlikte, belli bir zekâ ve amaç dolu büyük bir güç duygusu da uyandırıyordu. Karanlık İmparatorluk halkının içinde bulunduğu paradoksal ruh halini anlamanın hiç de zor olmadığını

düşündü.

Hizmet ettiği birliğin üniforması olan, beyaz deriler ve beyaz metalden Azrail yüzü maskesi içindeki bir muhafız onu nazikçe ileriye doğru itti. Hawkmoon darbenin hafifliğine rağmen, neredeyse bir haftadır yemek yemediği için sendeledi. Beyni hem dumanlı hem de dalgındı; içinde bulunduğu durumun şartlarını zorlukla kavrayabiliyordu. Köln Savaşı'nda yakalandığından bu yana onunla kimse konuşmamıştı. Zamanının çoğu, yanında duran kirli su yalağından arada sırada su içerek ve geminin başaltısının karanlıklarında yatarak geçmişti. Traşsızdı, gözleri saydamlaşmıştı, uzun, güzel saçları keçeleşmiş, yırtık zırhı ve pantolonu pislikle kaplanmıştı. Zincirler derisini aşındırdığı için boynunda ve bileklerinde gözle görülür kırmızı yaralar açılmıştı, ama hiç acı hissetmiyordu. Aslında çok az şey hissediyordu, uyurgezer gibi hareket ediyor ve her şeyi sanki rüyadaymış gibi görüyordu.

Kuvars iskelenin üzerinde iki adım attı, sendeledi ve bir dizi üstüne çöktü. Şimdi her iki yanında duran muhafızlar, iskelenin ilerisinde hayal meyal yükselen siyah duvara yaklaşırlarken ayağa kaldırıp ona destek oldular. Duvarın üzerinde küçük kapalı bir kapı vardı ve iki yanında yakut rengi domuz maskeli iki asker duruyordu. Londra hapishanelerini Domuz Birliği kontrol ediyordu. Muhafızlar birbirleriyle, birliklerinin homurtulu gizli dilinde birkaç sözcük konuştular, içlerinden birisi güldü, Hawkmoon'un kolunu kavradı ve diğeri kapalı kapıyı içeriye doğru açarken hiçbir şey söylemeden onu ileriye fırlattı.

İçerisi karanlıktı. Kapı Hawkmoon'un ardından kapandı ve birkaç saniye boyunca yalnız kaldı. Sonra kapıdan sızan loş ışıktaki bir maske gördü; bir domuz maskesi, ama dışardaki muhafızlarınkinden daha incelikli bir şekilde işlenmişti. Benzeri bir maske daha belirdi ve sonra bir tane daha. Hawkmoon kıskıvrak yakalandı, kötü kokulu karanlığa doğru, Kara İmparatorluk'un hapishane katakomplarının içlerine doğru götürüldü,

yaşamının sona erdiğini biliyor ve buna hiç tepki gösteremiyordu.

Sonunda başka bir kapının açılışını duydu. Küçük bir odanın içerisine itildi; sonra kapının kapanışını ve sürgünün yerine çekilerken çıkardığı sesi duydu.

Zindandaki hava kokuşmuştu, zemin ile duvarlarda tiksindirici ince bir tabaka vardı. Hawkmoon duvara yaslandı, sonra yavaş yavaş yere kaydı. Bayıldı mı yoksa uyuya mı kaldı, bilemezdi, ama gözleri kapandı ve üzerine bir kayıtsızlık çöktü.

Bir hafta öncesinde Köln Kahramanı'ydı, saldırganlara karşı bir şampiyon, şerefli ve keskin bir zekâyâ sahip olan bir adam, yetenekli bir savaşçıydı. Şimdiyse, elbette ki Granbretanlılar onu bir hayvana – yaşama isteği pek kalmamış bir hayvana dönüştürmüşlerdi. Sıradan biri insanlığına sıkı sıkıya sarılabilir, nefretiyle beslenebilir ve kaçmayı tasarlayabilirdi; ama her şeyini yitirmiş olan Hawkmoon hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Belki de bu trans durumundan sıyrılabilirdi. Eğer yapabilsen, Köln Savaşı'nda böylesine küstah bir cesaretle dövüşen adamdan farklı biri olabilirdi.

PAZARLIK

Meşale ışıklarının ve hayvan maskelerinin parıldayışları; homurdanan domuz ve hırlayan kurt, kızıl ve siyah metal; alaycı gözler, elmas beyazı ve safir mavisi. Pelerinlerin ağır hışırtısı ve fısıltılı bir konuşma sesi.

Hawkmoon hafifçe iç geçirdi ve gözlerini kapadı, sonra ayak sesleri yaklaştığında, üzerine eğilen kurt meşaleyi yüzüne doğru tutarken yeniden açtı. Isı rahatsız ediciydi, ama Hawkmoon uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedi.

Kurt doğruldu ve domuza seslendi.

"Onunla şu anda konuşmak anlamsız. Doyurun ve yıkayın. Aklını birazcık toplasın."

Kurt ve domuz kapıyı kapayarak çıktılar. Hawkmoon gözlerini kapattı.

Bir sonraki uyanışında meşalelerin aydınlattığı koridorlarda bir yerlere taşınıyordu. Lambalarla aydınlatılmış bir odaya götürüldü. İçerde gözalcı kürkleri ve ipeklerle döşenmiş bir yatak, işlemeli bir masanın üzerine dizilmiş yemekler, buharı tüten suyla doldurulmuş parıltılı turuncu metalik bir küvet ve iki köle kız vardı.

Üzerinden önce zincirler çıkarıldı, sonra da elbiseler; ardından kaldırıldı ve suya sokuldu. Köleler onu keselerken derisi sızlamış ve bu arada usturalı bir adam sakalını kesip saçını düzeltmeye başlamıştı. Hawkmoon bütün bunları boş gözlerle mozaik tavana bakarak tepkisiz bir şekilde karşılıyordu. Üzerine ipek bir gömlek, kadife bir yelek ve güzel, yumuşak ketenler

giydirmelerine izin verdi, yavaş yavaş kendini hafifçe iyi hissetmeye başlamıştı. Ama masaya oturttukları ve ağzına bir meyve tıktıklarında midesi kasıldı ve kusmaya çalıştı. Bu yüzden ona biraz ilaçlı süt içirip yatırdılar ve kapıda onu gözleyen köle dışında herkes çıkıp gitti.

Birkaç gün geçti, Hawkmoon yavaş yavaş yemeye, durumunun rahatlığından hoşlanmaya başlamıştı. Odasında kitaplar vardı, kadınlar da onundu ama hâlâ ikisi için de pek isteği yoktu.

Yakalanışının hemen ardından bilinci uykuya dalan Hawkmoon'un kendine gelmesi uzun zaman aldı. Sonunda kendine geldiğinde geçmişini bir düş gibi hatırlıyordu. Bir gün bir kitap açtı ve onları yeterince iyi okuyabilmesine rağmen harfler tuhaf göründü. Basitçe söylersek, onlara bir anlam veremiyordu, bir zamanlar en sevdiği filozof tarafından yazılmış olmalarına rağmen harflerin oluşturdıkları sözcük ve cümlelerin hiçbir önemi yoktu. Omuzlarını silkti ve kitabı masanın üstüne bıraktı. Davranışını gören köle kızlardan biri bedenini onunkine bastırdı ve yanağını okşadı. Nazikçe kızı kenara itti ve yatağa girip elleri kafasının ardında uzandı.

"Neden buradayım?" dedi en sonunda.

Bunlar konuştuğu ilk sözcüklerdi.

"Ah, Dük, efendim, önemli bir esir olmanız dışında – başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Bu, Granbretan Lordları'nın benimle eğlenmelerinden önceki bir oyun sanırım?" Hawkmoon duygusuzca konuşuyordu. Sesi düz ama derindi. Sözcükleri söylerken onlar bile kendine yabancı geliyordu. Derin gözlerini kıza çevirdi ve kız ürperdi. Uzun sarı saçları vardı ve fiziği düzgündü; aksanına göre Scandia'lı bir kızdı.

"Hiçbir şey bilmiyorum lordum, sadece istediğiniz her şekilde sizi memnun etmem gerekiyor."

Hawkmoon yavaşça başını sallayarak onayladı ve gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Sanırım, beni bir işkenceye ya da gösteriye hazırlıyorlar," dedi kendi kendine.

Odanın pencereleri yoktu; Hawkmoon soluduğu havanın özelliklerinden halen yeraltında, muhtemelen hapishane mezarlıklarının bir yerinde olduklarını düşündü.

Lambalardan, geçen zamanı hesapladı; onları yaklaşık günde bir kez dolduruyorlardı. Bu odada, hücresinde onu ziyaret eden kurdu yeniden görmeden iki hafta kadar kalmıştı.

Kapı herhangi bir tören yapılmaksızın açıldı ve içeriye baştan ayağa siyah deriler giymiş, siyah deri kınında uzun bir kılıç taşıyan (siyah kabzalı) bir kişi girdi. Siyah kurt maskesi bütün yüzünü saklıyordu. Maskenin ardından daha önce yarım yamalak duyduğu zengin, müzikal bir ses yükseldi.

“Öyle görünüyor ki esirimiz eski neşesi ve sıhhatine kavuşmuş.”

İki köle kız eğildiler ve çıktılar. Hawkmoon gelişinden beri uzun süre üzerinde yattığı yataktan doğrulup ayağa kalktı.

“İyi. Oldukça sağlıklısınız Duke von Köln?”

“Evet.” Hawkmoon’un sesi titremedi. Bilmeden esnedi, ayakta durmanın bir anlamını görmedi ve yatakta her zamanki durumuna geri döndü.

“Beni tanıdığınızı kabul ediyorum,” dedi kurt, sesinde bir sabırsızlık belirtisi vardı.

“Hayır.”

“Tahmin de etmediniz mi?”

Hawkmoon yanıtlamadı.

Kurt oda boyunca yürüdü ve üzerinde büyük bir kristal çanak dolusu meyva olan masanın yanında durdu. Eldivenli eline bir nar aldı ve kurt maskesi sanki onu incelemiş gibi eğildi. “Tamamen iyileştiniz mi, lordum?”

“Öyle görünüyor,” diye yanıtladı Hawkmoon. “artık iyileşmiş bir durumda olduğum güçlü bir şekilde hissediyorum. Anladığım kadarıyla, bütün isteklerimle sizin emirleriniz doğrultusunda ilgileniliyor. Ve şimdi, sanıyorum benimle biraz eğlenmeyi amaçlıyorsunuz?”

“Bu sizi rahatsız etmiş gibi görünmüyor.”

Hawkmoon omuz silkti. "Sonunda bitecek."

"Bir hayat boyu sürebilir. Biz Granbretanlılar yaratıcıyızdır."

"Bir hayat boyu, pek de uzun sayılmaz."

"Olabilir," dedi kurt meyveyi bir elinden diğerine geçirirken, "sizi bu rahatsız durumdan kurtarmayı düşünüyorduk."

Hawkmoon'un yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Çok içe kapalısınız, Düküm," diye devam etti kurt. "Çok garip, çünkü sadece düşmanlarınız – şu babanızı rezil bir şekilde katledenler – arzuladığı için yaşıyorsunuz."

Hawkmoon'un kaşları hafif bir anımsama belirtircesine büzüldü. "Bunu hatırlıyorum," dedi belli belirsiz. "Babam. Yaşlı Dük."

Kurt narı yere attı ve maskesini kaldırdı. Yakışıklı, siyah sakallı yüzü açığa çıktı. "Onu öldüren bendim, Kroiden'li Baron Meliadus." Ağzı zorlayıcı ve dikkat çekici bir gülümsemeye yayıldı.

"Baron Meliadus...? Ya... onu öldüren mi?"

"Bütün erkekliğinizi kaybetmişsiniz, lordum," diye mırıldandı Baron Meliadus. "Yoksa bize tekrar başkaldırmak için bizi kandırmaya mı niyetlisiniz?"

Hawkmoon dudaklarını büzdü. "Yorgunum," dedi.

Meliadus'un gözleri şaşkın ve neredeyse kızgındı. "Ben babanızı öldürdüm!"

"Bunu söylemişsiniz."

"İyi!" Meliadus sıkkın bir şekilde hızla kapıya doğru yöneldi ve sonra tekrar arkasına döndü. "Buraya bunu tartışmaya gelmedim. Bununla beraber, bana nefret duymamanız ya da intikam alma isteğinizin olmaması garip gözüküyor."

Hawkmoon sıkılmaya başladığını hissedip Meliadus'un bir an önce onu rahat bırakmasını diledi. Adamın sinirli davranışları ve yarı histerik ifadeleri, onu uyumaya çalışan birisini bir sivrisinek vızıltısının sinirlendiriciliği kadar rahatsız ediyordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye yanıtladı Hawkmoon,

davetsiz misafiri tatmin edeceğini umarak.

"Hiç ruhunuz kalmamış!" diye öfke içinde haykırdı Meliadus. "Tamamen! Yenilgi ve esaret onu sizden çalmış!"

"Belki. Şu anda çok yorgunum..."

"Size topraklarınızı geri vermeyi teklif etmeye gelmiştim," diye devam etti Meliadus. "İmparatorluğumuz içinde tamamen özerk bir vilayet. Şimdiye kadar ele geçirilen tüm bölgelere teklif edilenden çok daha fazlası."

Şimdi sadece bir merak belirtisi canlandı Hawkmoon'da. "O neden?" dedi.

"Sizinle bir pazarlık yapmak istiyoruz – karşılıklı çıkarlarımız için. Sizin gibi yetenekli ve savaştan anlayan birine ihtiyacımız var" – Baron Meliadus şüpheyle kaşlarını çattı – "ya da eskiden öyle olan. Ve Granbretan'a güvenmeyenlerin de güvenebileceği birine ihtiyacımız var." Bu hiç de Meliadus'un pazarlığı sürdürmeyi düşündüğü tarzda değildi, ama Hawkmoon'un duygusuzluğu onu kuşkulandırmıştı. "Bizim için bir görev yapmanızı istiyoruz. Karşılığında – topraklarınızı."

"Eve gitmeyi isterim," diye onayladı Hawkmoon. "Çocukluğumun çayırları..." Anımsayarak gülümsedi.

Aşırı duygusallık gösterisinden yanlış bir fikre kapılarak şaşırان Baron Meliadus hızla konuştu. "Dönünce ne yapacağınız – papatya taçları mı yaparsınız yoksa kaleler mi kurarsınız – bizi hiç ilgilendirmiyor. Döneceksiniz, ama sadece görevinizi layıkıyla yerine getirirseniz."

Hawkmoon'un içeri çekilmiş gözleri Meliadus'a baktı. "Belki mantığımı yitirdiğimi düşünüyorsunuz, ha, lordum?"

"Emin değilim. Bunu anlayacak yöntemlerimiz var. Büyücü-bilim adamlarımız testler yapacaklar..."

"Aklım başımda, Baron Meliadus. Belki de hiç olmadığı kadar. Benden korkmanız için hiçbir neden yok."

Baron Meliadus gözlerini tavana kaldırdı. "Rünlü Asa adına, hiç kimse taraf tutmayacak mı?" Kapıyı açtı. "Durumunuzu anlayacağız, Duke von Köln. Bugün içinde çağırılacaksınız!"

Baron Meliadus çıktıktan sonra, Hawkmooon yatakta uzanmaya devam etti. Yaptıkları sohbet hızla aklından çıkıp gitmişti ve iki, üç saat sonra domuz maskeli muhafızlar içeri girip kendilerini izlemesini söylediklerinde konuşulanları sadece yarım yamalak hatırlıyordu.

Hawkmooon büyük demir bir kapıya gelene kadar, birçok geçitten geçirilerek devamlı olarak yukarıya doğru yürütüldü. Muhafızlardan biri alev-mızrağının arkasıyla kapıya vurdu. Kapı temiz hava ve günışığını içeri sokarak gıcırtyla açıldı. Kapının ardında mor zırh ve pelerin giymiş, Boğa Birliği'nin mor maskelerini taşıyan bir muhafız müfrezesi vardı. Onlara teslim edilen Hawkmooon etrafına bakındığında dar bir yol dışında her tarafı çimen kaplı geniş bir avluda durduğunu gördü. Çimenleri üzerinde dar bir kapının bulunduğu yüksek bir duvar çevreliyor ve duvarın üstünde Domuz Birliği'nin muhafızları geziniyordu. Duvarın ardındaysa şehrin iç karartıcı kuleleri yükselmekteydi.

Hawkmooon'a kapıdan çıkana ve iki kafalı bir at şeklinde biçimlendirilmiş yaldızlı abanoz bir arabanın beklediği dar bir sokağa gelene kadar eşlik edildi. İki muhafızın eşliğinde arabaya tırmandı. Araba hareket etti. Hawkmooon arabanın perdele-
rindeki bir aralıktan kuleleri gördü. Günbatımıydı ve şehri kızıl bir ışık kaplamıştı.

Sonunda araba durdu. Hawkmooon muhafızların kendisini dışarı çıkarmasına uysalca izin verdi ve birden İmparator-Kral Huon'un sarayına geldiğini fark etti. Saray kat kat göz alabil-
diğine yükseliyordu. Üzerinde dört büyük kule yükseliyor ve kuleler koyu altın rengi bir ışıkla parlıyordu. Saray, garip ayınler, savaş sahneleri, Granbretan'ın uzun tarihinin önemli olayları, kadın heykelleri ve soyut biçimlerden oluşan kabartmalarla süslenmiş – inşa edilişi yüzyıllar boyunca süren tümüyle grotesk ve fantastik bir yapıydı. Yapımında her türlü inşa malzemesi kullanılmış ve ardından renklendirilmişti, böylece bina tüm tayfı kapsayan renk tonlarının karışımı içinde ılı ılıydı. Renklerin yerleşiminde hiçbir düzen yoktu, ne uyum ne de zıtlık için bir

aba harcanmıştı. Bir renk, bir başkasına gözü yorup beyni rahatsız ederek geçiyordu. Bir delinin, şehrin geri kalanını cinneti altında gölgeleyen sarayıydı.

Kapısında başka bir grup muhafız Hawkmoon' bekliyordu. Bunlar Kral Huon'un bizzat yesi olduğu Peygamber Devesi Birliği'nin maske ve zırhlarını giyiyorlardı. Özenle yapılmış böcek maskeleri, platin kablolardan antenler ve yüzlerce farklı değerli taştan yapılmış mücevherlerle şekillendirilmiş gözlerle kaplıydı. Siyah, yeşil, altın rengi, böcek benzeri tabaka zırhlarının içindeki adamların uzun, ince bacakları ve zarif bedenleri vardı. Birbirleriyle konuştuklarında, gizli dilleri böceklerin hışırtı ve ırtırtılarına benziyordu.

Hawkmoon, yürüdükçe çarpılmış görüntülerinin yansıdığı koyu kırmızı metalden duvarları olan koridorlar boyunca sarayın alt katlarında muhafızların eşliğinde ilerlerken kendisini ilk defa rahatsız hissetti.

Sonunda karanlık duvarları mermer gibi beyaz, yeşil ve pembe damarlarla bezenmiş, yüksek tavanlı, geniş bir salona girdiler. Ama duvarlardaki bu damarlar durmaksızın hareket edip çırpınarak duvarların ve tavanın uzunluğuyla genişliklerini değiştiriyordu.

Salonun eyrek mil uzunluğunda ve neredeyse bir o kadar da geniş olan zemini Hawkmoon'un bir tür makine olduklarını düşündüğü ama fonksiyonlarını anlayamadığ aygıtlarla doluydu. Londra'ya getirilişinin ardından gördüğü her şey gibi bu makineler de süslü ve bol işlemeliydi, değerli metaller ve yarı değerli taşlarla yapılmışlardı. Üzerlerine bildiği hiçbir şeye benzemeyen aletler yerleştirilmişti ve bu aletlerin çoğu Yılan Birliği'nin – İmparator-Kral'ın hizmetindeki büyücü ve bilim adamlarından oluşan birlik – maskelerini giymiş adamların kontrolü altında çalışıyor, kaydediyor, sayıyor, ölüyordu. Bu adamlar kukelataları başlarına yarı geirilmış benekli pelerinler giyiyorlardı.

Ana koridordan yaklaşan bir kişi, muhafızlara gitmelerini

işaret ederek Hawkmoon'a doğru yürüdü.

Hawkmoon adamın Birlik'in üst düzey yetkililerinden biri olduğunu düşündü, çünkü adamın yılan maskesi diğerlerinden çok daha fazla işlemeliydi. Üstündekilere ve tavırlarına bakılınca Büyük Komutanı bile olabilirdi.

"Selamlar, Düküm."

Geçmiş hayatındaki alışkanlıklarının çoğunu hâlâ taşıyan Hawkmoon, selamı hafif bir şekilde eğilerek yanıtladı.

"Ben Vitall'li Baron Kalan, İmparator-Kral'ın Baş Bilimadamı. Anladığıma göre bir iki gün benim misafirim olacaksınız. Daireme ve laboratuvarlarıma hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim. Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye dalgınca sordu Hawkmoon.

"Önce, umarım benimle bir akşam yemeği yersiniz."

Baron Kalan, Hawkmoon'a önden buyurması için nazikçe işaret etti ve Baron'un özel dairesine açıldığı açıkça belli olan bir kapıya gelene kadar salon boyunca yürüyerek birçok garip makineyi geçtiler. Yemek masaya çoktan konmuştu. İki haftadır yediklerine bakılırsa bu yemek oldukça basitti, ama iyi pişmiş ve lezzetliydi. Maskesini çıkartarak beyaz sakallı ve seyrek saçlı, solgun, orta yaşlı yüzünü ortaya çıkaran Baron Kalan, yemeklerini bitirmelerinin ardından ikisi için de şarap doldurdu. Yemek boyunca çok az konuşmuşlardı.

Hawkmoon şarabı tattı. Mükemmeldi.

"Şarap, benim buluşum," dedi Kalan ve sırıttı.

"Pek bildik değil," diye kabullendi Hawkmoon. "Ne üzümü...?"

"Üzüm değil – buğday. Biraz değişik bir yöntem."

"Sert."

"Çoğu şaraptan daha sert," diye onayladı Baron. "Şimdi Dük, biliyorsunuz ki ben aklınızı başına getirmek, karakterinizi yargılamak ve Majesteleri İmparator-Kral Huon'a hizmet etmeye uygun musunuz, buna karar vermekle görevliyim."

"Sanırım Baron Meliadus'un bana bahsettiği şey buydu."

Hawkmoon hafifçe gülümsedi. "Gözlemlerinizi öğrenmek ilgimi çekecek."

"Hımm..." Baron Kalan, Hawkmoon'a dikkatle baktı. "Sizi ağırlamamın neden istendiğini anlıyorum. Makul görüldüğünüzü söylemeliyim."

"Teşekkür ederim." Tuhaf şarabın etkisi altındaki Hawkmoon eski ironisine yeniden kavuşuyordu.

Baron Kalan yüzünü ovuşturup birkaç saniye kuru, duyulur bir şekilde öksürdü. Davranışları maskesini çıkarttığından beri belirgin bir rahatsızlık içeriyordu. Hawkmoon, Granbretanlıların çoğu zaman maskelerini takılı tutmayı yeğlediklerini fark etmişti. Şimdi Kalan abartılı yılan maskesine uzandı ve başına geçirdi. Öksürük hemen durdu ve adamın bedeni görünür şekilde rahatladı. Hawkmoon, yüksek mevkili bir misafiri ağırlarken maskelerini üzerlerinde bulundurmanın Granbretan adabına ters düştüğünü duymasına rağmen, Baron'un bu hareketi karşısında şaşırmamış pozunu yaptı.

"Ah Düküm," diye bir fısıltı yükseldi, maskenin içinden. "Ben kimim ki sizin akli başındalığınızı yargılayayım? Bizi, Granbretanlıları deli diye yargılayan kimseler var..."

"Elbette, öyle değil."

"Doğru. Anlayışı kıt olanlar ve büyük planı göremeyen kişiler büyük savaşımızın asilliğine inanmıyorlar. Biliyorsunuz, *bizim* deli olduğumuzu söylüyorlar, ha ha!" Baron Kalan kalktı. "Ama eğer şimdi bana katılırsanız ön araştırmalarımıza başlayabiliriz."

Makinelerin bulunduğu salona döndüler ve ilkinden biraz daha küçük başka bir salona girdiler. Bunda da aynı karanlık duvarları vardı, ama bunlar bir enerjiyle nabız gibi atarak yavaş yavaş menekşeden siyaha sonra tekrar menekşe rengine dönüyorlardı. Salonun içinde, parlak mavi ve kırmızı metalden yapılmış, çıkıntılı, kolları ve eklemleri olan tek bir makine vardı. Makinenin bir parçası olan karışık darağacına benzeyen ve ne olduğu pek anlaşılamayan bir şeye büyük çanımsı bir

nesne asılıydı. Bir tarafında üzerinde, metal maskeleri duvardan gelen ve nabız gibi atan ışığı yansıtan bir düzine Yılan Birliği üniformalı adamın uğraştığı bir konsol vardı. Salonu makinaneden yayılan, zor duyulur bir takırtı, bir inilti, bir hayvanın nefes alışı gibi tıslamalardan oluşan bir gürültü doldurmuştu.

“Bu bizim zekâ makinemiz,” dedi gururla Baron Kalan. “Sizi test edecek.”

“Çok büyük,” dedi Hawkmoon, makineye doğru bir adım atarken.

“En büyüklerinden biri. Öyle olmalı. Karışık görevler yapıyor. Bu *bilimsel* büyüünün bir eseridir Düküm, Kıta’da rastlayacağınız büyülerden birisi değil. Küçük uluslar üzerindeki asıl avantajımızı bilimimiz sağlıyor.”

İçkinin etkisi geçtikçe Hawkmoon giderek hapisane mezarlıklarındaki ruh haline dönüyordu. Dalgınlık hissi büyüdü ve ileri götürülüp aşağı çekilen çanın altında durdurulduğunda çok az bir endişe ya da merak duydu.

Sonunda çan onu tamamen kapladı ve et benzeri kenarları bedenini bir kalıp gibi sardı. İğrenç bir sarıştı, Köln Savaşı’nda döğüşen Dorian Hawkmoon’u bile dehşete düşebilirdi, ama bu yeni Hawkmoon sadece belli belirsiz bir sabırsızlık ve rahatsızlık hissedecekti. Kafatasının içinde, sanki inanılmaz güzellikte kablolar içine girip beynini araştırıyormuşçasına yayılan bir his duydu. Sanrılar kendini göstermeye başladı. Parlak renkli okyanuslar, garip suratlar, doğal olmayan perspektifli binalar ve bitki örtüsü gördü. Mücevher yağmurları yüz yıl boyunca sürdü. Sonra karanlık rüzgârlar gözlerine esip onları açarak aynı anda hem donuk hem de hareketli okyanuslar, sonsuz sempati ve iyilik dolu hayvanlar, anormal şefkatli kadınlar görmesini sağladılar. Değişen bu görüntüler ve çocukluk anılarından, makineye girdiği ana kadar olan bütün hayatı ortaya çıkmıştı. Bütün hayatı hatırlanıp önüne konana kadar anıları parça parça birleştirildi. Ama hâlâ, geçmiş zamanlarda yaşadığı deneyimlerin hatırlanması dışında başka bir his duymuyordu. Sonunda

çanın kenarları geri çekilip yükselmeye başlarken Hawkmoon, sanki başka birinin deneyimlerine şahit olmuşcasına, vurdu duymaz bir şekilde dikiliyordu.

Kalan onun kolunu tutup zekâ makinesinden uzaklaştırdı. “İlk incelemeler – eğer aletleri doğru okuduysam – gösteriyor ki aklınız, normal kişilerden daha fazla başınızda, Düküm. Birkaç saat içinde zekâ makinesi ayrıntılı bir rapor verecek. Şimdi dinlenmelisiniz. Sabaha testlerimize devam edeceğiz.”

Sonraki gün Hawkmoon yine zekâ makinesinin sarılışına teslim edildi, ama bu sefer aletin karnında gözleri yukarı bakarak boylu boyunca uzanmıştı, gözlerinin önünde peşpeşe resimler çıkıyor ve bunların ona hatırlattıkları görüntüler de bir ekranın üzerinde çıkıyordu. Tüm bunlar olurken Hawkmoon’un yüzündeki ifade çok zor değişmişti. Oldukça riskli durumların söz konusu olduğu birkaç sanrıyla karşılaştı – bir okyanus canavarının kendisine saldırışı, bir çığ, kendisine rakip olan üç kılıç ustası, bir binanın üçüncü katından atlamak ya da ölümüne yanmak gibi. Her durumdan cesaret ve yeteneğini göstererek kendisini kurtardı, refleksleri mekanikti ve hiçbir korku hissinden etkilenmemiş görünüyordu. Böyle birçok test yapıldı ve hepsinden de hiçbir güçlü duygusal tepki göstermeden geçti. Hatta zekâ makinesi tarafından gülmesi, ağlaması, nefret etmesi ve sevmesi için kandırıldığında bile tepkileri temel olarak fiziksel ifadelerdi.

Bir süre sonra Hawkmoon makine tarafından bırakıldı ve Baron Kalan’ın yılan maskesi ile karşılaştı.

“Öyle görünüyor ki, tuhaf bir şekilde, aklınız *fazlasıyla* başınızda Düküm,” diye fısıldadı Baron. “Bir paradoks, değil mi? Evet, aklınız fazlasıyla başınızda. Sanki beyninizin bir parçası tamamen yok olmuş ya da geri kalanıyla olan bağlantısı kesilmiş gibi. Buna rağmen, sadece şunu söyleyebilirim ki, Baron Meliadus’un amacına gayet uygunsunuz, elbette bazı gerekli önlemler önceden alındığı sürece.”

“Ne amacı bu?” Hawkmoon hiçbir gerçek ilgi hissetmeden

sormuştu.

“Bunu size kendisi söyleyecek.”

Kısa bir süre sonra Baron Kalan, Hawkmoon’u serbest bıraktı ve iki Peygamber Devesi Birliği muhafızı eşliğinde bir koridorlar labirentinden geçirildi. En sonunda, şehre tepeden bakan bir balkonun önündeki tek bir geniş pencere dışında duvarları, zemini ve tavanı aynalarla dolu az eşyalı bir odaya açılan cilalı gümüş bir kapının önüne gelmişlerdi. Pencerenin yanında, sadece Baron Meliadus olabilecek siyah kurt maskeli bir kişi duruyordu.

Baron Meliadus döndü ve muhafızlara gitmelerini işaret etti. Bir kordonu çekti ve duvarlardan aynaları kapayan örtüler indi. Hawkmoon istese hâlâ kendisini görmek için aşağıya ya da yukarıya bakabilirdi. Bunun yerine pencereden dışarı baktı.

Şehri ve ırmağı, kuleleri yeşilimsi siyah bir renkle çevreleyen kalın bir sis kaplamıştı. Akşam üzeriydi, güneş neredeyse tamamen batmıştı ve kuleler zamanın başından beri var olan bir denizden yükselen, doğal olmayan, tuhaf kayalara benziyordu. İçinden dev bir sürüngen çıkıp gözünü çirkin ıslaklığın çizgileriyle kaplanmış pencereye dayasa, hiç şaşırtıcı olmazdı.

Bir ışık kaynağı ve duvardaki aynalar olmadığı için oda daha da kasvetli görünüyordu. Pencerenin yanında duran Baron, Hawkmoon’u görmezden gelerek kendi kendine mırıldanmaktaydı.

Şehrin derinlerinde bir yerden zayıf, çarpık bir çığlık yükselip siste yankılandı ve yavaşça yok oldu. Baron Meliadus kurt maskesini kaldırdı ve artık açıkça görebildiği Hawkmoon’a dikkatle baktı. “Pencereye daha yaklaşın, lordum,” dedi. Hawkmoon cam zemini kısmen kaplayan örtülerde birkaç kez kayarak, öne yürüdü.

“Evet,” diye başladı Meliadus, “Baron Kalan’la konuştum ve söylediğine göre ortada zorlukla anladığı bir bilmece, zihinsel bir şey var. Zihninin bir parçası ölmüş görünüyor, dedi. Neden öldü acaba? Merak ediyorum. Kederden? Küçük düşmekten?”

Korkudan? Bu tür karışıklıklar beklemiyordum. Sizinle erkek erkeğe pazarlık ederek çok istediğiniz bir şey karşılığında sizden bir görev istemeyi düşünüyordum. Görevi istemeye devam etmekte bir sakınca görmememe rağmen, artık nasıl davranacağımdan çok emin değilim. Bir pazarlık düşünür müydünüz, Düküm?”

“Ne öneriyorsunuz?” Hawkmoon, Baron’un arkasından pencereden karanlığa doğru bakmaya başladı.

“Yaşlı kahraman Kont Brass’ı duydunuz mu?”

“Evet.”

“O, şimdi Kamarg Eyaleti Koruyucusu, Koruyucu Lordu.”

“Bunu duydum.”

“İmparator-Kral’ın isteklerine karşı koyarak inatçılığını ispatladı, Granbretan’ı aşığladı. Onu akıllı davranmaya teşvik etmek istiyoruz. Bunu yapmak için izleyeceğimiz yol çok sevdiği kızını kaçırp rehine olarak Granbretan’a getirmek olacak. Lakin ne bizim göndereceğimiz bir elçiye ne de sıradan bir yabancuya güvenmeyecektir – ama Köln Savaşı’nda yaptıklarınızı duymuş olmalı ve şüphesiz size sempati duyuyordur. Eğer Granbretan İmparatorluğu’ndan saklanmak için Kamarg’a giderseniz sizi kesinlikle hoş karşılayacaktır. Bir kez duvarlardan içeri girdiniz mi sizin gibi becerikli biri için doğru zamanı seçip kızı bize getirmek çok zor olmayacaktır. Doğal olarak Kamarg sınırları dışında size destek vermek için bekliyor olacağız. Kamarg küçük bir bölge. Kolayca kaçabilirsiniz.”

“Benden istediğiniz bu mu?”

“Sadece bu. Karşılığında Kara İmparatorluk’a ne söz ne de eylemle karşı çıkmadığınız sürece istediğiniz gibi yönetmeniz için topraklarınızı size geri vereceğiz.”

“Halkım Granbretan’ın emrinde, sefalet içinde yaşıyor,” dedi aniden Hawkmoon, bir şeyi gözler önüne sermek istiyor gibiydi. Hırstan çok soyut ahlaki değerler taşıyan birisi gibi konuşmaktaydı. “Ben yönetirsem onlar için daha iyi olacaktır.”

“Ya!” diye gülümsedi Baron Meliadus. “Yani, pazarlık size

makul görünüyor!"

"Evet, ama yine de pazarlığın size ait olan kısmına sahip çıkmayacağınıza inanıyorum."

"Neden olmasın? Sorunlu bir eyalet, kendisinin güvendiği – ve bizim de güvenebileceğimiz – birisi tarafından yönetilebilirse, bu durum bizim de işimize gelir."

"Kamarg'a gideceğim. Önerdiğiniz hikâyeyi onlara anlatacağım. Kızı kaçırarak ve Granbretan'a getireceğim." Hawkmoon iç çekip Baron Meliadus'a baktı. "Neden olmasın ki?"

Böyle bir kişilikle uğraşmaya alışkın olmadığı için Hawkmoon'un tutumunun garipliği yüzünden rahatsız olan Meliadus sinirlendi. "Bizi kandırıp seni serbest bırakmamız için karışık bir hile yapmak niyetinde olmadığına tamamen emin olamayız. Bununla beraber, zekâ makinesi daha önce test edilen hiç kimsede yanlışlık yapmadı, ama sizin onu şaşırtacak birtakım büyülerden haberdar olmanız mümkün mü?"

"Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İnanırım." Baron Meliadus'un ses tonu biraz daha neşelendi. "Ama korkmamıza hiç gerek yok – sizden gelecek her türlü ihanete karşı aldığımız mükemmel bir önlem var. Size güvenmemiz için bir neden kalmazsa sizi bize geri getirecek ya da öldürecek bir önlem. Baron Kalan tarafından yeni keşfedilen bir alet ama anladığıma göre kendi icadı değil. Ona Kara Mücevher deniyor. Yarın onunla donatılacaksınız. Bu gece sarayda sizin için hazırlanan dairede uyuyacak ve ayrılmadan önce Majesteleri İmparator-Kral'a tanıştırılma onuruna erişeceksiniz. Çok az yabancı bu kadar şerefendirilir."

Sözlerinin ardından Meliadus, böcek maskeli muhafızlara seslendi ve Hawkmoon'a odasına kadar eşlik etmelerini emretti.

KARA MÜCEVHER

Ertesi sabah Dorian Hawkmoon yine Baron Kalan'ı görme-ye götürüldü. Kendisine doğru bakan yılan maskesi, alaycı bir ifade taşıyormuş gibiydi, ama Baron hiçbir şey söylemeden onu birkaç oda ve salondan geçirip düz, çelik kapılı bir odaya getirdi. Bu kapı açıldığında ikinci bir kapı ve onun ardından da üçüncü bir kapıyı ortaya çıkacaktı. Bu üçüncü kapı, kör edici bir parlaklıkta aydınlatılmış, küçük ve içinde çok güzel bir makinenin bulunduğu beyaz metal bir odaya açılıyordu. Bu makinenin tamamı neredeyse güzel kırmızı, altın ve gümüş rengi ipliklerden ve Hawkmoon'un yüzünü okşayan, insan sıcaklığıyla canlılığına sahip ağlardan oluşuyordu. Bir meltemin içindeymişçesine dalgalanan ağlardan hafif bir müzik yükseliyordu.

"Canlı gibi görünüyor," dedi Hawkmoon.

"Canlı," diye gururla fısıldadı Baron Kalan. "Canlı."

"Bir canavar mı?"

"Hayır. Büyüyle yaratılmış bir yaratık. Ne olduğuna ben bile tam olarak emin değilim. Uzun yıllar önce bir Doğulu'dan satın aldığım bir büyü kitabındaki talimatlara göre yaptım. Kara Mücevher'in makinesi. Şey, bir süre sonra onunla zaten samimi olacaksınız, Düküm."

Hawkmoon içinde kıpırdayan zayıf bir panik dalgası hissetti, ama bu yüzeye çıkmadı. Kırmızı, altın ve gümüş rengi ipliklerin kendisini okşamasına izin verdi.

"Bitmiş değil," dedi Kalan. "Mücevher'i döndürmesi gerekiyor. Ona yaklaşın lordum. İçine girin. Acı hissetmeyeceksiniz.

Bunu garanti ederim. Makinenin Kara Mücevher'i döndürmesi gerekiyor."

Hawkmoooon Baron'a itaat etti. Ağlar birbirlerine sürtündü ve şarkı söylemeye başladı. Sesler birbirine karıştı, kırmızı, altın, gümüş rengi dokular gözlerini kamaştırdı. Kara Mücevher'in makinesi sevecence ona dokundu, makine o, o da makine olmuşçasına iç içe girmişlerdi sanki. Hawkmoooon iç çekti, sesi ağların müziği idi, hareket etti, uzuvları incecik ipliklerdi.

Kafatasının içinde bir basınç oluşmuş, bedenini hem sıcak hem de yumuşak bir his kaplamıştı. Bedensizmişçesine sürüklenmeye başladı ve zaman kavramını yitirdi, ama makinenin kendi maddesinden sert ve yoğun bir parçayı döndürerek alına soktuğunu, bu yüzden de sanki üç gözü varmışçasına dünyaya farklı bir açıyla bakmaya başladığını biliyordu. Bunlar yavaş yavaş silindi ve kendisini onu daha iyi görmek için maskesini çıkarmış olan Baron Kalan'a bakarken buldu.

Hawkmoooon kafasında aniden keskin bir acı duydu. Acı neredeyse anında kayboldu. Dönüp makineye baktı, renkleri matlaşmış ve ağları içine çekilmiş gibiydi. Elini alına götürdü ve orada daha önce bulunmayan bir şey hissedince şok oldu. Sert ve pürüzsüzdü. Onun bir parçası olmuştu. Ürperdi.

Baron Kalan ilgili görünüyordu. "Eh? Delirmediniz, değil mi? Başarıdan emindim! Delirmediniz değil mi?"

"Delirmedim," dedi Hawkmoooon. "Ama sanırım korkuyorum."

"Mücevher'e alıracaksın."

"Kafamda olan bu mu? Mücevher?"

"Evet. Kara Mücevher. Bekle." Kalan dönüp altmış santim uzunluğunda süt rengi düz ve oval bir kuvarsı ortaya çıkaran kıvılcık kadife bir perdeyi çekti. Kuvarsın içinde bir resim oluşmaya başladı. Hawkmoooon resmin oval kuvarsı doğru, sonsuzluğa doğru bakan Kalan olduğunu gördü. Ekran Hawkmoooon'un gördüklerini tıpatıp gösteriyordu. Başını azıcık döndürdüğünde, görüntü de ona göre değişti.

Kalan keyifle mırıldandı. "Görüyorsun, çalışıyor. Senin algıladıklarını mücevher de algılıyor. Nereye gidersen git, gördüğün her şeyi ve herkesi biz de görebileceğiz."

Hawkmooon bir şeyler söylemeye çalıştı ama yapamadı. Boğazı daraldı, sanki bir şey ciğerlerini sıkıştırıyor gibiydi. Dokusu olarak ete fazlasıyla benzeyen, ama diğer yönlerden çok farklı olan ılık mücevhere yeniden dokundu.

"Bana ne yaptınız?" diye her zamanki cansız ses tonuyla sorabildi sonunda.

"Sadece sadakâtinizi güvence altına aldık," diye kıkırdadı Kalan. "Makinenin yaşamının bir parçasını aldınız. Eğer istersek makinenin tüm yaşamını mücevhere veririz ve sonra..."

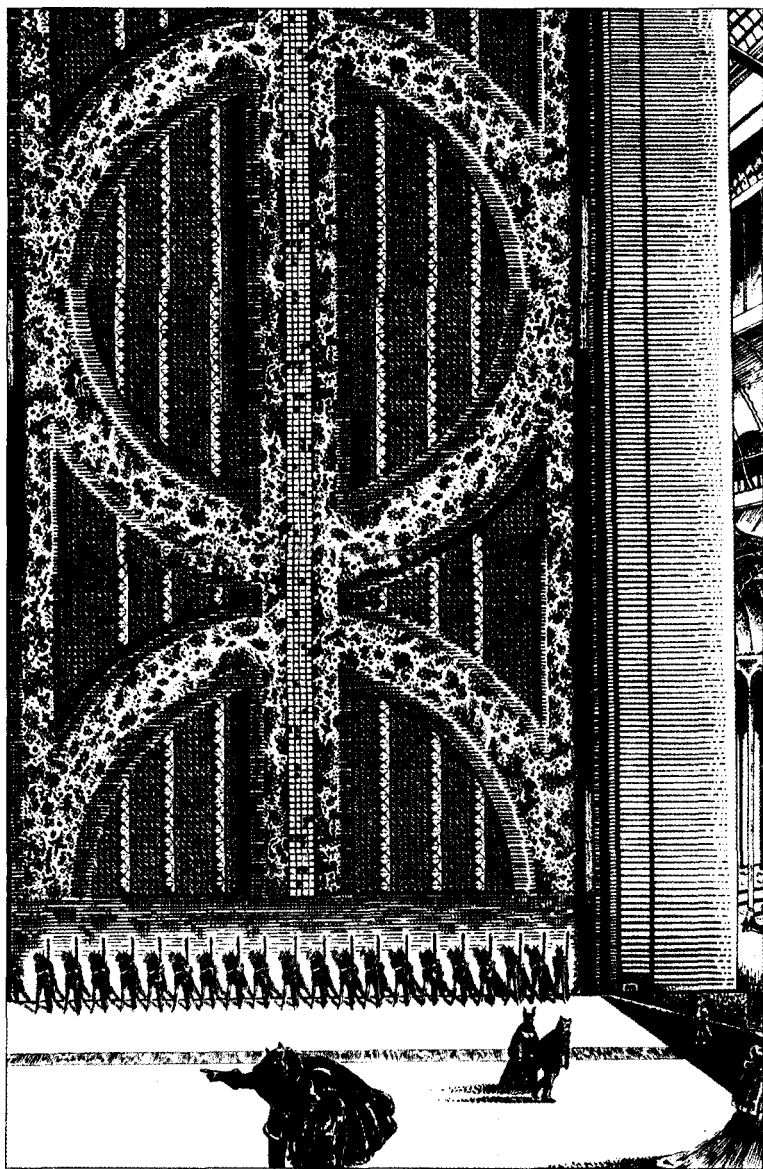
Hawkmooon sertçe uzandı ve Baron'un koluna dokundu. "Ne yapar?"

"Beyninizi yer, Köln Dükü"

Baron Meliadus, Dorian Hawkmooon'u sarayın gösterişli koridorlarından hızla geçirdi. Şimdi Hawkmooon'un beline asılı bir kılıcı, şık bir giysi ve Köln Savaşı'nda giydiğine benzer bir zırh vardı. Kafatasındaki mücevherin dışında pek bir şeyin farkında değildi. Koridorlar geniş bir sokak büyüklüğüne varana dek genişlediler. Peygamber Devesi Birliği'nin maskeli muhafızları duvarların önünde sık bir şekilde dizilmişlerdi. Önlerinde mücevher yığınlarının mozaik şekiller oluşturduğu görkemli bir kapı yükseliyordu.

"Taht odası," diye mırıldandı Baron. "Şimdi İmparator-Kral sizi denetleyecek."

Taht odasının olanca görkemini ortaya çıkaran kapılar yavaşça açıldı. Oda, görkemiyle Hawkmooon'u yarı kör ederek ısıltı ısıltı parlıyordu. İçerde ısıltı ve müzik vardı. İçbükey çatıya doğru yükselen bir düzine balkonda Granbretan'ın en soylu ailelerinin beş yüzünün sancakları dalgalanıyordu. Duvarların ve balkonların yanlarında âlev-mızraklarıyla kaskatı dikilen, böcek maskeleri ve siyah, yeşil, altın rengi kat kat zırhları içinde

Peygamber Devesi Birliği'nin askerleri sıralanmıştı. Onların arkaalarında çeşit çeşit maskeler ve şık giysiler içinde saraylılar vardı. İçeri giren Hawkmoon ve Meliadus'a merakla baktılar.

Askerlerin olmuşturdukları sıra ilerilere kadar uzanıyordu. Salonun sonunda, neredeyse görme mesafesinin dışında, Hawkmoon'un başta ne olduğunu anlayamadığı bir şey asılıydı. Kaşlarını çattı. "Taht Küresi," diye fısıldadı Meliadus. "şimdi ben ne yapıyorsam sen de onu yap." Hızla yürümeye başladı.

Taht odasının duvarları parlak yeşil ve mordu, ama saraylıların giydikleri kumaşlar, metaller ve değerli taşların yanında sancakların renkleri de tayfı genişletiyordu. Ama Hawkmoon'un gözleri küreye sabitlenmişti.

Sağdaki ve soldaki borucular merasim borularını çalarken, taht odasının oranlarıyla cüceleşen Hawkmoon ve Meliadus belli bir hızda Taht Küresi'ne doğru yürüdüler.

Hawkmoon sonunda Taht Küresi'ni görebilmeye başladı ve şaşkınlık içinde kaldı. Küre'nin içinde ağır ağır, neredeyse hipnotize edercesine dalgalanan süt beyazı bir sıvı vardı. Zaman zaman sıvının üzerine ışıklar düřtüķçe renk değiştiren parıltılar bir görünüp bir kayboluyordu. Sıvının ortasında Hawkmoon'a bir cenini hatırlatan teni buruş buruş, uzuvları işlevsiz görünen, kafası kocaman yaşlı bir adam salınıyordu. Keskin, muzip gözleriyle onlara bakıyordu.

Meliadus'un yaptığını izleyerek, Hawkmoon yaratığın önünde eğildi.

"Kalkın," diye bir ses geldi. Hawkmoon şaşkınlıkla sesin küreden geldiğini fark etti. Bu tamamen sağlıklı, genç bir adamın – etkileyici, melodik ve enerjik – sesiydi. Hawkmoon sesin hangi genç boğazdan geldiğini merak etti.

"İmparator-Kral, size bizim için bir görevi yerine getirmek üzere sečilten Köln Dükü Dorian Hawkmoon'u takdim ederim. Size bahsetmiş olduğum planı hatırlayacaksınızdır, soylu efendim ..." Meliadus konuşurken saygıyla eğildi.

"şu Kont Brass'ın hizmetini sağlamak için oldukça fazla

aba ve beceri harcıyoruz,” diye yükseldi etkileyici ses. “Bu konudaki yargınıza güveniyoruz, Baron Meliadus.”

“Geçmişte yaptıklarım yüzünden bana güvenebilirsiniz, Yüce Majesteleri,” dedi yine eğilerek Meliadus.

“Köln Dükü’nün bize sadakatle hizmet etmediğı takdirde arttırılacağı kaçınılmaz cezadan haberi var mı?” diye yükseldi genç, alaycı ses. “Kendisine onu her mesafeden bir anda yok edebileceğimiz söylendi mi?”

Meliadus elbisesinin kolunu okşadı. “Söylendi Kudretli İmparator-Kral.”

“Kafatasındaki Mücevher’in,” diye devam etti merakla ses, “gördüğü her şeyi gördüğünden ve bize Kara Mücevher makinesinin bulunduğu odada bu görüntüleri yansıttığından onu haberdar ettiniz mi?”

“Evet, Soylu Hükümdarım.”

“Ve eğer bize karşı herhangi bir ihanet belirtisi gösterirse – onun gözlerinden göreceğimiz konuştuğı insanların yüzlerinden kolayca anlayabileceğimiz en küçük bir işaretle – Mücevher’i tamamen canlandırabileceğimizi ona iyice açıkladınız mı? Makinenin tüm enerjisini onun küçük kardeşine boşaltabiliriz. Tamamen canlanan Mücevher’in beynini kemirmeye başlayacağını, bilincini yok edeceğini ve onu saçma sapan konuşan, beyinsiz bir yaratığa dönüştüreceğini ona söylediniz mi Baron Meliadus?”

“Temelde bütün hepsini biliyor, Büyük İmparator.”

Taht Küresi’nin içindeki şey kıkırdedi. “Ona bakınca Baron, beyinsizlik tehditi pek önemli görünmüyor. Mücevher’in tamamen canlanmadığına emin misiniz?”

“Onun karakteri böyle görünüyor Ölümsüz Hükümdarım.”

Şimdi gözler Dorian Hawkmoon’unkilerin içine bakmak için döndü, alaycı ve etkileyici ses yaşı sonsuza uzanan gırtlaktan yükseldi.

“Granbretan’ın ölümsüz İmparator-Kral’ıyla bir pazarlık

imzaladınız Köln Dükü. Sonuçta kölemiz olan birisine böyle bir pazarlık önermemiz cömertliğimizin bir kanıtıdır. Bunun karşılığında siz de bu gezegen üzerine şimdiye kadar gelmiş en büyük ırkın kaderinin bir bölümünde yer aldığınızı bilerek bize büyük bir bağlılıkla hizmet etmelisiniz. Her şeyi bilen zekâmız ve her şeye yeten gücümüzün etkisiyle dünyayı yönetmek hakkımızdır. Ve yakında bu hakka tamamen sahip olacağız. Soylu amacımıza ulaşmamızda yardımı olan herkes onayımızı alacaktır. Şimdi gidin Dük ve bu onayı kazanın.”

Derisi pörsümüş kafa döndü ve ağzından, uzun kıvrak bir dil Taht Küresi’nin duvarının yakınlarında salınan minik bir mücevhere dokunmak için çıktı. Küre, üç bin yıllık bir hanedanın son ve ölümsüz temsilcisi İmparator-Kral’ın cenine benzeyen şekli son birkaç saniye silüet olarak görünene kadar donuklaşmaya başladı. “Ve Kara Mücevher’in gücünü hatırla,” dedi genç ses, Küre katı, siyah bir top görüntüsüne geçmeden önce.

Konuşma bitmişti. Meliadus ve Hawkmoon eğilerek, birkaç adım geri çekildiler ve sonra taht odasından çıkmak üzere döndüler. Ve görüşme ne Baron’un ne de efendisinin ummadığı bir amaca hizmet etmişti. Hawkmoon’un garip aklının en gizli noktalarında minik bir rahatsızlık baş gösterdi; ve rahatsızlığın nedeni alnına gömülmüş Kara Mücevher değil, ondan çok daha az kavranılabilir bir kaynaktan geliyordu.

Bu rahatsızlık belki de Hawkmoon’un insanlığının geriye dönüşünün bir işaretiydi. Ya da yeni ve tamamen farklı bir değer oluşumunu belirtiyordu; belki de Rünlü Asa’nın etkisiydi.

BRASS KALESİ'NE YOLCULUK

Dorian Hawkmoon, hapisane mezarlıklarındaki odasına döndü. İki gün sonra, Baron Meliadus yanında çizmeler ve zırhlı eldivenleriyle birlikte siyah deri bir takım, kukuletalı kalın bir siyah pelerin, basit gümüş işlemeli siyah deri kınında gümüş kabızalı geniş bir kılıç ve hırıldayan kurt şeklinde işlenmiş siyah bir maske miğferle gelene kadar orada bekledi. Giysi ve malzemeler açıkça Meliadus'unkilerden model alınmıştı.

"Brass Kalesi'ne varış hikâyeniz," diye başladı Meliadus, "iyi bir hikâye olacak. Benim tarafımdan esir alınındınız ve bir kölenin yardımıyla beni ilaçla uyutup benim kılığıma girmeyi başardınız. Bu kılıkta Granbretan'ı ve onun yönettiği tüm eyaletleri Meliadus ilacın etkisinden kurtulmadan geçtiniz. Basit bir hikâye en iyisidir ve bu hikâyenin amacı sadece Granbretan'dan kaçmayı nasıl başardığınızı yanıtlamak değil aynı zamanda benden nefret edenlerin gözünde sizi yüceltmek."

"Anlıyorum," dedi Hawkmoon, kalın siyah cekete dokunarak. "Peki Kara Mücevher nasıl açıklanacak?"

"Benim deneylerimden birine maruz kaldınız, ama ciddi bir zarara uğramadan kaçtınız. Hikâyeyi iyi anlatın, Hawkmoon, çünkü güvenliğiniz buna bağlı olacak. Kont Brass'ın – ve özellikle düzenbaz şair Bowgentle'ın – tepkilerini izliyor olacağız. Ne dediğini duyamayacak olmamıza rağmen, yeterince iyi dudak okuruz. Sizin en ufak bir ihanet işaretinizi görürsek – Mücevher'i tamamen canlandırırız."

"Anlıyorum," diye aynı cansız tonda tekrarladı Hawkmoon.

Meliadus kaşlarını çattı. “Garip davranışlarınızı doğal karşılayacaklar ve şanslısınız ki, bunları geçirdiğiniz talihsizliklere yoracaklar. Bu onları daha arzulu bile yapabilir.”

Hawkmoon belli belirsiz başını salladı.

Meliadus ona sertçe baktı. “Sizden hâlâ rahatsızlık duyuyorum, Hawkmoon. Hâlâ bizi büyü veya zekâyla kandırmadığınıza emin değilim – ama yine de sadakatinizden eminim. Kara Mücevher benim teminatım.” Güldü. “Şimdi sizi Deau-Vere’ye oradan da kıyıya götürmek üzere bir ornitopter bekliyor. Hazırlanın Düküm ve Granbretan’a sadakatle hizmet edin. Başarılı olursanız yakında yine kendi topraklarınızın efendisi olursunuz.”

Ornitopter şehir girişiyle hapislane arasındaki çimenliğe kondu. Kocaman bir griffin¹ şeklinde yapılmış çok güzel bir şeydi, tamamen bakır, pirinç, gümüş ve siyah çeliktendi, kırk ayaklık kanatları sırtında katlanmış ve güçlü aslan kalçası benzeri dayanakları üzerinde çömelmişti. Kafasının altında, küçük kokpitin içinde, tamamı havacılardan oluşan Karga Birliği’nin kuş maskesini takmış, eldivenli elleri mücevherli kontrollerde duran bir pilot oturuyordu.

Meliadus’unkilere çok benzeyen giysileriyle Hawkmoon, biraz tedirgince pilotun arkasına tırmanıp uzun, dar bir koltuğa kılıcıyla otururken zorlandı. Sonunda daha rahat bir pozisyona geçti ve pilotun bir kola basışıyla kanatlar açılıp garipçe yankılanan bir gürültüyle havayı dövmeye başladığında metal omurgalı uçan makinenin kenarlarına tutundu. Pilot küfrederek kontrolü kazanana kadar tüm ornitopter titredi ve bir an için yan yattı. Hawkmoon bu makinelerle uçmanın bazı tehlikeleri olduğunu duymuştu ve Köln’de kendine saldıranlardan birkaçının kanatlarının katlanıp yere çakılışlarını görmüştü. Güvensizliklerine rağmen Kara İmparatorluk’un ornitopterleri

1.- *Griffin*: Yarı aslan yarı kartal biçimindeki mitolojik bir ejder. çn.

Avrupa kıtasının bu kadar hızlı fethedilmesindeki en önemli silahtı, çünkü başka hiçbir ırk herhangi bir uçan makineye sahip değildi.

Şimdi rahatsız edici bir silkinişle metal griffin yavaşça yükselmeye başladı. Doğal uçuşun kötü bir taklidi gibi kanatlar havayı dövdü. Londra'nın en uzun kulelerini geçip güneydoğuya doğru dönene kadar yükselmeye devam ettiler. Bilmediği bu duygudan hoşlanmayan Hawkmoon ağır ağır soluyordu.

Az sonra garip yaratık ağır bir bulut katmanının üzerine geçti. Metal pulları günışığını yansıtmaya başladı. Yüzü ve gözleri maske tarafından korunuyordu ama Hawkmoon baktığı mücevherli gözlerden güneş ışığının milyonlarca gökkuşağına kırıldığını gördü. Gözlerini kapadı.

Zaman geçti ve ornitopterin alçalmaya başladığını hissetti. Gözlerini açtı, tekrar bulutların içinde olduklarını, kül grisi tarlaları, kuleli bir şehrin hatlarını ve ardındaki kurşuni dalgali denizi görmeye başladı.

Makine hantalca şehrin ortasından yükselen kocaman düz sırtlı bir kayaya doğu kanat çırpı.

Kanatları çılginca çarparak sert bir konuşla yere indi ve sonunda yapay platonun kenarına yakın bir yerde durdu.

Pilot Hawkmoon'a inmesini işaret etti. Pilot kontrolleri kitleyip onun peşinden inerken, tutulmuş ayaklarını hareket ettirip dizleri titreyerek denileni yaptı. Etrafta başka ornitopterler de vardı. Kararan gökyüzü altında kayanın üzerinde yürürlerken biri havalanmaya başladı ve Hawkmoon alet kafasının üzerinden geçerken kanatlardan gelen havanın yüzüne çarpışını hissetti.

"Deau-Vere," dedi karga maskeli pilot. "Savaş gemilerinin hâlâ iskeleyi kullanmasına rağmen, neredeyse tamamen havacılarımıza verilmiş bir liman şehridir."

Biraz sonra Hawkmoon önlerinde kayanın içine yerleştirilmiş yuvarlak, çelik bir ambar kapağı gördü. Pilot, kapağın önünde durup çizmeli ayağıyla üzerinde karışık birkaç darbe

indirdi. Kapak bir taş merdiveni ortaya çıkararak açıldı; aşağı inmeye başladıklarında kapak arkalarından kapanıyordu. İçeri si karanlıktı, dik dik bakan insan başı kabartmalı yağmur suyu kanalları ve kabartmalarla süslenmişti.

Sonunda muhafızlı bir kapıdan şehri dolduran kuleli binalar arasındaki taş kaplı bir sokağa çıktılar. Sokaklar Granbretan savaşçılarıyla doluydu. Karga maskeli havacılar, savaş gemilerinin balık ve deniz yılanı maskeli tayfaları, bazıları Domuz Birliği'ne, bir bölümü de Kurt, Kurukafa, Peygamber Devesi, Boğa, Av Köpeği, Keçi ve daha birçok farklı maske giymiş piyadelerle atlılar omuz omuzaydı. Kılıçlar zırhlı bacaklara değişiyor, alev-mızrakları sıkışıklıkta çangır çungur çarpışıyor ve her yerden askeri donanımların gıcırtilı sesleri geliyordu.

Hawkmoon, Baron Meliadus'a ne kadar benzediğini hatırlayana kadar bu izdihamın içinde ne kadar kolay ilerlediklerine şaşırp durdu.

Şehrin kapılarında onu bekleyen, eyer torbaları erzakla dolu bir at vardı. Hawkmoon'a önceden at ve gideceği yol hakkında bilgi verilmişti. Hayvana bindi ve denize doğru dörtlüye sürdü.

Az sonra bulutlar dağılıp güneş çıktı. Dorian Hawkmoon ilk defa otuz mil genişliğindeki denizi aşan Gümüş Köprü'yü gördü. Güneşte ışıldıyordu, çok güzel bir şeydi, en ufak esintiye bile dayanamayacak kadar narin görünüyordu ama aslında Granbretan'ın tüm ordularını taşıyabilecek kadar sağlamdı. Okyanusun üzerinde ufkun ötesine doğru kıvrılarak uzanıyordu.

Köprü'nün üzerinde her iki yöne doğru çok yoğun bir trafik vardı. Hawkmoon, ayrıntılardan çalıştıklarına inanmanın zor olduğu soylu arabalarını, atları da binicileri kadar görkemle zırhlanmış süvari bölüklerini, serbest adımlarla inanılmaz bir uyum içinde yürüyen piyade taburlarını, ticaret kervanlarını, at arabalarını ve üzerlerinde çoğunluğunu kervanların yanından geçen askerlerin Köln gibi son zamanlarda fethettikleri eyaletlerden

yağmaladıklarını fark ettiği akla gelebilecek her türlü malla – kürkler, ipekler, kasaplık kesilmiş et, meyve, sebze, hazine sandıkları, şamdanlar, yataklar, koltuklar – tıkabasa yüklenmiş yük hayvanlarını görebildi.

Savaş makineleri de – bakır ve demir şeyler – görebiliyordu; yıkmak için zalim koçbaşları, kuşatma için uzun kuleler, iri ateş topları ve kayaları fırlatmak için mancınıklar. Onların yanlarında kısa ve güçlü vücutlarıyla köstebek, porsuk ve gelincik maskeli Granbretan mühendisleri yürüyordu. Bütün bunlar ornitopterler gibi Granbretan'ın fetihlerini kolaylaştırmakta büyük katkısı olan Gümüş Köprü'nün heybeti yanında cüceleşiyor, karınca kadar küçülüyordu.

Köprü'nün girişindeki muhafızlara Hawkmoon'un geçmesine izin vermeleri söylenmişti; o yaklaşırken giriş kapısı açıldı. Atını toynakları metalde takırdayarak sallanan köprüye doğru sürdü. Üstündeyken köprü muhteşemliğinin bir bölümünü kaybetmiş görünüyordu. Yüzeyi yoğun trafik yüzünden çizilmiş ve üzerinde çöküntüler oluşmuştu. Orada burada at dışkıları, paçavralar, samanlar ve neyin artığı olduğu anlaşılamayan çöpler yığılıydı. Böyle çok işlek bir yeri mükemmel durumda tutmak imkânsızdı, ama bu kirli geçit Granbretan'ın tuhaf uygarlığının ruhundaki bir şeyi sembolize ediyordu.

Gümüş Köprü'yü geçerek denizi aşan Hawkmoon, bir süre sonra Avrupa anakıtasına ulaştı ve yolunu Karanlık imparatorluk tarafından yeni ele geçirilmiş Kristal Kent'e doğru çevirdi; Kristal Kent'te bir gün dinlendikten sonra güneye olan yolculuğuna başlayacaktı.

Atını ne kadar hızlı sürerse sürsün, Kristal Kent'e varması bir günden daha uzun sürecekti. Köprüye en yakın şehir olan Karlye'de kalmak yerine gece dinlenip sabah yola devam edebileceği bir köy bulmaya karar verdi.

Günbatımından az önce, üzerinde hâlâ bir çarpışmanın izlerini taşıyan, sevimli ev ve bahçelere sahip bir köye vardı. Aslında, evlerin bir bölümü yıkıntı halindeydi. Pencerelerinde tek

tük ışıklar yanmasına rağmen köy tuhaf bir şekilde sessizdi. Hana vardığında kapılar kapalıydı ve içeride hiçbir eğlence belirtisi yoktu. Hanın avlusunda atından indi ve yumruğuyla kapıyı çaldı. Kapının deliği açılıp, bir oğlan çocuğunun yüzü ona bakana kadar birkaç dakika bekledi. Çocuk kurt maskesini görünce korkmuş gibiydi. Hawkmooon'un girmesi için kapıyı isteksizce açtı. İçeri girer girmez Hawkmooon maskesini arkaya itip çocuğu rahatlatmak için gülümsemeye çalıştı, ama Hawkmooon uzun süredir kullanmadığı için gülücük çok yapaydı. Çocuğun yüzünde hoşnutsuz bir ifade görünüyordu ve en azından bir tokat bekliyormuşçasına geriledi, gözleri yarı küstah bir tavırla bakıyordu.

"Sana bir zarar vermem," dedi sertçe Hawkmooon. "Sadece atımla ilgilen, bana da yatacak bir yatak ve biraz yiyecek ver. Şafakta gideceğim."

"Efendim sadece mütevazı yiyeceklerimiz var," diye mırıldandı biraz rahatlayan çocuk. O günlerde Avrupa halkı o ya da bu grup tarafından işgal edilmeye alıştı ve aslında Granbretan'ın fetihleri de yeni bir deneyim değildi. Ama Kara İmparatorluk halkının vahşeti yeniydi, Granbretan soylusu olduğu açıkça belli olan birinden en ufak bir adelet bile ummayan çocuğu esas korkutan ve nefret ettiren buydu.

"Neyiniz varsa onunla yetinirim. En iyi yemek ve şaraplarını saklayabilirsin istiyorsan. Sadece uyku ve açlığımı dindirmek istiyorum."

"Efendim, en iyi yemeklerimizin hepsi gitti. Eğer--"

Hawkmooon işaretiyle onu susturdu. "İlgilenmiyorum, çocuk. Sözlerimi ciddiye alırsan bana iyilik yapmış olursun."

Salona baktı ve ağır kupalardan içip ona bakmamaya çalışsan birkaç yaşlı adam gördü. Salonun ortasına ilerledi, küçük bir masaya oturdu, pelerinini, eldivenlerini çıkartıp yolun tozunu yüzünden ve üzerinden temizledi. Bir Kara İmparatorluk soylusu için en olmayacak şekilde kurt maskesini sandalyesinin yanına, yere koydu. Adamlardan birinin ona şaşkınlıkla

baktığını ve mırıldanmalar başladığında Kara Mücevher'i gördüklerini fark etti. Çocuk sulu bira ve domuz parçalarıyla döndü. Hawkmoon bunun gerçekten sahip olduklarının en iyisi olduğu hissetti. Domuzu yiyip birayı içti ve odasına gitmek istediğini söyledi. Basit döşenmiş odaya girdiğinde üzerindeki kızı çıkardı, banyo yaptı, sert şilteye uzandı ve bir süre sonra uykuya daldı.

Gece bir ara neyin onu rahatsız ettiğini bilmeden uyandı. Bir şekilde pencereye doğru çekildiğini hissetti ve dışarı baktı. Ayışığı altında, ağır bir savaş atının üzerinde penceresine doğru bakan birini gördüğünü sandı. Gördüğü, siperliği yüzünü kaplayan, tamamen zırhlı bir savaşçının silüetiydi. Hawkmoon, siyah ve altın rengi bir parlıltı gördüğünü sandı. Sonra savaşçı atını döndürdü ve yok oldu.

Bu olayın bir anlamı olduğunu düşünen Hawkmoon yatağına döndü. Önceki kadar derin uyudu ve sabah rüya görüp görmediğine emin değildi. Eğer bu bir rüyaysa, yakalanışından beri ilk defa oluyordu. Giyinirken duyduğu merakla kaşlarını çattı, ama boşverip salona indi ve kahvaltı istedi.

Hawkmoon akşam üzeri Kristal Kent'e ulaştı. Kentin saf kuvars binaları dans eden renklerle ışıltı ışıltı ve her yerde Parye halkının evlerini, meyhanelerini, anıtlarını süsledikleri cam süslemelerin çınlamaları duyuluyordu. Burası o kadar güzel bir kentti ki, Kara İmparatorluk'un savaş lordları bile onun bozulmadan kalmasını tercih etmiş, saldırmaktansa birkaç ay kaybederek şehri zarar vermeden almayı tercih etmişlerdi.

Ama şehrin içinde işgal izleri, yoldaki insanların yüzlerindeki korku ifadelerinden, yollarda kasılarak geçen hayvan maskeli savaşçılara ve bir zamanlar Parye soylularının sahip oldukları evlerin üzerinde rüzgârla dalgalanan sancaklara kadar her yerde görünebiliyordu. Şimdi bunlar, Sinek Birliği'nin Savaş Lordu Jerek Nankenseen'in, Av Köpeği Birliği'nin Büyük Komutanı Adaz Promp'un, Londra Arşidükü Mygel Holst'un

ve lejyonları Granbretan'ın amacına daha Avrupa'nın işgal planı ortaya çıkmadan hizmete başlayan, Akbaba Lejyonu'nun sapık ve yok edici savaş lordu Muskovia'lı döneş Asrovak Mikosevaar'ın sancaklarıydı. Granbretan ordularının hep en önünde bulunan ve İmparatorluk sınırlarını ilerilere taşıyan Asrovak Mikosevaar, efendileri olmalarına izin verdiği çılgın Granbretan soylularına bile ayak uyduracak kadar deli bir adamdı. Üzerine kırmızıyla *Hayata Ölüm!* sözcükleri yazılmış kötü şöhetli sancağı, karşısında savaşanların yüreklerine korku salardı. Savaş alanından uzak olmak ona göre olmadığı için Asrovak Mikosevaar, Kristal Kent'de kalıyor olmalı diye düşündü Hawkmoon. Güllerin arıları çekışı gibi cesetler de bu Muskovi-alı'yı çekerti.

Kristal Kent'in sokaklarında hiç çocuk yoktu. Granbretan tarafından katledilmeyenler, yaşayan halkın kendilerine iyi davranmasını sağlamak için işgalciler tarafından tutsak edilmişti.

Batan güneş kristal binaları kanla lekeliyordu sanki; yola devam edemeyecek kadar yorgun olan Hawkmoon, Meliadus'un bahsettiğı hanı bulup Brass Kalesi'ne olan yoluna devam etmeden geceyi ve günün bir kısmını uyuyarak geçirmek zorunda kaldı. Yolculuğunun yarısından çoğı hâlâ önünde uzanıyordu.

Granbretan İmparatorluğu, Lyon şehrinin ardındaki sınırları içinde çok sıkı kontrol ediliyordu, ama Lyon yolu, üzerlerinde adamla kadın, gençle yaşlı, kızla oğlan ve hatta manyakça bir şaka gibi gelebilir ama kedi, köpek ve diğeri evcil hayvanların da asılı olduğı darağaçları ve tahta çarmıhlar sıralanmış korunmasız bir yoldu. Burada ailelerin bütün bireyleri bir arada çürümekteydi, en küçük bebeten en yaşlı uşaağı kadar eve ait herkes çarmıhlara çivilenmişlerdi.

Hawkmoon, atını Lyon Yolu'ndan acı çekerek zorlukla yürütürken, çürümenin kokusu burun deliklerini yakıyor ve ölüm

kokusu boğazını tıkiyordu. Alevler tarlalar ve ormanları karartmış, kasabalar ve kentleri yerle bir etmiş, üzerlerindeki havayı gri ve ağır bir hale çevirmişti. İmparatorluk askerlerine orospu olan kadınlar ve İmparator-Kral'a yerlerde sürünerek bağılık yemini eden adamlar dışında kalan herkes, önceki konumları ne olursa olsun birer zavallıya dönüşmüşlerdi.

Daha önce merak duygusu onu hafifçe yoklamıştı ve şimdi de Hawkmoon'un göğsünde bir iğrenme duygusu yükselmeye başladı, ama o bunu fark etmedi bile. Yüzünde kurt maskesiyle Lyon'a doğru yoluna devam etti. Onu ne kimse durdurdu ne de bir şeyler sordu, çünkü Kurt Birliği'nin savaşıçılarının çoğu kuzeyde çarpışıyorlardı ve bu yüzden Hawkmoon herhangi bir Kurt'un, Birliği'nin gizli dilinde onunla konuşmaya kalkması tehlikesinden uzaktı.

Lyon'dan sonra, yollar Granbretan savaşıçıları tarafından kontrol altında tutulduğu için Hawkmoon tarlalara daldı. Kurt maskesini artık boşalmış eyer torbalarından birine tıktı ve havanın hâlâ tatlı olduğu, ama şu andan çok geleceğe yönelik bir dehşetin büyüdüğü serbest bölgeye doğru hızla ilerledi.

Hawkmoon, savaşıçıların Kara İmparatorluk'un saldırısı geldiğinde – umutsuz savaş hileleri tartışıp yetersiz savaş makineleri yaparak – karşılamaya hazırlandıkları Valence kasabasında hikâyesini ilk kez anlattı.

"Ben Dorian Hawkmoon von Köln," dedi askerlerin onu götürdükleri yüzbaşıya.

Kalabalık handa, çizmeli ayağını bir sıranın üzerine uzatmış yüzbaşı ona dikkatle baktı. "Köln Dükü şimdi ölü olmalı – Granbretan tarafından esir alınmıştı," dedi. "Bir casus olduğunu düşünüyorum."

Hawkmoon karşı çıkmadı, ama Meliadus'un ona söylediği hikâyeyi anlattı. İfadesizce konuşarak yakalanışını ve kaçış yöntemini anlattı. Hikâyeden çok anlatış tonu yüzbaşmayı ikna etti. Sonra hırpalanmış zırhı içinde bir silahşör Hawkmoon'un adını haykırarak kalabalığı yardı. Hawkmoon döndü, adamın

ceketindeki Köln ordusu nişanını fark etti. Adam Köln savaş alanından kurtulmayı başaran çok az kişiden biriydi. Dük'ün cesaretini ve yeteneklerini anlatarak yüzbaşıya ve kalabalığa seslendi. Bundan sonra Dorian Hawkmoon, Valence'de bir kahraman olarak karşılandı.

Geceleyn gelişi kutlanırken Hawkmoon, yüzbaşıya Granbretan'a karşı savaşta Kont Brass'ın yardımını almak için Kamarg'a doğru gittiğini söyledi. Yüzbaşı başını salladı. "Kont Brass taraf tutmaz," dedi. "Ama başka biri yerine sizi dinleyeceğine inanıyorum. Umarım başarılı olursunuz, Düküm."

Hawkmoon, ertesi sabah Valence'den ayrıldı, güneye giden yolda ilerlerken Kara İmparatorluk'a karşı koymak için hazırlanan güçlere katılmak için kuzeye giden sert yüzlü adamlarla karşılaştı.

Rüzgâr Hawkmoon hedefine doğru yaklaştıkça giderek artıyordu ve en sonunda Kamarg'ın dümdüz bataklıklarını, uzaktan parlayan göletlerini, mistralin gücüyle yatan sazlıkları gördü – burası ıssız ve güzel bir ülkeydi. Uzun, eski kulelerin birinin yanından geçerken, heliografın parlamaya başladığını gördü ve geliş haberinin oraya varmadan Brass Kalesi'ne gittiğini biliyordu.

Atı, kasvetli gökyüzünde birkaç kuşun uçtuğu, suların hafifçe dalgalandığı ve çalılardan bir o yana bir bu yana sallandığı kıvrılan bataklık yolunda kendi kendine ilerlerken, Hawkmoon, yüzünde soğuk bir ifadeyle, hayvanın üzerinde kaskatı oturuyordu.

Havanın kararışından az önce Brass Kalesi görüldü, teraslar halinde yükselen tepesi ve zarif kuleleri karanlığın içinde siyahımsı gri silüetler halindeydi.

HAWKMOON'UN UYANIŞI

Kont Brass, Dorian Hawkmoon'a yeni bir kadeh şarap uzatırken mırıldandı. "Lütfen devam edin Düküm" ve Hawkmoon hikâyesini ikinci defa anlattı. Brass Kalesi'nin salonunda olanca güzelliğiyle Yisselda, yüzünde düşünceli bir ifade taşıyan Bowgentle ve bıyığıyla oynayıp ateşi seyreden von Villach oturuyordu.

Hawkmoon hikâyeyi bitirdi. "Ve sonra Kont Brass, sadece bu ülkenin Kara İmparatorluk'un gücünden uzak olduğunu bildiği için Kamarg'a sığınmaya karar verdim."

"Buraya hoş geldiniz," dedi Kont Brass kaşlarını çatmıştı. "Eğer bütün aradığınız bir sığınmaysa."

"Bizden Granbretan'a karşı savaş açmamızı istemeye gelmediniz mi?" Bu, yarı umutlu bir ses tonuyla konuşan Bowgentle'di.

"Ben bu yüzden – zamanında – yeteri kadar acı çektim ve başkalarını da kendi canımı zor kurtardığım bir sona teşvik etmeye niyetim yok," diye yanıtladı Hawkmoon.

Yisselda neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bilge Kont Brass dışında odada bulunanların hepsinin Granbretan'la savaşmak istediği açıktı. Büyük ihtimalle herkes farklı nedenler yüzünden isitiyordu – Yisselda Meliadus'dan intikam almak için, Bowgentle böylesine kötü bir gücün engellenmesi gerektiğine inandığı için, von Villach'sa sadece yeniden kılıcını konuşturmak istediği için.

"İyi," dedi Kont Brass, "çünkü şu ya da bu gruba yardım

etmem gerektiği konusunda tartışmalara girişmekten yorulup usandım. Şimdi – öylesine bitkin görünüyorsunuz ki Düküm. Aslında, bu kadar yorgun birini çok nadir görmüşümdür. Sizi uzun süredir ayakta tuttuk. Sizi odanıza bizzat ben götüreceğim.”

Onları kandırmayı başarması yüzünden Hawkmoon’un içinde hiçbir zafer hissi uyanmadı. Meliadus’la böyle yalan söyleyeceği hakkında antlaştığı için yalan söylemişti. Yissel-da’yı kaçırma zamanı geldiğinde, bu görevini de aynı ruh hali içinde yapacaktı.

Kont Brass onu yatak odası, banyo ve küçük bir çalışma odasından oluşan bir daireye götürdü. “Umarım zevkinize uygundur Düküm?”

“Tamamen,” diye yanıtladı Hawkmoon.

Kont Brass kapıda durdu. “Mücevher,” dedi, “alnınızdaki – Meliadus’un deneylerinde başarısız olduğunu söylemişsiniz değil mi?”

“Öyle Kont.”

“Ya...” Kont Brass yere baktı, bir süre sonra tekrar kafasını kaldırdı. “Çünkü eğer sizi rahatsız ediyorsa onu oradan çıkarmak kadar büyücülük biliyorum...”

“Beni rahatsız etmiyor,” dedi Hawkmoon.

“Ya,” dedi yeniden Kont ve odayı terk etti.

Hawkmoon o gece de birkaç gece önce han da uyandığı gibi aniden uyandı ve odada birini gördüğünü düşündü – siyah ve altın renkli zırhlar içinde bir adam. Ağır göz kapakları bir an kapandı ve yeniden açtığında adam yok olmuştu.

Hawkmoon’un içinde bir çatışma başlamıştı – bu insanlık ve onun eksikliği ile ilgili bir çatışmaydı belki, belki de vicdan ve vicdansızlık arasındaki bir çatışma, tabii ki eğer böylesi çatışmaların olması mümkünse.

Çatışmanın nedeni ne olursa olsun, Hawkmoon’un karakterinin ikinci defa değiştiği açıkça görünüyordu. Ne Köln savaş

alanında sahip olduğu karakter ne de savaşın ardından içinde bulunduğu tuhaf duygusuz ruh haliydi, sanki Hawkmoon tamamen farklı bir kişilikle tekrar doğmuşçasına yepyeni bir karakterdi.

Ama doğumun belirtileri hâlâ zayıftı ve doğumun mümkün olabileceği bir iklimin yanı sıra, hızlandırıcı bir şeylere de ihtiyacı vardı.

Hawkmoon sabah uyandığında, Kara Mücevher'den kurtulup gençliğinin ülkesine gönderilmesi için Yisselda'yı nasıl çabucak kaçırabileceğini düşünüyordu.

Odasını terk ettiğinde Bowgentle'a rastladı.

Filozof şair kolunu tuttu. "Ah, Düküm, belki bana biraz Londra'dan bahsedebilirsiniz. Gençliğimde çok yer dolaşmama rağmen orada hiç bulunmadım."

Hawkmoon, Kara Mücevher sayesinde göreceği yüzü Granbretan soylularının da göreceğini bilerek, Bowgentle'a bakmak üzere döndü. Bowgentle'ın gözlerinde açık bir merak ifadesi vardı ve Hawkmoon adamın ondan şüphelenmediğine karar verdi.

"Çok büyük, yüksek ve karanlıktı," diye yanıtladı Hawkmoon. "Mimarisi çapraşık, süslemeleriye karışık ve çeşitliydi."

"Ya ruhu? Londra'nın ruhu nedir – sizin düşünceğiniz ne?"

"Güç," dedi Hawkmoon. "Güven..."

"Delilik?"

"Neyin aklı başında olduğunu, neyin olmadığını anlamak konusunda yeteneksizimdir, Sör Bowgentle. Belki beni tuhaf biri olarak görüyorsunuz? Tavırlarım tuhaf mı? Davranışlarım başka insanlarınkinden farklı mı?"

Konuşmanın bu yöne gelmesine şaşıran Bowgentle, Hawkmoon'a dikkatle baktı. "Neden, evet... ama sormanızın nedeni nedir?"

"Çünkü sorularınız tamamen anlamsız geliyor. Bunu – hakaret etmeyi düşünmeksizin söylüyorum..." Hawkmoon çenesini ovuşturdu. "Gördüğünüz gibi, bunları anlamsız buluyorum."

Kahvaltının hazır olduğu ve yaşı von Villach'ın koca bir bifeği hizmetkârın tuttuğu tepsiden tabağına aktardığı, ana salona giden merdivenlerden inmeye başladılar.

"Anlam," diye mırıldandı Bowgentle. "Siz deliliğin anlamını merak ediyorsunuz – bense anlamın ne olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Hawkmoon. "Sadece ne yaptığımı biliyorum."

"Çektiğiniz büyük sıkıntılar – yıkılmış ahlak ve vicdanınız – sizi bu duruma getirdi," dedi sempatiyle Bowgentle. "Bu alışılmadık bir durum değil. İnsanlar, eski metinleri okuyarak baskı altında aynı şeyleri yaşayan bir sürü kişi olduğunu görebilir. İyi yemekler ve sevgi dolu arkadaşlıklar size onları geri kazandıracak. Brass Kalesi'ne gelmeniz büyük şans. Belki de içinizden gelen bir ses, sizi bizlere yolladı."

Hawkmoon karşı taraftaki merdivenlerden inerken salonun karşısından ona ve Bowgentle'a gülümseyen Yisselda'ya bakarak ilgisizce dinledi.

"İyice dinlenebildiniz mi Düküm?" diye sordu Yisselda.

"Tahmin ettiğimizden daha çok acı çekmiş," dedi Bowgentle, daha Hawkmoon kıza yanıt vermeden. "Sanırım tam olarak kendine gelmesi bir ya da iki hafta alacaktır."

"Belki bu sabah bana eşlik etmek istersiniz lordum?" diye nazikçe fikrini sordu Yisselda. "Size bahçelerimizi gösteririm. Kışın bile çok güzeldirler."

"Peki," dedi Hawkmoon. "Onları görmeyi çok isterim."

Bowgentle, Yisselda'nın hassas yüreğinin Hawkmoon'un kötü durumuna üzüldüğünü fark ederek gülümsedi. Dükün yaralı ruhunu tamir etmek için o kıزدan daha iyi birisinin olamayacağını düşündü.

Kale teraslarındaki bahçelerde gezindiler. Etrafta yapraklarını hiç dökmeyen ağaclar, kışın açan çiçekler ve sebzeler vardı. Hava açıldı, güneş parlıyordu ve kalın pelerinlere sarınarak

rüzgârdan fazla rahatsız olmadılar. Şehrin çatılarını seyrettiler, her şey sakindi. Yisselda, Hawkmoo'nun koluna girmiş, bu üzgün yüzlü adamdan bir yanıt beklemeden hafif hafif konuşuyordu. İlk başlarda, Hawkmoo'nun alnındaki Kara Mücevher kızı birazcık rahatsız etmiş, ama ardından uzun saçlarını gözlelerinden uzaklaştırmak için taktığı mücevherli taçlardan bir farkı olmadığına karar vermişti.

Genç kalbinde çok fazla sıcaklık ve sevgi vardı. Baron Meliadus'da tutku yaratan işte bu sevgiydi, çünkü bu sıcaklık ve sevgi olabildiğince dışarı taşacak yer arıyordu. Köln'ün bu garip, sert kahramanına onları sunmaktan dolayı memnundu ve bunların adamın ruhundaki yaraları iyileştirmesini umuyordu.

Sonra adamın gözlerinde ifade gördüğü tek anın, yurdundan bahsettiği an olduğunu fark etti.

"Bana Köln'den bahsedin," dedi. "Şimdiki durumundan değil, geçmişteki – birgün tekrar olabileceği – halinden."

Sözleri Hawkmoo'a Meliadus'un topraklarını kazanacağına dair sözünü hatırlattı. Kollarını göğsünde kavuşturarak kızdan uzağa, rüzgârlı gökyüzüne baktı.

"Köln," dedi kız yumuşakça. "Kamarg'a benziyor muydu?"

"Hayır..." Hawkmoo aşağılardaki çatılara bakmak için döndü. "Hayır... çünkü Kamarg zamanın başlangıcından beri vahşidir. Köln her yerde İnsanların izleri taşır – etrafı çalılarla çevrili tarlalarında, dümdüz su yollarında – kıvrılarak uzayan küçük yolları olan çiftlikler ve köylerinde. Tombul inekleri, besili koyunları, tavşan ve tarla farelerini saklayan yumuşak çimenli çayırlarıyla küçük bir eyalettir. Sarı çitleri ve serin ormanları vardır. Bir bacadan yükselen duman her yerden gözükür. İnsanları basit ve candandır, küçük çocuklara nazik davranırlar. Binaları yaşlı, hoş ve içinde yaşayanlar kadar basittir. Granbretan, Rhine'ı geçip zalim bir ateş ve acımasız bir metal seliyle gelene dek Köln'de hiçbir şey kasvetli değildi. Ve Granbretan şehir dışındaki insanlara da damgasını vurdu... kılıç ve meşalenin damgası..."

İç çekti. Yükselen bir duygu adamın sesine karışıyordu. "Kılıç ve meşalenin izi, saban ve tırmık izinin yerini aldı..." Yisselda'ya bakmak için döndü. "Darağaçları ve haçlar sarı çitlerin odunlarından yapıldı. Sığırların ve koyunların leşleri akar suları tıkadı ve ülkeyi zehirledi. Çiftlik evlerinin taşları mancınıklar için cephane oldu. İnsanlar ya ceset ya da asker oldu – başka bir seçenek yoktu."

Yisselda yumuşacık elini onun deri kaplı koluna koydu. "Hatıralar çok uzaktaymış gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Hawkmoon'un gözlerindeki ifade kayboldu ve tekrar buz gibi oldular. "Evet, öyle – eski bir rüya gibi. Artık benim için çok az önemi var."

Ama Yisselda bahçelerin içinde yol gösterirken, ona ulaşip yardım edebileceği bir yol bulduğunu düşünüyormuşçasına adamı anlamlı bir şekilde süzüyordu.

Hawkmoon kızı Kara Lordlara götürmezse neleri kaybedeceğini hatırlamıştı ve onun tahmin edemeyeceği nedenler yüzünden Yisselda'nın ilgisini memnuniyetle kabul etti.

Kont Brass onları avluda karşıladı. Yaşlı, iri bir savaş atını kontrol ediyor ve bir seyisle konuşuyordu. "Onu otlamaya dışarı bırak," dedi Kont Brass. "Onun hizmet süresi artık bitti." Sonra Hawkmoon ve kızına doğru ilerledi. "Sör Bowgentle sizin bizim düşündüğümüzden daha bitkin olduğunuzu söyledi," dedi. "Ama Brass Kalesi'nde istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Umarım Yisselda konuşmalarıyla sizi yormuyordur."

"Hayır. Ben onu... dinlendirici buluyorum..."

"İyi! Bu akşam bir eğlencemiz var. Bowgentle'a bize son çalışmalarını okumasını rica ettim. Bize hafif ve nükteli bir şeyler sunacağına söz verdi. Umarım hoşlanırsınız."

Hawkmoon davranışının yeterince içten olmasına rağmen Kont Brass'ın ona kaygıyla baktığını fark etti. Kont Brass görevini anlamış olabilir miydi? Kont bilgeliği ve karakter tahliliyle ünlüydü. Ama eğer karakteri Baron Kalan'ın zihnini karıştırdıysa Kont'u da şaşırtmış olmalıydı. Hawkmoon korkacak

bir şey olmadığına karar verdi. Yisselda'nın onu kaleye götürmesine izin verdi.

O gece dışarıda Brass Kalesi'nin en iyi yemeklerinin geniş bir masaya serildiği bir ziyafet vardı. Masanın etrafında Kamarg'ın birkaç önemli vatandaşı, tanınmış birkaç boğa yetiştiricisi ve içlerinde bir yıl önce Kont Brass'ın hayatını kurtardığı Mahtan Just'ın da bulunduğu birkaç boğa güreşçisi vardı. Uzun masanın üzerine balıklar, tavuklar, kırmızı ve beyaz etler, her tür sebze, bir düzine farklı şarap, bira, birçok lezzetli sos ve garnitür yığılmıştı. Kont Brass'ın sağında Dorian Hawkmoon, solunda o sezonun şampiyonu Mahtan Just oturmuştu. Kont'a açıkça tapıyor ve Kont'un bile abartılı bulduğu derecede saygıyla davranıyordu. Hawkmoon'un yanında Yisselda, kızın karşısında da Bowgentle oturuyordu. Masanın diğer ucunda ünlü boğa yetiştiricilerinin en büyüğü yaşlı Zhonzhac Ekare oturmaktaydı, ağır kürklere bürünmüştü ve yüzü, kocaman sakalı ve uzun saçlarıyla kaplıydı, çoğunlukla gülüyor ve tıka basa karnını doyuruyordu. Onun yanında von Villach vardı ve iki adam da birbirlerinin arkadaşlığından çok hoşlanıyor gibiydiler.

Ziyafet bitip pastalar, şekerlemeler ve leziz Kamarg peynirleri temizlendiğinde, misafirlerin her biri önlerine üç değişik şarap testisi, küçük bir fıçı bira ve kocaman bir içki kadehi aldı. Sadece Yisselda'ya, daha önceleri içki konusunda erkeklere denk olmasına rağmen, tek bir şişe ve daha küçük bir kadeh verilmişti. Az içmesi kuraldan çok kızın kendi seçimi gibiydi.

Şarap biraz Hawkmoon'un kafasını dumanlandırmış ve ona biraz sahte de olsa normal bir insan görüntüsü vermişti. Bir ya da iki kez gülümsedi. Etrafındakilerin her şakasına şakayla karşılık vermese de en azından ekşi bir ifadeyle onları kızdırmadı.

Bowgentle'in ismi Kont Brass tarafından gür bir sesle haykırıldı. "Bowgentle! Bize söz verdiğin şarkı!"

Bowgentle gülümseyerek ayağa kalktı, yüzü şarap ve iyi

yemek sayesinde diğerleri gibi kızarmıştı.

“Bu şarkıya ‘İmparator Glaucoma’ diyorum ve umarım sizi eğlendirir,” dedi ve söylemeye başladı.

İmparator Glaucoma,
uzun sırakemerlerdeki
muhafızların yanından
geçip girdi pazar yerine,
ki orası süslenmişti
son savaşın kalıntılarıyla,
Templier Şövalyeleri¹
ve Osmanlılarla,
ordularıyla Alkazar’ın
ve Kudretli Han’ın,
gölgesine uzanıp
tapınak palmiyelerinin
avuç açıp sadaka dilenen.
Ama İmparator Glaucoma
geçti hastaneyi
dehşete düşmeden,
İmparator’un geçişi
onuruna
borular ve ziller
çalarken.

Kont Brass dudaklarında acı bir gülümsemeyle Bowgentle’ın ciddi yüzüne dikkatle baktı. Bu sırada şair karışık uyakları süsleyen zarif, hoş sözlerle konuşuyordu. Hawkmoon masaya baktı, bazıları gülen, bazıları sanki içkiyle sersemlemiş şaşkın

1.- *Templier Şövalyeleri*: Tam adları Mesih’in ve Süleyman Tapınağı’nın Yoksul Şövalyeleri. Haçlı seferleri döneminde kurulmuş dinsel ve askeri amaçlı şövalye tarikatı. Zaman içinde büyük bir servet kazandılar ve onların gücünden çekinen Fransız kralının desteğiyle Papa tarafından yasaklandılar. İncelemek isteyenler için uzun ve ilginç bir öyküleri vardır. yhn.

insanlar gördü. Hawkmoon ne güldü ne de surat astı. Yisselda ona doğru eğilip bir şeyler mırıldandı, ama duymadı.

Limandaki
yelkenliler
ateşlediler toplarını
İmparator
gösterdiğinde
üzerindeki izlerini
Vatikan elçisine

“Neden bahsediyor?” diye söylendi von Villach.

“Kadim şeylerden,” diye başını salladı yaşlı Zhonzhac Ekare, “Trajik Binyıl’dan önceki şeylerden.”

“Bir savaş şarkısı dinlemeyi tercih ederim.”

Bowgentle devam ederken, Zhonzhac Ekare sakallı dudaklarına parmağını dayayıp susturdu arkadaşını.

ki o getirmişti
armağanlar su mermerinden,
kılıç Şam çeliğinden,
itüzümlerinin
ve zakkumların
çiçeklendiği
Zerdüş’ün
kabrinden
alınmış
alçılar.

Hawkmoon sözcükleri zar zor duyuyordu, sanki şarkının ritminin onun üzerinde özel bir etkisi varmış gibiydi. Önceleri şarap yüzünden sandı, ama sonra şarkının bazı noktalarında ürperdiğini ve unutulmuş duyguların göğsünde yükseldiğini fark etti. Sandalyesinde sallandı.

Bowgentle el ve kol hareketleri eşliğinde şiirini okumaya devam ederken, bir yandan da sertçe Hawkmoon'a baktı.

Şairinin defne tacı
ve turuncu dokumalar
üzerine işlenmiş topazlar
ve opaller
ve parlak yeşimler,
baharatların mis kokuları,
güzel kokusu mürlerin
ve lavanta çiçeklerinin,
hazineleri
Semerkant'ın ve Trakya'nın,
yerlere serilmiş
pazar yerinde,

"İyi misiniz lordum?" diye sordu Yisselda, Hawkmoon'a doğru eğilmişti ve konuşması kaygılıydı.

Hawkmoon başını salladı. "İyiyim, teşekkürler." Granbretan Lordları'nı kızdırıp kızdırmadığını, onların Kara Mücevher'i harekete geçirip geçirmediklerini merak etti. Başı dönüyordu.

duygusuzca
ve hep bir ağızdan
onu öven
ilahiler söylendi,
İmparator,
bütün heybetiyle,
altın ve fildişi işlenmiş
terlikleriyle,
yürüdü onlara doğru
Ve alkışladı kalabalık
ölümlü tanrıyı.

Şimdi Hawkmoon'un bütün gördüğü Bowgentle'ın bedeni ve yüzüydü. Ahenk ve uyumlu sözcükler dışında başka hiçbir şey duymuyor ve büyülenmiş olmaktan şüpheleniyordu. Bowgentle onu büyülemeye çalışıyorsa, bunun niye yapıyordu?

Pencereler ve kulelere
neşeyle sıralanmış
çocuklar
çiçek çelenkleriyle
ve taze buketlerle
serpiyorlar
sağanak halinde
çayır sedefleri
güller ve sümbül
demetlerini
Glaucoma'nın geçtiği
kavşaklara.
Kulelerin ve duvarların üstünden
caddelere
fırlatıyor çocuklar
menekşeleri
erik çiçeklerini, zambakları
ve şakayıkları
en sonunda da
kendilerini
geçişinin ardından Glaucoma'nın.

Hawkmoon şarabından büyük bir yudum aldı ve dizeleri-
ne devam eden Bowgentle'a bakarak derin derin soludu.

Ay
donukça ısıldıyordu
kızgın güneş tepedeydi
ve hâlâ erteliyordu

öğleden sonranın geçişini
yıldızlar saçılmıştı
birlikte en yüce meleklerle
bir ilahi
yükselten,
hemen ardından
İmparator
dikildi kutsal yıkıntının önünde
asilce
ve uzattı ellerini kapının üzerine
zamanı bilinmeyen
ve ölümlüler arasında sadece
o açabilirdi kapıyı

Buz soğukluğunda bir suya dalmış bir adam gibi, Hawkmoon'un nefesi kesildi. Yisselda'nın eli adamın terden ıslanmış alnındaydı ve kızın tatlı gözleri endişeliydi. "Lordum...?"

Hawkmoon, acımasızca devam eden Bowgentle'a dik dik baktı.

Glaucoma girdi
kederli gözleriyle
kapısından atalarının mezarının
işlenmiş değerli taşlarla
inciler ve kemikle
ve yakutla. Geçti
kapıdan ve sütunların arasından
trombon sesleri ve borular yükselirken
titredi dünya
ve yukarıda
bir ordu toplandı
ve havanın içinde
yanan esmeramberlerin kokusu.

Hawkmoon yüzüne dokunan Yisselda'nın elini hayal meyal görüyor, ama kızın söylediklerini duymuyordu. Gözleri Bowgentle'a odaklanmıştı, kulakları dizeleri dinlemeye yoğunlaşmıştı. Kadehi elinden düştü. Hastalandığı açıkça belliydi, ama Kont Brass yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine gözlerini Hawkmoon'dan Bowgentle'a çevirdi, yüzü şarap kadehinin ardında yarı saklıydı ve gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

Bırakıyordu İmparator şimdi
kar beyazı bir güvercini!
Ey, barış kadar
güzel
güvercin,
öylesine az rastlanıyordu
her yerde
büyüyen sevgiye.

Hawkmoon inledi. Masanın öbür ucunda von Villach şarap kadehini masaya vurdu. "Benden bu kadar. Niçin 'Kandökücü Dağ' söylenmiyor? O iyi bir ..."

Bıraktı İmparator
o güvercini karbeyazı
ve uçup gitti
kimsenin göremeyeceği kadar
uzaklara, uçtu parlak havanın
içinde, uçtu ateşin içine,
uçtu daha da yükseklerle
uçuyor hâlâ yükseklerle
doğrudan
güneşin içine
ölene dek
İmparator Glaucoma.

Hawkmoon yalpalayarak ayağa kalktı, Bowgentle ile konuşmaya çalıştı, her tarafa şarap dökerek masanın üstüne yığıldı.

"Sarhoş mu?" diye öğrenen bir tonla sordu von Villach.

"Hasta!" diye seslendi Yisselda. "Hasta!"

"Sanırım, sarhoş değil," dedi Kont Brass, Hawkmoon'un üzerine eğilip bir göz kapağını kaldırarak. "Ama kesinlikle baygın." Kafasını kaldırıp Bowgentle'a baktı ve gülümsedi. Bowgentle'da ona baktı ve ardından omuzlarını silkti.

"Umarım eminsinizdir, Kont Brass," dedi.

Hawkmoon bütün gece derin bir komada yattı ve ertesi sabah uyandığında kale doktoru gibi davranan Bowgentle'ı üzerine eğilmiş olarak buldu. Başına gelenlerin nedeninin içki mi, Kara Mücevher mi yoksa Bowgentle mı olduğuna hâlâ emin değildi. Kendisini ateşi çıkmış ve zayıf hissediyordu.

"Ateşiniz var, Düküm," dedi yumuşakça Bowgentle. "Ama hiç korkmayın, sizi iyileştireceğiz."

Yisselda da oradaydı, yatağının kenarında oturuyordu. "Bowgentle ciddi bir şey olmadığını söylüyor," dedi kız. "Ben size bakacağım. Yakında tekrar sağlığınıza kavuşacaksınız."

Hawkmoon kızın yüzüne baktı ve içini bir duygu selinin doldurduğunu hissetti. "Leydi Yisselda. . ."

"Evet, Lordum?"

"Ben. . . teşekkür ederim. . ."

Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Arkasında hızla konuşan bir ses duydu. Kont Brass'ın sesiydi. "Başka bir şey söylemeyin. Dinlenin. Düşüncelerinizi kontrol edin. Eğer becerebiliyorsanız uyuyun."

Hawkmoon, Kont Brass'ın odada olduğunu fark etmemişti. Yisselda dudaklarına bir bardak yaklaştırdı. Serin sıvıyı içti ve kısa süre içinde yeniden uykuya daldı.

Ertesi gün ateşi düşmüştü ve bu daha çok bir duygunun eksilmesi gibiydi. Dorian Hawkmoon, kendisini ruhsal ve fiziksel olarak uyuşturulmuş hissetti. Kendisine uyuşturucu verilip verilmediğini merak etti.

Sabah kahvaltısının hemen ardından Yisselda geldi ve mevsim için güzel olan böyle bir günde bahçelerde yürümek için kendisine eşlik etmeye hazır olup olmadığını sordu.

Kara Mücevher'in garip sıcaklığını elinin altında hissederek başını oğuşturdu. Endişeyle elini indirdi.

"Kendinizi hâlâ hasta mı hissediyorsunuz, Lordum?" diye sordu Yisselda.

"Hayır. . . Ben. . ." Hawkmoon iç çekti. "Bilmiyorum. Tuhaf hissediyorum – tanımadığım bir his. . ."

"Belki, biraz temiz hava içinizi açar."

Hawkmoon karşı koymadan onunla birlikte bahçelerde gezinmek için ayağa kalktı. Bahçeler bir sürü güzel kokuyla doluydu. Güneş parlıyor, temiz kış havasında çalıların ve ağaçların net bir şekilde göze çarpmasını sağlıyordu.

Yisselda'danın kolunun dokunuşu, Hawkmoon'un duygularını daha da karıştırmıştı. Rüzgârın yüzünü yakışı, set set bahçeler ve aşağıdaki evi görmek güzel bir duyguydu. En az bunlar kadar güçlü bir korku ve kuşku içindeydi. Bunlar şu anda göstereceği herhangi bir ihanet belirtisi yüzünden Kara Mücevher'in kendisine yok edeceğine emin oluşunun korkusu, Kont Brass ile diğerlerinden onu bir şekilde aldattıkları ve Brass Kalesi'ne geliş nedenini sezdiklerine duyduğu kuşkuydu. Kızı şimdi yakalayıp bir at çalar ve kaçma şansına sahip olabirdi. Birden Yisselda'ya baktı.

Yisselda sevimli bir şekilde adama gülümsedi. "Hava iyi geldi mi, Düküm?"

İçinde çatışan bir yığın duyguyla birlikte kızın yüzüne baktı. "Daha iyi?" dedi boğukça. "Daha iyi? Emin değilim. . ."

"Yorgun musunuz?"

"Hayır." Başı ağrımaya başladı, tekrar Kara Mücevher

korkusuna kapılmıştı. Uzandı ve kızı yakaladı.

Adamın güçsüzlükten düştüğünü düşünen Yisselda onu kollarından tutarak desteklemeye çalıştı. Elleri gevşedi ve hiçbir şey yapamadı. “Çok nazıksınız,” dedi.

“Çok tuhaf bir adamsınız,” diye neredeyse kendi kendine yanıtladı Yisselda. “Mutsuz birisiniz.”

“Doğru...” Kızdan uzaklaştı ve setin kenarındaki çimenliğe doğru yürüdü. Granbretan Lordları, ona ne olduğunu bilebilirler miydi? Bu olası değildi. Ama diğer taraftan şüphelenmeleri ve her an Kara Mücevher’i canlandırmaları olasıydı. Soğuk havada derin bir nefes aldı ve bir akşam önceki Kont Brass’ın sesini hatırlayarak omuzlarını dikleştirdi. “Düşüncelerinizi kontrol edin,” demişti.

Kafasındaki acı artıyordu. Döndü. “Sanırım kaleye dönsek iyi olur,” dedi. Yisselda başıyla onayladı, tekrar adamın koluna girdi ve beraberce geldikleri yoldan geriye yürüdüler.

Kont Brass onları ana salonda karşıladı. O nazik ilgili ifadelerinden birini takınmıştı ve yüzünde bir akşam önce Hawkmoon’un duyduğu ısrarcı tonu gösteren hiçbir şey yoktu. Hawkmoon rüya görüp görmediğini, Kont Brass’ın Kara Mücevher’in doğasını tahmin edip etmediğini, şu anda Londra’daki laboratuvarlarında kendilerini izleyen Kara Lordları ve Kara Mücevher’i aldatmak için rol yapıp yapmadığını merak etti.

“Köln Dükü kendini iyi hissetmiyor,” dedi Yisselda.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diye yanıtladı Kont Brass. “İhtiyacınız olan bir şey var mı, Lordum?”

“Hayır,” diye boğukça yanıtladı Hawkmoon. “Hayır – teşekkür ederim.” Elinden geldiğince sallanmadan merdivenlere doğru yürüdü. Yisselda da bir kolundan destekleyerek odasına kadar onunla gitti. Hawkmoon kapıda durdu ve kıza baktı. Yisselda’nın gözleri açılmıştı ve anlayış doluydu; bir an Hawkmoon’un yanağına dokunmak için yumuşacık elini kaldırdı. Temas Hawkmoon’un içini titretti, nefesi kesildi. Sonra Yisselda döndü ve merdivenlerden aşağı koşarcasına indi.

Hawkmoon odaya girdi ve kendisini yatağa bıraktı, nefes alış hafifti, bedeni kendisine ne olduğunu ve başındaki ağrının nedenini umutsuzca anlamaya çalışmaktan gerilmişti. En sonunda tekrar uyudu.

Kendini zayıf hissederek öğleden sonra uyandı. Ağrı neredeyse dinmişti ve Bowgentle bir tabak meyveyı yatağın kenarındaki masanın üzerine yerleştiriyordu. "Ateşinizin geçtiğine inanarak hata etmişim," dedi.

"Bana neler oluyor?" diye mırıldandı Hawkmoon.

"Anladığım kadarıyla, bu hafif ateşinizin nedeni çektiğiniz sıkıntılar ve korkarım bizim konukseverliğimiz. şüphesiz yemek ve fazla miktarda şarap imeniz için henüz çok erkendi. Bunu fark etmemiz gerekirdi. Ama yakında yeteri kadar iyi olacaksınız, Lordum."

Hawkmoon kişisel olarak bu teşhisin yanlış olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Solunda bir öksürük duydu ve başını çevirdi ama sadece giyinme odasına giden açık kapıyı gördü. O odada birisi vardı. Soru sorarcasına yeniden Bowgentle'a baktı, ama adamın yüzü Hawkmoon'un nabızıyla ilgilieniyormuş gibi ifadesizdi.

"Korkmaman gerekiyor," dedi diğer odadan bir ses. "Size yardım etmek istiyoruz." Ses Kont Brass'ındı. "Alnınızdaki mücevherin içeriğini anladık. Kendinizi dinlenmiş hissettiğinizde, kalkın ve Bowgentle'ın sıradan bir sohbetle meşgul edeceği ana salona gidin. Hareketleri size biraz tuhaf gözükürse şaşırmayınız."

Bowgentle dudaklarını büzdü ve doğruldu. "Yakında tekrar zinde olacaksınız, Lordum. şimdi yanınızdandırılıyorum."

Hawkmoon onun odadan çıkmasını izledi ve diğer kapının da kapandığını – Kont Brass'ın da gittiğini – duydu. Nasıl olmuştu da gerçeği keşfedebilmişlerdi? Ve bu kendisini nasıl etkileyecekti? Kara Lordlar daha şimdiden tuhaf olaylar döngüsünü merak edip ve bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydılar. Her an Kara Mücevher'i canlandırabilirlerdi. Her nedense bu

bilgi onu daha öncekilerden daha fazla rahatsız etti.

Hawkmoon, Kont Brass'ın söylediklerine itaat etmek dışında başka hiçbir şey yapamayacağına karar verdi. Eğer Kont Hawkmoon'un burada oluş nedenini keşfetmişse o da en az Granbretan Lordları kadar acımasız olabilirdi. Her durumda Hawkmoon'un durumu hiç iç açıcı değildi.

Oda kararıp akşam olduğunda Hawkmoon kalktı ve yürüyerek ana salona indi. İçerisi boştu. Titreyen ateşin ışığında tuzağa düşürülüp düşürülmediğini merak ederek etrafına bakındı.

Sonra Bowgentle diğer taraftaki kapıdan geldi ve ona gülümsedi. Bowgentle'ın dudaklarının hareket ettiğini gördü, ama adamın ağzından hiç ses çıkmadı. Sonra Bowgentle sanki Hawkmoon'un yanıtını bekler gibi durdu ve Hawkmoon o zaman bu olayın Kara Mücevher'in gücüyle izleyenleri kandırma işi olduğunu anladı.

Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda dönmedi, Bowgentle'ın konuşmasını yanıtlıyormuş gibi yaptı.

Kont Brass arkasından konuştu. "Kara Mücevher'in ne olduğunu biliyoruz, Lordum. Buraya gelmek için Granbretanlar tarafından kandırıldığınızı anladık ve ziyaretinizin nedenini bildiğimize inanıyoruz. Açıklayacağım. . ."

Hawkmoon, Bowgentle'ın sessiz konuşması ve Kont Brass'ın nerden geldiği belirsiz kalın sesinin oluşturduğu durumun tuhaflığı yüzünden eli kolu bağlı kalmıştı.

"Brass Kalesi'ne ilk geldiğinizde," diye devam etti Kont Brass, "siz fark etmemiş olsanız da Kara Mücevher'in söylediğinizden çok daha farklı bir şey olduğunu fark ettim. Korkarım, Kara İmparatorluk'takiler bana çok az değer vermişler, çünkü en az onlar kadar ben de büyüler ve bilimsel araştırmalar yaptım. Kara Mücevher'in makinesini tanımlayan bir kitabım var. Gerçi kendi isteğinizle mi, yoksa zorla mı Mücevher'in kurbanı olduğunuzu bilmiyordum ve bunun Granbretanlar fark etmeden keşfetmem gerekiyordu.

“Böylece, ziyafetin olduğu akşam Sör Bowgentle’den güzel mısra dizilerinin arasına bir rünü gizlemesini rica ettim. Bu rünün amacı sizin bilincinizi – ve Mücevher’i – çalmaktı, böylece Kara İmparatorluk Lordları fark etmeden sizi inceleyebilecek-tik. Aniden oluşan güçsüzlüğünüzün Bowgentle’ın güzel mısralarıyla bağlantısını kuramayacaklarını ve sarhoş olduğunuzu düşüneceklerini umduk.

“Rünün söylenişi, sizin kulaklarınız için ayarlanmış özel ritim ve uyumla başladı. İşe yaradı ve siz derin bir komaya girdiniz. Siz uyurken ben ve Bowgentle çok derinlere gömülmüş – tıpkı korkmuş bir hayvanın saklanmak için toprağın çok altına bir oyuk kazıp orada havasızlıktan boğulması gibi – bilinçinizin derinliklerine ulaşmayı başardık. Bazı olaylar bilinçaltınızı Granbretan’da olduğundan biraz daha fazla yüzeye çıkarmıştı ve biz de onu sorguya çekebildik. Londra’da size olanların çoğunu keşfettik, buradaki görevinizi öğrendiğimde sizi neredeyse parçalayacaktım. Ama sonra içinizde – sizin bile güçlkle farkında olduğunuz – bir mücadele olduğunu fark ettim. Eğer bu mücadele olmasaydı, sizi ellerimle öldürür ya da Kara Mücevher’in işini yapmasına göz yumardım.”

Bowgentle’ın var olmayan konuşmasını yanıtlarmış gibi görünen Hawkmoon, elinde olmaksızın ürperdi.

“Buna rağmen,” diye devam etti Kont Brass, “olanlar yüzünden sizin suçlu olmadığınızı fark ettim, sizi öldürerek Granbretan’ın muhtemelen güçlü bir düşmanını yok etmiş olabilirdim. Tarafsız olmama rağmen Granbretan beni böyle bir adamın ölümüne izin vermeyecek kadar kızdırdı. Böylece sizi bildiklerimizden haberdar etmek ve bir umut olduğunu söylemek için böyle bir entrika hazırladık. Elimde Kara Mücevher’in gücünü geçici olarak etkisizleştirecek yöntemler var. Sözümü bitirdiğimde yapılması gerekenleri yapmak için Bowgentle’ın eşliğinde odama kadar geleceksiniz. Granbretan Lordları sabırlarını yitirip mücevherin tüm yaşamını kafatasınızın içine salmadan önce çok az zamanımız var.”

Hawkmooon Kont Brass'ın adımlarının salondan ayrılışını duydu. Sonra Bowgentle gülümsedi ve yüksek sesle konuştu. "Sonuç olarak, eğer bana katılmayı düşünürseniz lordum, size kalenin henüz görmediğiniz bazı kısımlarını gösterebilirim. Çok az misafirimiz Kont Brass'ın özel odasını gördü."

Hawkmooon, bu teklifin Granbretan'dan kendilerini izleyenlerin ilgisini çekeceğini fark etti. Hiç şüphesiz Bowgentle onların merakını arttırmayı ve böylece zaman kazanmayı umuyordu.

Bowgentle ana salondan önden çıktı ve duvara asılmış işlemleri örtüler gibi görünen bir geçide girdi. Örtüleri bir kenara iten Bowgentle duvarın üzerindeki bir sıra küçük çiviye dokundu. Çivilerin bir bölümü hemen ısıll ısıll parlamaya başladı ve sönmelerinin ardından bir adamın eğilerek geçebileceği bir aralık ortaya çıkardı. Hawkmooon arkasından gelen Bowgentle ile aralıktan geçince kendini küçük bir odada buldu. Duvarlarda eski çizelgeler ve şemalar asılıydı. Bu odada oyalanmadan ilkinden daha geniş olan bir diğerine girdiler. İçinde koca bir yığn simya aygıtı ve sıra sıra eski kimya, büyü, felsefe kitaplarıyla dolu raflar vardı.

"Buradan," diye mırıldandı Bowgentle, karanlık bir geçidi ortaya çıkaran bir perdeyi kenara çekerek.

Karanlıkta önünü görmeye çalışan Hawkmooon'un gözleri zorlandı, ama imkânsızdı. Dikkatle ilerledi ve geçit aniden kör edici bir ışılla aydınlandı.

İnsanı korkutacak şekilde ortaya çıkan Kont Brass'ın silüetinin elinde Hawkmooon'un kafasını hedef almış garip şekilli bir silah vardı.

Hawkmooon'ın nefesi kesildi ve kenara kaçmaya çalıştı ama geçit çok dardı. Kulak zarlarını patlatacak kadar şiddetli, tuhaf bir çatırtının ardından tuhaf, ahenkli bir uğultu duydu, geriye devrildi ve kendinden geçti.

Soluk altın rengi ışılda uyanan Hawkmooon fiziksel olarak

kendisini şaşırtıcı derecede iyi hissediyordu. Zihninin tamamı ve bedeni daha önce hiç olmadığı kadar hayat doluydu. Gü-lümsedi ve gerindi. Tek başına metal bir sıranın üzerinde yatı-yordu. Uzanıp alnına dokundu. Kara Mücevher hâlâ oradaydı ama dokusu değişmişti. Artık et gibi değildi, o yapay ılıkılığı ta-şımıyordu. Onun yerine sıradan bir mücevher gibi sert, düz ve soğuk hissediliyordu.

Bir kapı açıldı ve Kont Brass içeri girdi, tatmin olmuş bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Eğer sizi dün akşam telaşa düşürdümse, özür dilerim," dedi, "ama Kara Mücevher'i dondurmak ve içindeki yaşam gü-cünü ele geçirmek için çok hızlı çalışmam gerekiyordu. Şimdi o yaşam gücünün kontrolü bende, hem fiziksel ve hem de büyü-sel açıdan hapsedildi, ama onu sonsuza kadar tutamam. Bir gün kaçacak ve her nerede olursanız olun, alnınızdaki mücev-herin içine akacak."

"O zaman kurtulmadım, sadece idamım ertelendi," dedi Hawkmoon. "Bu erteleme ne kadar sürer?"

"Emin değilim. En az altı ay – belki bir yıl – belki de iki. Ama onun ardından her an olabilir. Sizi kandıramam, Dorian Hawkmoon ama size fazladan umut verebilirim. Doğu'da Kara Mücevher'i başınızdan çıkarabilecek bir büyücü var. O, Kara İmparatorluk'a karşı olan birisidir ve eğer onu bulabilerseniz si-ze yardım edebilir."

"İsmi ne?"

"Hamadanlı Malagigi."

O zaman bu büyücü Persialı mı?"

"Evet," Kont Brass başıyla onayladı. "Çok uzaklarda, nere-deyse sizin ulaşamayacağınız bir yerde."

Hawkmoon içini çekti ve doğrulup oturdu. "İyi o zaman, büyüünüzün bir süre daha, bana güç verecek kadar sürmesini dilemem lazım. Topraklarınızı terk edeceğim, Kont Brass ve oradaki orduya katılmak için Valence'e gideceğim. Granbre-tan'a karşı toplanıyorlar, kazanamazlar ama en azından bana

yaptıkları Şeye karşılık intikam olarak İmparator-Kral'ın birkaç köpeğini de yanımnda götürereğim."

Kont Brass acı acı gülümsedi. "Size hayatınızı geri verdim ve siz hemen onu gözden çıkarmaya karar verdiniz. Herhangi bir harekete geçmeden önce bir süre düşünmenizi tavsiye ederim. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Düküm?"

Dorian Hawkmoon bacaklarını sıradan aşağı attı ve tekrar gerindi. "Uyanık," dedi, "yeni bir adam. . ." Kaşlarını çattı. "Evet, yeni bir adam. . ." diye düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Ve sizinle aynı fikirdeyim, Kont Brass. İntikam, büyük plan kendisini gösterene kadar bekleyebilir."

"Sizi kurtarmak için," dedi neredeyse üzgün bir tavırla Kont Brass, "gençliğinizi elinizden aldım. Onu bir daha asla hatırlamayacaksınız."

KAMARG SAVAŞI

"Ne doğuya ne batıya yayıldılar, yollarını doğrudan doğruya güneye yönelttiler," dedi bir sabah Bowgentle, aradan yaklaşık iki ay geçmişti. "Kont Brass, hiç şüphe yok ki, gerçeği fark ettiler ve sizden intikam alma planı yaptılar."

"Belki de intikamları doğrudan bana yöneldi," dedi Hawkmoon, ateşin yanında yumuşak bir koltuğa oturmuştu. "Eğer gidip onlarla karşılaşsam, belki de tatmin olurlar. Beni bir hain olarak düşündüklerine şüphe yok."

Kont Brass olumsuzca başını salladı. "Eğer Baron Meliadus'u tanımuşsam, o hepimizin kanını istiyor. Orduları, kendisi ve kurtları yönetiyor. Sınırlarımıza gelene dek durmayacaklar."

Von Villach, şehri izlediği pencereden ayrıldı. "Bırakın gelinler. Onları mistralin yaprakları savuruşu gibi savururuz."

"Öyle umalım," dedi şüpheyle Bowgentle. "Güçlerini birleştirdiler. İlk kez bilindik taktiklerini umursamıyor gibiler."

"Evet, aptallar," diye mırıldandı Kont Brass. "Genişleyen yarım daire şeklindeki yayılışlarını takdir ediyordum. Bu şekilde her zaman saldırıdan önce arkalarını güçlendirebilirlerdi. Şimdi her iki yanlarında fethedilmemiş topraklar ve onları arkalarından çevirebilecek düşman orduları var. Eğer yenebilirsek, kaçmaları zor olacak. Baron Meliadus'un bizlere karşı güttüğü kan davası onun sağlıklı düşünmesini engelliyor."

"Ama ya yenerlerse," diye yavaşça konuştu Hawkmoon. "Bir okyanustan diğer okyanusa ulaşmış olacaklar ve bu yüzden fetihleri daha kolay olacak."

“Büyük olasılıkla Meliadus davranışını böyle açıklıyor,” diye kabullendi Bowgentle. “Korkarım böyle bir sonucu beklemekte haklı olabilir.”

“Saçmalık!” diye homurdandı von Villach. “Kulelerimiz Granbretan’a karşı koyacak.”

“Kuleler karadan bir saldırı düşünülerek tasarlandılar,” diye belirtti Bowgentle. “Kara İmparatorluk’un hava birliklerini düşünmedik.”

“Bizim de kendi hava ordumuz var,” dedi Kont Brass.

“Flamingolar metalden değil ki,” dedi Bowgentle.

Hawkmoon ayağa Kaltı. Hâlâ Meliadus’un ona verdiği siyah deri yelek ve taytı giyiyordu. Hareket etmesiyle deri gıcırdadı. “En fazla birkaç hafta içinde Kara İmparatorluk kapımızda olacak,” dedi. “Ne tip hazırlıkların yapılması gerekiyor?”

Bowgentle kolunun altında rulo yaptığı geniş haritaya hafifçe vurdu. “Önce bunu inceleyeceğiz.”

Kont Brass işaret etti. “Onu ilerdeki masaya yay.”

Bowgentle şarap bardaklarını köşelerini yatırmak için kullanarak haritayı yayarken, Kont Brass, von Villach ve Hawkmoon masanın etrafında toplandılar. Harita Kamarg ve etrafını saran yüz millik araziye gösteriyordu.

“Büyük ihtimalle ırmağın doğu kıyısını takip edecekler,” dedi Kont Brass, Rhone’u göstererek. “Habercinin söylediğine göre, bir hafta içinde” – parmakları Cevennes eteklerine dokundu – “buralarda olacaklar. Gözcülerimizi yollamamız ve an be an hareketlerini bildiğimizden emin olmamız lazım. Sonra, sınırlarımıza ulaştıklarında da, ana gücümüzü doğru noktalarda toplamış olmamız gerekiyor.”

“Ornitopterlerini ileri yollayabilirler,” dedi Hawkmoon. “Ya o zaman?”

“Bizimde etrafta dolaşan ve onları bekleyen kendi hava gözcülerimiz olacak,” diye kükredi von Villach. “Ve eğer hava süvarileri onları halledemezse kuleler halledecektir.”

“Sizin asıl güçleriniz küçük,” diye araya girdi Hawkmoon,

“bu yüzden savaş, ağırlıkla bu kulelere bağımlı ve neredeyse tamamen savunmaya yönelik olacak.”

“Yapmamız gereken her şey bu kadar,” dedi Kont Brass. “Kendi sınırlarımızda, kulelerin arasındaki boşluğu piyade saf-larıyla dolduracak, heliograflar ve diğer işaret vericileri kulele-rin güçlerini en çok gerekecek yerlere yöneltmek için kullan-a-cak ve bekleyeceğiz.”

“Biz sadece bize saldırılarını durdurmak istiyoruz,” dedi Bowgentle sesinde alaycı bir tonla. “Onlara karşı koymak dışın-da bir niyetimiz yok.”

Kont Brass ona bir bakış atıp kaşlarını çatı. “Tamamen öy-le, Bowgentle. Birkaç adamımızla onların kalabalığına karşı sal-dırıya kalkmak istersek⁷ aptal durumuna düşeriz. Hayatta kal-mak için tek ümidimiz, kulelere ve İmparator-Kral ile dalkavuk-larına Kamarg’ın –meydan savaşı ya da uzun kuşatma her ne olursa– onun denemeye kalkacağı karadan, denizden ya da ha-vadan, her saldırıya karşı koyacağını göstermek. Adamları sınır-larımızın dışında yayararak savaşa sokmak anlamsız olacaktır.”

“Siz ne düşünüyorsunuz, dostum Hawkmoo?” diye sordu Bowgentle. “Sizin Kara İmparatorluk’la savaş tecrübeniz var.”

Hawkmoo haritayı inceleyerek durdu. “Kont Brass’ın taktiğini anlıyorum. Ben kendi payımı ödeyerek Granbretan ile yapılacak herhangi bir kurallı savaşın söz konusu olmadığını öğrendim. Ama bana öyle geliyor ki, savaşacağımız alanımızı seçersek avantajımızı arttırabiliriz. Savunması en güçlü olan yerler nerede?”

Von Villach, Rhone’un güneydoğusundaki bir bölgeyi gös-terdi. “Burası kulelerin en kalın olduğu yer ve adamlarımızın toplanması için yüksek bir arazi. Üstelik bu mevsimde oranın etrafındaki arazi bataklık olacak ve onların ulaşmalarına zor-luklar yaratacaktır.” Omuz silkti. “Ama böyle mucize olabile-cek bir şeyi konuşmanın ne anlamı var? Saldırı yerini onlar se-çecekler, biz değil.”

“Tabii ki oraya sürülmezlerse,” dedi Hawkmoo.

“Onları ne sürececek? Bir kılıç fırtınası mı?” Kont Brass gü-lümsedi.

“Ben,” dedi Hawkmoon. “Birkaç yüz atlı savaşçının yardı-muyla – onlarla asla açık bir savaşa girmeden sürekli olarak ka-natlarından didikleyerek ve biraz da şansla, tıpkı köpeklerin boğaları sürdüğü gibi onları oraya götürebiliriz. Aynı zamanda, onları göz önünde tutacak ve her zaman nerede olduklarını si-ze tam olarak bildiren mesajlar yollayabileceğiz.”

Kont Brass bıyıklarını burup saygıyla Hawkmoon’a baktı. “Tam bana uygun bir taktikçisin. Belki de yaşlandıkça aşırı ted-birli olmaya başladım. Genç olsaydım, benzer bir plan tasarlaya-bilirdim. Şansımız iyice açık olursa, işe yarayabilir, Hawkmoon.”

Von Villach boğazını temizledi. “Evet – şans ve dayanma gü-cüyle. Üzerine aldığın şeyin ne olduğunun farkında mısın, ufak-lık? Uyumak için kısıtlı zamanınız olacak, her an tetikte olmanız gerekecek. Düşündüğün çok yorucu bir iş. Bunu yapabilecek ka-dar erkek misin? Ve yanına aldığın askerler buna dayanabilecek-ler mi? Hem, düşünülmesi gereken uçan makineler de var...”

“Bizim sadece onların gözcülerine dikkat etmemiz gereke-cek,” dedi Hawkmoon, “çünkü onlar daha ana güçlerini hava-landtırmadan biz vurup kaçacağız. Adamlarınızı bölgeyi biliyor – saklanabileceğimiz yerleri.”

Bowgentle dudaklarını büzdü. “Üzerinde düşünülmesi gereken başka bir şey daha var. Onların ırmağı izlemelerinin sebebi, onun nakil gücünden yararlanmak. Erzaklarını, yedek bineklerini, savaş makineleri ve ornitopterlerini taşımak için ırmağı kullanıyorlar – bu yüzden de bu kadar hızlı ilerliyorlar. Mavnalarından ayrılmaya nasıl yönlendirilebilirler ki?”

Hawkmoon bir an düşündü, sonra sırttı. “Bu çok zor bir soru değil. Dinleyin. . .”

Ertesi gün Hawkmoon yabancı bataklıkları dolaşmaya çıktı, Leydi Yisselda da yanındaydı. İyileştiğinden beri zamanlarının çoğunu beraber geçiriyorlardı, Hawkmoon pek ilgi göstermiyor

görünmesine rağmen, kıza çok derinden bağlanmıştı. Adama yakın olmak yeterince sevindirici olsa da, Yisselda bazen onun hislerini belli etmemesine kızıyordu. Onun bunu yapmaktan başka bir şey istemediğini bilmiyordu, ama Hawkmoon kıza karşı sorumluluk duyduğu için bütün doğal arzularını kontrol ediyordu. Çünkü her an akılsız, insanlığını kaybetmiş, şapşal şapşal yürüyen bir yaratığa dönüşebileceğini biliyordu. Sürekli olarak, Kara Mücevher'in gücünün Kont Brass'ın yarattığı bağlardan kurtulacağını, hemen ardından Granbretan Lordları'nın Mücevheri tamamen canlandıracaklarını ve onun da beynini yiyeceğini bilerek yaşıyordu.

Bu yüzden Yisselda'ya onu sevdiğini, bu aşk sayesinde bilinçaltının uykusundan uyandığını ve bunu gören Kont Brass'ın da onun hayatını bağışladığını söylemedi. Ve kız da kendi adına ona aşkından bahsedemeyecek kadar utangaçtı.

Bataklıkların içinde pelerinlerini geriye doğru çeken rüzgârı yüzlerinde hissederek, dönemeçlerde yavaşlamalarına yetecek bir hızda gölcükler ve kayan kumlar arasındaki gizli yolları kullanarak, bıldırcın ve ördekleri rahatsız edip onların çığlık çığığa uçmalarına yol açarak, rastladıkları yabani at sürülerinin panik halinde kaçmalarını sağlayarak, beyaz boğaları ve eşlerini ürküterek, köpüklü soğuk dalgaların kırıldığı, uzun ıssız kumsallara doğru dörtnala atlarını sürdüler ve serpintilerin arasında etraflarına sular fışkırttılar, gözetleme kulelerinin gölgeleri altında, alçalmış bulutlara kahkahalar attılar, atlarının toynakları kumları dövdü, sonunda denize bakıp tepelerinde haykıran mistralin şarkısını dinlemek için durdular.

"Bowgentle bana yarın ayrılacağını söyledi," diye seslendi Yisselda, rüzgâr bir an durmuş ve her şey susmuştu.

"Evet. Yarın." Üzgün yüzünü kıza doğru çevirip sonra hızla önüne çevirdi. "Yarın. Ama dönmem çok uzun sürmeyecek."

"Sakin ölme, Dorian."

Hawkmoon güven verici bir şekilde güldü. "Sanırım yazgım Granbretan tarafından öldürülmek değil. Eğer öyle olsaydı

– oktan ldürlmtm.”

Yisselda yanıt vermeye kalktı ama rüzgâr tekrar kükreyerek kızın saçlarını yüzüne doladı. Hawkmoon saçları açmak için uzandı. Onun yumuşacık tenini elinde hissederken, bütün kalbiyle yüzünü ellerinin arasında tutarak dudaklarını onunkilere dokundurmayı istiyordu. Kız onun bileğini yakalayıp elini olduğu yerde tutmak için uzandı, ama Hawkmoon elini nazikçe geri çekti ve atını çevirip Brass Kalesi’ne doğru sürmeye başladı.

Gletlerin yatmış sazlıkları ve dalgalanan sularının üstündeki gökyüzünde bulutlar hızla akıyordu. Hafif bir yağmur başladı, ama ancak onların omuzlarını ıslatacak kadardı. İkişide kendi düşüncelerine gömülerek atlarını yavaşça sürdüler.

Boğazından ayaklarına dek zincir zırhlar, başını ve yüzünü koruyacak burunluklu bir elik miğfer giymiş, bir yanında uzun, ucuna doğru sivrilen enli bir kılıç ile armasız bir kalkan taşıyan Dorian Hawkmoon adamlarını durdurmak için elini kaldırdı. Adamlar uzaktan atılabilecek her tür silahla donanmıştı – yaylar, sapanlar, alev-mızrakları, savurma baltaları, mızraklar. Bunları sırtlarında, eyer kaşlarında, atlarının yanlarında, ellerinde ve kemerlerinde taşıyorlardı. Hawkmoon atından indi, eğilip dikkatle hareket ederek tepenin üstüne doğru muhafızını izledi.

Tepeye ulaştığında, karnının üzerine uzandı ve aşağıya, ırmağın kıvrıldığı vadiye baktı. Bu Granbretan’ın bütün gücünü ilk görüşüydü.

Cehennemden ıkma dev bir lejyon gibiydi. Alaylar halinde yürüyen piyadeler, tabur tabur süvariler yavaşça güneye doğru ilerliyorlardı. Herkes maskeliydi, bu yüzden bütün hayvan krallıkları Kamarg’ın üzerine yürüyormuş gibi gözüküyordu. Kalabalığın içinden uzun sancaklar yükseliyor, metal flamar uzun sırtıkların ucunda sallanıyordu. Asrovak Mikosevaar’ın, üzerinde omzuna bir akbaba tünemiş, kılıçlı sırttan bir ceset görünen sanağı da oradaydı; altına *HAYATA ÖLÜM!* sözcükleri işlenmişti. Flamasının yakınında eyerinin üzerinde kasıla kasıla

yürüyen minik figür Asrovak Mikosevaar'ın ta kendisi olmalıydı. Baron Meliadus'dan sonra, Granbretan Lordları'nın en zalimiydi. Onun yanında, o Birlik'in Büyük Komutanı Dük Vendel'in kedi flaması, Lord Jerek Nankenseen'in sinek sancağı ve diğer yüz Birlik'in birbirine benzer yüz bayrağı vardı. Peygamber devesi sancağı bile oradaydı ama Büyük Komutanı yoktu – o İmparator-Kral Huon'du. Ama en önde, kurt figürlü maske siyle Meliadus, dişlerini gösteren şahlanmış kurt figürlü kendi sancağını taşıyarak gidiyordu. Atının başı bile dev bir kurt başına benzeyen aşırı süslü, işlemeli bir zırhla tamamen örtülüydü.

Ordu ilerlerken toprak, uzaktan bile hissedilebilecek kadar sarsılıyordu. Silahların şingirtisi, hayvan ve ter kokuları havaya yayılıyordu.

Hawkmoon orduya uzun uzun, dikkatle bakmadı. Nere deyse suyun görülmesini engelleyecek sıklıkta yan yana duran iyice yüklü mavnalar yığınının not ederek, ilerdeki ırmağa odaklanmıştı. Gülümsedi ve yanındaki öncüye fısıldadı. "Planımıza uyuyor, görüyor musun? Bütün tekneleri bir araya toplamışlar. Gel, ordunun etrafından dolaşıp arkasına geçmeliyiz."

Koşarak tepeden aşağı indiler. Hawkmoon eyerine atladı ve adamlarına yola çıkmaları için el salladı. Adamlar harcayacak çok az zamanları olduğunu bilerek onu hızla izlediler.

Granbretan ordusu güneyde sadece bir toz bulutu olana ve ırmak Kara İmparatorluk gemilerinden temizlenene kadar günün çoğunu at sürerek geçirdiler. Rhone burada iyice daralıp sığlaşıyor, çok eski yapay taş bir kanalın içinden akıyordu, ırmağın üzerinde alçak taş bir köprü vardı. İrmağın bir yanında zemin düzdü, diğer tarafındaysa bir vadi şeklinde düzgünce aşağıya iniyordu.

Akşam olurken, ırmağın bu yakasında toplandılar. Hawkmoon taş kıyıyı ve köprüyü dikkatle izledi. Su ayaklarının arasında onları dondurarak, örme zırh çoraplarının arasında dalgalanırken ırmak yatağının yapısını inceledi. Kanal kötü durumdaydı. Trajik Binyıl'dan önce inşa edilmişti ve o zamandan

beri pek tamir görmemişti. Bir neden yüzünden ırmağı saptırmak için kullanılmıştı. Hawkmooon şimdi onu farklı bir şekilde kullanmak niyetindeydi.

Diğer kenarda işaretini bekleyen alev-mızraklılar uzun, hantal silahlarını dikkatle tutuyorlardı. Hawkmooon kenara geri tırmandı, köprünün ve kanalın kenarın belirli yerlerini işaret etmeye başladı. Alev-mızrakçılar selam verdiler ve silahlarını kaldırarak belirttiği yerlere gitmeye başladılar. Hawkmooon kollarını zeminin derinleştiği yere, batıya doğru uzattı ve onlara seslendi. Onlar da başlarını sallayarak onayladılar.

Hava kararırken kızıl alevler silahların sivri uçlarından gürleyerek çıkmaya başladı. Her şey kızıp bir karmaşayla birbirine girene kadar taşları devirdiler ve suyu kaynayan bir buhara dönüştürdüler.

Alev-mızrakları gece boyunca çalışmayı sürdürdü. Sonra birden büyük bir gürültü oldu ve köprü her tarafa sular sıçrattı büyük bir serpinti bulutu çıkararak ırmağın üzerine çöktü. Alev-mızrakları, şimdi dikkatlerini batı sahiline çevirmişlerdi, yıkılarak onu engelleyen köprünün etrafından yayılmaya başlayan ırmağa set çekmek için kaya blokları yontuyorlardı.

Sabah olurken sular yeni yatağından vadinin içine doğru akıyordu. Esas yatağından akan sadece küçük bir dereydi.

Yorgun ama tatmin olmuş durumdaki Hawkmooon ve adamları birbirlerine sırtttılar. Atlarına binip geldikleri yöne döndüler. Granbretan'a ilk darbelerini vurmuşlardı. Ve bu etkili bir darbeydi.

Hawkmooon ve askerleri tepelerde birkaç saat dinlendiler ve ardından Kara İmparatorluk ordusuna bakmaya gittiler.

Hawkmooon çalıların ardına yatıp vadideki karmaşaya bakarken gülümsedi.

İrmak, artık koyu bir çamur bataklığıydı. Granbretan savaş mavnaları, karaya vurmuş bir yığın balına gibi çamurun içinde yatıyorlardı. Bazılarının pruaları yukarı fırlamış ve kıçları ırmak

yatağına iyice gömülmüştü. Bazılarının kenarları, bazılarının başı çamurun içindeydi, savaş makineleri etrafa saçılmış, besi hayvanları paniğe kapılmış ve erzaklar harap olmuştu. Bütün bunların arasında askerler çamurla kaplanmış kargoları tomar tomar kara-ya çıkarmaya, atları kenara çekmeye, batağın içinde çılgınca debelenen koyun, domuz ve sığırları kurtarmaya çalışıyorlardı.

Bağırان adamlar ve böğüren hayvanlardan korkunç bir gürültü çıkıyordu. Daha önce Hawkmoon'un gördüğü düzenli saflar artık bozulmuştu. Kenarlardaki kibirli süvariler atlarını, mavnaları sert toprağı çekmek için yük hayvanı gibi kullanmak zorunda kalmışlardı. Meliadus kargolar kurtarılanı kadar hareket etmenin imkânsızlığını fark etmiş olduğı için başka bir yerde kamplar kurulmuştu. Kampların etrafında nöbetçiler yerleştirilmesine rağmen, dikkatleri Hawkmoon ve adamların bulunduğı tepeler yerine ırmağı yönelmişti.

Hava kararmak üzereydi ve ornitopterler gece uçamayacağı için Baron Meliadus ırmağın nasıl kuruduğunu ertesi güne kadar bilemeyecekti. Sonra, Hawkmoon'un düşündüğü gibi, zararı düzeltmeye çalışmaları için mühendisleri ırmağın yukarısına sevkedecekti, ama Hawkmoon buna hazırlıklıydı.

Artık adamlarını hazırlama zamanıydı. Adamlarının geceleyip yüzbaşlarıyla görüş alış verişinde bulundukları tepenin yamacına doğru sessizce geri döndü. Tasarlanmış ayrıntılı bir planı vardı ve bunun Granbretan savaşçılarının moralini bozmaya yardım edebileceğini umdu.

Gece köktü ve yanan meşalelerin ışıkları vadideki adamların çalışmaya devam ettiklerini, ağır savaş makinelerini kıyıya, erzak sandıklarını ırmak yatağının yamaçlarına çekmeye çalıştıklarını gösteriyordu. Kamarg'a ulaşmak için sabırsızlanan Meliadus adamlarının dinlenmelerine izin vermemişti ve atını yorgun, terli askerlerin arasında sürerek onları zorluyordu. Her Birlik'in özel sancağını çevreleyen çadırların oluşturduğu büyük daireler vardı, ama insanların çoğı hâlâ çalışmaya devam

ettikleri için çadırların sadece birkaçı tamamen doluydu.

Her biri siyah bir pelerine sarılmış, tepeden aşağı yavaşça inen atlı savaşçıların gölgelerini hiç kimse fark etmedi.

Hawkmoon atının dizginini çekti, sağ eli, Meliadus'un ona verdiği kınında duran güzel kılıcın bulunduğu sol yanına gitti. Kılıcı sıyırdı, bir an havaya kaldırdı ve sonra ileri uzattı. Bu saldırı işaretiydi.

Kamarglılar savaş çığlıkları atmadan, sadece atların tonaklarının ve teçhizatlarının çıkardığı sesle ileri fırladılar. Başlarında atının boynundan çapraz uzanmış, dosdoğru şaşkın bir nöbetçiye saldıran Hawkmoon vardı. Kılıcı adamın boynunu buldu. Nöbetçi hırıldayarak yere yığıldı. İlk çadırların arasından çadır iplerini keserek geçerlerken onları durdurmaya kalkan silahlı birkaç adamı biçtiler. Granbretanlılar hâlâ onlara saldıranın kim olduğunu bilmiyorlardı. Hawkmoon ilk çemberin merkezine ulaştı, kılıcı oradaki – Avköpeği Birliği'nin – sancak direğini keserken büyük bir kavis çizdi. Direk çatırdadı, gacırdadı ve etrafa büyük bir kıvılcım yağmuru yollayarak yemek ateşinin içinde düştü.

Hawkmoon durmadı; atını devasa kampın ortasına doğru sürdü. Granbretanlılar kendi patırtıları yüzünden saldıranları duymadıkları için ırmak kıyısında alarına geçilmemişti.

Üç yarı zırhlı silahşör, ellerinde kılıçlarıyla Hawkmoon'a doğru koştu. Birden atını yana çekti ve geniş kılıcını sağa sola sallayarak onların hamlelerini karşıladı, birinin kılıcını elinden düşürdü. Diğer ikisi üstelediler, ama Hawkmoon bir bilek kopardı. Geri kalan savaşçı geriledi. Hawkmoon saldırdı ve kılıcı adamın göğsünü yarıdı.

Atı geriledi, Hawkmoon onu kontrol etmeye uğraştı ve diğer bir çadır çemberine yönelmeye zorladı, adamları arkasında onu izliyorlardı. Sadece gece kıyafetleri içinde, kılıçları ve küçük kalkanlarını ellerine almış bir grup savaşçının kapattığı yolunu görmek için bir açıklığa çıktı. Hawkmoon adamlarına bağırarak bir emir verdi. Tek sıra halinde bütün güçleriyle saldırmak için

yayıldılar, kılıçları tam önlerine uzatılmıştı. Neredeyse bir tek hamlede savaşçı hattını ya öldürdüler ya da yere serdiler ve bir sonraki çadır çemberinin içine girdiler. Kestikleri çadır ipleri birbirlerine karışıyor, çadırlar içindekilerin üzerine çöküyordu.

Kılıcı kandan ıslıl ıslıl parlayan Hawkmoon, en sonunda sa-
vaşarak çemberin merkezine kadar ilerlemişti.ve aradığı şey
orada duruyordu – İmparator Kral'ın Büyük Komutanı olduğu
Peygamber Devesi Birliği'nin mağrur sancağı. Bir grup savaşçı
miğferlerini takıp kalkanlarını kollarına yerleştirerek etrafında
duruyorlardı. Hawkmoon adamlarının arkasından gelip gelme-
diği bile bakmadan vahşi bir nara atarak onlara saldırdı. Kılı-
cı en yakın savaşçının kalkanına çarpınca kolundan yukarı bir
ürperme yükseldi, ama yeniden indirdiğinde kılıç önündeki
kalkanı yararak adamın yüzünü kesti ve adam parçalanmış ağ-
zından kan tükürerek geriye sendeledi. Hawkmoon bir diğerini
de belinden halletti ve ardından bir kelle daha eksilmişti. Kılıcı
acımasız bir makine gibi kalkıp iniyordu. Artık adamları da
ona katılmışlardı, savaşçıları peygamber devesi sancağının et-
rafında giderek daha da sıkışmaya zorluyorlardı.

Hawkmoon'un zırhı kılıç darbelerinden yırtılmış ve kalka-
nı kolundan düşmüştü, ama sancağın yanında sadece tek bir
adam kalana kadar savaştı.

Hawkmoon sırtarak öne eğildi, kılıcının bir hareketiyle
adamın miğferini düşürdü ve ikinci bir darbeyle kafatasını iki-
ye ayırdı. Sonra uzandı, sert bir hareketle çekerek peygamber
devesi sancağını topraktan çıkardı ve coşkuyla haykıran adam-
larına göstermek için havaya kaldırdı. Atını çevirdi. Tekrar te-
pelere gidiyordu. Atı cesetlerin ve birbirine girmiş çadırların
üzerinden rahatça atlıyordu.

Yaralı bir savaşçının arkasından haykırdığını duydu. "Onu
gördünüz mü? Kafasında Kara Mücevher vardı!" – ve Baron
Meliadus'un çok geçmeden kampına saldırarak ordusunun en
kıymetli sancağını çalanın kim olduğunu öğreneceğini anladı.

Hawkmoon sesin geldiği yere döndü, sancağı zafer kazan-

mişçasına salladı ve alay eden çılgınca bir kahkaha attı.

"Hawkmoon!" diye bağırdı. "Hawkmoon!" Bu atalarının eski savaş narasıydı. Farkında olmaksızın, yakınlarını öldüren en büyük düşmanı Meliadus'un karşısında kim olduğunu bilmesi için dudaklarının arasından fırlamıştı.

Bindiği kömür karası aygır geriledi, kırmızı burun delikleri genişleyerek, gözleri parlayarak arka ayakları etrafında aniden döndü ve kampın karmaşasının içine doğru hızla fırladı.

Arkasından gelen atlı savaşçıları, Hawkmoon'un çileden çıkarıcı kahkahasından tahrik olarak hızla onu izliyorlardı.

Hawkmoon ve adamları kısa sürede yeniden tepelere ulaştılar ve önceden hazırladıkları gizli kamp yerine yöneldiler. Arkalarından Meliadus'un adamlarının nereye gittiklerini bilmeyen gürültüleri geliyordu. Arkasına bakan Hawkmoon kurumuş ırmak yatağındaki manzaranın daha da büyük bir karmaşaya dönüştüğünü gördü. Meşaleler hızla kampa doğru ilerliyordu.

Hawkmoon'un adamları araziye bildikleri için takipçilerini aralarını kısa sürede açtılar ve nihayet önceki gün kamufle ettikleri mağara girişinin bulunduğu kayalık bir tepenin yamacına geldiler. Mağaraya girip atlarından indiler ve kamufleleri tekerrar yerine yerleştirdiler. Mağara genişti. İlerisinde daha geniş mağaralar vardı, bütün adamlarını alacak ve atlarına ahır görevi görecektik kadar genişti. En uçtaki mağarada tüm su ihtiyaçlarını karşılayacak küçük bir dere akıyordu. Kamarg'a kadar giden yolda başka gizli kamplar da hazırlanmıştı.

Birisi bir meşale yaktı, Hawkmoon atından indi ve peygamber devesi sancağını kaldırıp bir köşeye fırlattı. Yardımcısı yuvarlak yüzlü Pelair'e sırtıttı.

"Yarın ornitopterleri rapor verdiğinde Meliadus mühendislerini bizim baraja geri yollayacak. Eserimizi bozmadıklarını emin olmamız lazım."

Pelair başıyla onayladı. "Peki, ama biz bir grubu yok etsek de diğerini yollayacaktır. . ."

Hawkmoon omuzlarını silkti. “Şüphesiz sonra bir diğerini – ama onun Kamarg’a bir an önce ulaşma konusundaki sabırsızlığına güveniyorum. Sonunda nehri tekrar yatağına döndürmek için zaman ve adam kaybetmenin anlamsızlığını fark edecektir. O zaman da biz bastıracağız – şansımız yaver gider ve eğer sağ kalırsak onu sınırlarımızın güneydoğusuna sürebileceğiz.”

Pelaire geri dönen savaşçıları saymaya başladı. Hawkmoon, bitirene kadar bekledi ve sonra sordu. “Kayıplar ne kadar?”

Pelaire’in yüzünde sevinç ve inanamamanın bir karışımı vardı. “Hiç, efendim – tek bir adam bile kaybetmedik!”

“Bu iyi bir işaret,” dedi Hawkmoon, Pelaire’in sırtına vurarak. “Şimdi dinlenmeliyiz, sabah önümüzde uzun bir yol var.”

Şafak söktüğünde girişte bıraktıkları muhafız kötü haberi vermek için geri geldi.

“Uçan bir makine,” dedi derede yıkanan Hawkmoon’a. “Son on dakikadır üzerimizde daireler çizerek dönüyor.”

“Ne dersiniz, pilot bir şey tahmin etmiş olabilir mi – izlerimizi buldu, belki de?” diye araya girdi Pelaire.

“İmkânsız,” dedi Hawkmoon, yüzünü kurularak. “Kaya yerde yürüyen birisine bile bir şey belli etmez. Uygun zamanı beklemeliyiz – bu ornitopterler yeniden güç yüklenmek için geri dönmek zorundalar.”

Ama nöbetçi bir saat sonra birincisiyle değişmek üzere ikinci bir ornitopterin geldiğini söylemek için geri döndü. Hawkmoon dudaklarını ısırды, sonra bir karara vardı. “Zaman doluyor. Mühendisler işlerine başlamadan önce yapay göle ulaşmamız lazım. Umduğumdan daha riskli bir plana başvurmak zorunda kalacağız...”

Adamlarından birisini kenara çekti ve ona bir şeyler söyledi, sonra iki alev-mızrakçısına öne çıkmaları için emir verdi. Son olarak da, adamlarının gerisine atlarını eyerlemelerini ve mağaradan çıkmaya hazır olmalarını bildirdi.

Biraz sonra, tek bir atlı mağaranın girişinden çıktı ve hafif

eğimli taşlık yamaçtan aşağıya doğru yavaşça inmeye başladı.

Mağaradan seyretiler. Hawkmoon, mekanik kanatlarını havada gürültüyle çırpıp yalnız adama doğru inmeye başlayan uçan dev pirinç makinenin gövdesinin yanından parlayan güneşi gördü. Hawkmoon pilotun merakına güvenmişti. Şimdi eliyle bir işaret yaptı ve alev-mızrakçılar yakut rengi uçları zaten hazır bir şekilde parlayan uzun, iri silahlarını yukarı kaldırdılar. Alev-mızraklarının dezavantajları anında kullanılamamaları ve sık sık elle tutamayacak kadar ısınmalarıydı.

Ornitopter daireler çizerek daha da alçalıyordu. Gizlenen alev-mızrakçılar silahlarını kaldırdılar. Kabininde öne uzanmış karga maskeli pilotun merakla aşağı baktığını görülebiliyorlardı.

“Şimdi,” diye mırıldandı Hawkmoon.

Birden, kırmızı alev hüzmeleri mızrakların uçlarını terk etti. İlki ornitopterin yan tarafında patladı ve sadece zırrı biraz ısıttı. Ama ikincisi neredeyse anında alev alan pilotun bedenine çarptı. Pilot yanan elbiselerine vurmaya başladı ve makinenin nazik kontrollerini bıraktı. Kanatlar düzensizce çırpılmaya başladı, ornitopter havada döndü, yan yattı ve pilot uçan makineyi dalışından çıkarmaya çalışırken yere doğru çakıldı. Yakındaki bir tepeye çarptı, kanatlarını son bir kez daha çırpıp, pilotun parçalanmış bedeni birkaç metre öteye uçmuştu, ardından garip bir gürültüyle parçalandı. Alev almadı, ama parçaları tepede geniş bir alana dağılmıştı. Hawkmoon ornitopterler için kullanılan güç ünitesinin tuhaflıklarını anlamıyordu, ama patlayan bunlardan biriydi.

Hawkmoon, kara aygırına binip adamlarına kendisini izlemelerini işaret etti. Birkaç dakika içinde tepenin taşlı yamacından aşağıya, önceki gün yarattıkları yapay göle doğru dörtnala gidiyorlardı.

Kış günü parlak ve açıktı, havaysa ayıltıcı. Geçen geceki zaferin coşkusunun verdiği güvenle ilerliyorlardı. Yapay göle yaklaşırlarken ağır ağır yavaşladılar, yeni yatağında akan ırmağı gördüler. Bir savaşçı ve mühendis müfrezesi suyun yönünü başarıyla kesen köprüyü incelerken, tepenin üzerinden onları

seyrettiler. Sonra çabuk kızan silahlarını çalıştırırken eyerlerinde geriye yaslanan alev-mızrakçıları önde olmak üzere aşağıya saldırıya geçtiler.

Şaşırان Granbretanlıların üzerine, adamları çığlıklar atarak suya giren canlı meşalelere çeviren on ateş hüzmesi döküldü. Ateşler köstebek ve porsuk maskeli adamlarla akbaba maskeleri içindeki muhafızların – Asrovak Mikosevaar'ın paralı askeriydi – saflarına aktı. Sonra Hawkmoon'un adamları onların aralarına daldı ve hava silah şakırtılarıyla çınladı. Kanlı baltalar sallandı, kılıçlar ileri geri savruldu, adamlar can acısıyla çığlıklar attı ve toynakları yeri döven atlar kişnedi.

Hawkmoon'un örme zırhla korunmuş atı, iri bir adamın iki taraflı koca bir savaş baltasını savurmasıyla tökezledi. At Hawkmoon'u aşağı çekerek devrildi, bedeniyle onu sıkıştırmıştı. Akbaba maskeli baltalı adam silahı Hawkmoon'un suratının üstüne doğru kaldırarak ilerledi. Hawkmoon elini atın altından çekti. Elinde darbenin asıl gücünü tam zamanında engelleyen kılıcı vardı. Atı yeniden ayakları üzerine kalktı. Hawkmoon hızla doğruldu ve bir taraftan kendini savrulan baltadan korurken diğer taraftan dizginleri yakaladı.

Bir, iki, üç defa, Hawkmoon'un kılıç tutan eli ağrıyana kadar silahlar çarpıştı. Sonra kılıcını baltanın sapından kaydırıp baltacının eline vurdu. Hawkmoon'un hasmı maskenin içinden yükselen boğuk bir küfür eşliğinde silahı bırakmak zorunda kaldı. Hawkmoon kılıcını metal maskeye patlatarak çöktürdü. Adam inleyip sendeledi. Her iki eliyle geniş kılıcının kabzasını kavrayan Hawkmoon kafayı kesmek için hamlesini yaptı. Akbaba maskesi yarıldı ve sakallı ağzı merhamet için haykıran kanlı bir surat ortaya çıktı. Hawkmoon'un gözleri kısıldı, çünkü paralı askerlerden Granbretanlılardan daha çok nefret ediyordu. Kafaya üçüncü bir darbe daha indirip bir tarafını tamamen koparttı, adam geriye doğru sallandı ve Kamarglı bir süvariyle dövüşen yandaşlarından birinin üstüne yığıldı.

Hawkmoon atına bindi. Kan dökme ateşi içinde yanarak,

geride sadece sadece kısa kılıçlar kuşanmış mühendisler kalana dek, adamlarını Akbaba Lejyonu'nun üzerine saldırttı. Onlar da çok az karşı koyabildiler; kısa sürede hepsi kılıçtan geçirilmişti. Bedenleri yapay gölün üzerine dağılmış, saptırmaya çalıştıkları nehirden aşağı sürükleniyorlardı.

Tepelere doğru geri dönerlerken Pelaire, Hawkmoon'a baktı. "İçinizde hiç merhamet yok, efendim!"

"Evet," dedi soğukça Hawkmoon, "Hiç yok. Erkek, kadın ya da çocuk fark etmez, Granbretanlı ya da Granbretan'dan yana olan herkes, benim öldürülmesi gereken düşmanlarımdır."

Aralarından sekizi ölmüştü. Yok ettikleri güç göz önüne alındığında yine çok şanslıydılar. Granbretanlılar düşmanlarını katletmeye alışkındı, ama böyle saldırıya uğramaya hiç alışkın değillerdi. Bu belki de Kamarglıların şimdiye dek verdikleri kaybın azlığını açıklayabilirdi.

Meliadus yapay gölü tutan duvarı yıkmak için her seferinde sayılarını arttırarak dört keşif gurubu daha gönderdi. Hepside sırayla Kamarg süvarileri tarafından, Dorian Hawkmoon'u izleyen iki yüz atlının ani saldırılarıyla yok edildi. Planının ikinci bölümünü gerçekleştirmek, büyük savaş makineleri ve donanmalarıyla ağırlaşmış bir şekilde yavaşça güneydoğuya doğru dönen Granbretan ordularını yağmalamak için Hawkmoon'un elinde hâlâ yüz elli süvarisi vardı.

Hawkmoon, bir daha asla gündüz vakti, ornitopterlerin göklerde daireler çizdikleri zamanlarda saldırmadı, sadece geceyin gizlice yaklaşacaktı. Onun alev-mızrakları birçok çadırı ve içindekileri yaktı. Okları çadırları korumak için görevlendirilmiş adamların ve gündüzleri Kamarglıların gizli kamplarını aramak için dışarı çıkan savaşçıların düzinelercesini üst üste yere serdi. Kılıçlar yeniden ıslanmadan önce nadiren kurudular, baltalar ölümcül işleriyle köreldiler ve ağır Kamarg mızrakları çabuk tükenen bir malzemeydi. Hawkmoon ile adamları yabanileşip gözlerini kan bürümeye başlamıştı, eyerlerinin üzerinde

zorlukla durabiliyorlardı ve ornitopterler ya da keşif birlikleri tarafından bulunmaktan genelde kıl payı kurtuluyorlardı. İrmaktan ayrılan yolun Granbretanlı cesetlerle dolmasını sağladılar – ve o yol onların Kara İmparatorluk güçlerinin ilerlemesini istedikleri yoldu.

Hawkmoon’un tahmin ettiği gibi, Meliadus bu gerilla süvarileri aramak için zaman kaybetmedi. Kamarg’a varmak için duyduğu sabırsızlık Hawkmoon için duyduğu büyük nefreti bile bastırmıştı. Hiç şüphesiz Kamarg’ı alt ettiğinde Hawkmoon’la ilgilenmek için yeterli zamanı olacağını düşünüyordu.

Sadece bir seferinde, Hawkmoon ve adamları, çadırlar ve yemek ateşleri arasında önlerine geleni kesip şafak yaklaşırken gitmeye hazırlandıklarında birbirleriyle yüz yüze gelecek kadar yakınlaştılar. Meliadus, kurt süvarilerinden bir grupla geldi, Hawkmoon’u devrilen bir çadıra takılmış birkaç adamı keserken gördü ve ona doğru hücum etti.

Hawkmoon yukarı baktı ve Meliadus’un hamlesini karşılamak için kılıcını kaldırdı, zalimce gülümseyip kılıcı yavaş yavaş geriye itti.

Hawkmoon kolunu gittikçe artan bir kuvvetle zorlarken Meliadus homurdandı.

“Teşekkürler, Baron Meliadus,” dedi Hawkmoon. “Londra’da bana verdiğiniz yemekler gücümü arttırmışa benziyor...”

“Hawkmoon,” dedi Meliadus, yumuşak ama sinirden titreyen bir sesle, “Kara Mücevher’in gücünden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum, ama Kamarg’ı alıp seni yeniden esir ettiğimden kurtulduğundan binlerce kez beter bir sonla acı çekeceksin.”

Hawkmoon aniden kılıcını Meliadus’un kılıcının piriñ koruyucularının altından geçirdi, ucunu çevirdi ve diğerinin silahını döndürerek düşürdü. Hamlesini yapmak için geniş kılıcını kaldırdı, sonra çok fazla Granbretanlının geldiğini fark etti.

“Üzgünüm, gitme vakti geldi, Baron. Sözüünüzü hatırlayacağım – siz benim esirim olduğunuzda!”

Atını çevirdi, bir kahkaha attı ve adamlarını kampın içinde

bulunduğu karmaşadan çekerek uzaklaştı. Meliadus sinirli bir el hareketiyle, kılıcını almak için atından indi. "Lanet olası!" diye küfretti. "Bu ay geçmeden ayaklarımın dibinde sürüneceksin."

Hawkmoon ve süvarileri, Meliadus'un birliklerine daha başka saldırı yapmadan, Kont Brass, Leopold von Villach ve ordularının onları beklediği tepelerin altlarındaki bataklık zeminde dörtnala geri döndüler. Şimdi içinde birden fazla nöbetçi olan ve neredeyse her deliğinden tuhaf silahlar çıkan uzun, karanlık kuleler neredeyse Kamarg kadar eskidydiler.

Hawkmoon'un atı, genç soyluyu tanıdığında büyük bir sıcaklık ve rahatlamayla gülümseyen Kont Brass'ın yalnız silüetine yaklaşarak tepeye tırmandı.

"Sizin yaşamanıza karar verdiğim için çok mutluyum, Köln Dükü," dedi şakacı bir tavırla. "Planladığınız her şeyi yaptınız - ve kuvvetlerinizin büyük bölümü korudunuz. İyi günlerimde benim bile bundan daha iyisini yapabileceğimi sanmıyorum."

"Teşekkürler Kont Brass. Şimdi hazırlanmalıyız. Baron Meliadus yarım günlük bir yürüyüşten daha yakın bir mesafede."

Şimdi aşağıda, tepenin uzak tarafında hazırlıklarını sürdüren çoğunluğu yaya Kamarg kuvvetlerini görebiliyordu.

En fazla bin adam vardı, onlarla karşılaşmak için ilerleyen büyük sayıda savaşçıyla karşılaştırıldıklarında oldukça az görünüyorlardı. Kamarglıların sayıları en az yirmiye karşı birdi.

Kont Brass, Hawkmoon'un yüzündeki ifadeyi gördü.

"Korkma evlat. Bu işgale karşı koymak için kılıçlardan daha iyi silahlarımız var."

Hawkmoon, Granbretanlıların yarım gün içerisinde sınırlara ulaşacaklarını düşünerek hata yapmıştı. Yüyürüye geçmeden önce kamp kurmaya karar vermişlerdi ve Kamarglıların düz ovada yayılmış bir düzende ilerleyen birliklerin yaklaştığını görmeleri, ancak bir sonraki günün öğle vaktinden önce olmayacaktı. Her

yaya ve süvari grubu belli bir Birlik'in askerlerinden oluşmuştu, Birlik'in her üyesi diğer üyelerin her birini ölü ya da diri korumaya yeminliydi. Büyük Komutanı tarafından özellikle emredilmedikçe hiçbir adamın savaş alanından kaçmayacağı anlamına gelen bu sistem, Granbretan'ın büyük gücünün önemli bir bölümünü oluştuyordu.

Kont Brass, atının üzerinde oturup yaklaşan düşmanı seyreliyordu. Bir yanında Dorian Hawkmoon, diğerinde Leopold von Villach vardı. Emirleri verecek olan kişi Kont Brass'dı. *Şimdi savaş gerçekten başlıyor*, diye düşündü Hawkmoon ve nasıl kazanabileceklerini kestirmek zordu. Kont Brass kendine çok mu güveniyordu?

Savaşmaya hazır adam ve makinelerin muazzam kalabalığı sonunda, yaklaşık yarım mil uzaklarında durdu; sonra iki kişi asıl topluluktan ayrılarak tepeye doğru at sürmeye başladı. Yaklaştıklarında Hawkmoon, Baron Meliadus'un sancağını tanıdı ve bir an sonra da adamlardan birinin habercisiyle birlikte gelen Meliadus'un ta kendisi olduğunu anladı. Haberci elinde barışçı bir görüşmeyi simgeleyen bronz bir megafon tutuyordu.

"Kesinlikle teslim olmayı istiyor olamaz – ya da bizim teslim olmamızı," dedi hoşnutsuz bir tonda von Villach.

"Sanmam," diye gülümsedi Hawkmoon. "Şüphesiz bu onun hilelerinden biri. Bunlarla ünlü."

Hawkmoon'un gülümseme biçimini şeklini fark eden Kont Brass öğüt verdi. "Bu nefretten sakının Dorian Hawkmoon. Meliadus'unun ona hükmedişi gibi, nefretinizin amacınıza hükmetmesine izin vermeyin."

Hawkmoon dümdüz önüne baktı ve yanıtlamadı.

Şimdi haberci ağır megafonu dudaklarına götürdü.

"Granbretan'ın hükümdarı ve yazgısı bütün Avrupa'ya hükmetmek olan yüce İmparator-Kral Huon'un Ordularının Büyük Şefi, Kurt Birliği'nin Büyük Komutanı Baron Meliadus adına konuşuyorum."

"Efendine maskesini kaldırıp kendi adına konuşmasını

söyle,” diye yanıtladı Kont Brass.

“Efendim size onurlu bir barış öneriyor. Eğer şimdi teslim olursanız, kimseyi katletmeyeceğine söz veriyor, sadece adaletin yerine gelişini görmek ve bu başıboş ülkeye bir düzenin yerleşmesini sağlamak için Kral Huon adına kendisini Vali ilan edecek. Sizlere merhamet sunuyoruz. Eğer reddederseniz tüm Kamarg dümdüz edilecek, her şey yakılacak ve kalanları süpürmesi için deniz serbest bırakılacak. Baron Meliadus diyor ki, tüm bunları yapacak gücü olduğunu çok iyi biliyorsunuz ve direnişleriniz hem sizin hem de yakınlarınızın ölümlerine sebep olacaktır.”

“Konukseverliğimi kötüye kullanan arsız bir it olduğunu bildiği ve adil bir dövüşte bana karşı yenildiği için konuşamayacak kadar utanç içinde olup maskesi ardına gizlenen Baron Meliadus’a söyle – efendine söyle ki, biz onun ve tüm ırkının ölümü olabiliriz. Ona söyle, o korkak bir köpektir ve ırkının bin tanesi bir araya gelse Kamarg boğalarımızdan birini bile yere seremez. Ona söyle, barış önerisini, bir hile – ne olduğu bir çocuk tarafından bile anlaşılabilir bir dolap – olarak alaya alıyoruz. Ona söyle, kendi halimizde kendimizi yönettiğimiz için bir valiye ihtiyacımız yok. Ona söyle...”

Baron Meliadus’un sinirle atını çevirip ardında habercisiyle birlikte dörtnala adamlarına doğru gittiğini gören Kont Brass konuşmasını keserek alaycı bir kahkaha patlattı.

Bir çeyrek saat kadar beklediler ve ardından ornitopterlerin havalandığını gördüler. Hawkmoon iç çekti. Uçan makineler tarafından bir kez yenilmişti. İkinci kez de mi yenilecekti?

Kont Brass bir işaret olarak kılıcını kaldırdı ve büyük bir kanat ve şakırtı sesi yükseldi. Ardına bakan Hawkmoon onları taklit eden metal ornitopterlerin hantal hareketleriyle kıyaslandığında çok daha zarif uçuşlarıyla havalanan kızıl flamingoları gördü. Gökyüzüne süzülerek yükselen kızıl flamingolar, yüksek eyerlerinde her biri bir alev-mızrağı ile donanmış binicileriyle pirinç ornitopterlere doğru ilerlediler.

Yükseklik kazandıkları için flamingolar daha iyi bir durumdaydı, ama hantal olsalar da metal makinelere karşı bir rakip olacaklarına inanmak zordu. Bu uzaklıktan zorlukla görülen kırmızı alev hüzmeleri ornitopterlere yanlarından çarptı. Pilotlardan biri vurulmuştu, hemen öldü ve makineden düştü. Pilotsuz ornitopter uçmaya devam etti, sonra kanatları katlandı ve kuş gibi başı önde tepelerin altındaki bataklığa çakılmak üzere aşağı daldı. Hawkmoon bir ornitopterin ikiz alev-toplarını bir flamingo ve binicisine doğru ateşlediğini gördü. Kızıl kuş havada sıçradı, parende attı ve büyük bir tüy sağanayıyla birlikte yere çakıldı. Hava sıcak, uçan makineler gürültülüydü, ama şimdi Kont Brass'ın dikkati tepeye doğru ilerleyen Granbretan süvarileri üzerine yönelmişti.

Kont Brass ilk başta hiçbir hareket de bulunmadı; sadece giderek yaklaşan atlıların devasa kalabalığını seyretti. Sonra, kılıcını bir kez daha kaldırarak haykırdı: "Kuleler – ateş!"

Tuhaf silahların bir bölümünün uçları düşman atlılarına doğru yöneldi ve Hawkmoon'un kafasını patlatacağını düşündüğü çığlık çığlığa bir ses yükseldi, ama silahlardan çıkan hiçbir şey görememişti. Sonra atların tam bataklığa yaklaşırken şahlanışlarını gördü. Şimdi her biri gözleri dönmüş, dudakları köpükler içinde sıçrayıp binicilerini sırtlarından atıyorlardı. Süvarilerin yarısı atlarından düştü, bataklıkta sürünüp iğrenç çamurlarda kayarak hayvanlarını kontrol etmeye çalışıyorlardı.

Kont Brass Hawkmoon'a döndü. "İçinde sesin yol aldığı görünmez bir ışın çıkartan bir silah. Sen de sesin birazını duyduğun – ama atlar onu tüm şiddetiyle yaşadılar."

"Şimdi onlara saldırmalı mıyız?" diye sordu Hawkmoon.

"Hayır – gerek yok. Bekle, sabırsızlığını engelle."

Atlar kaskatı bir şekilde devrilmeye başlamışlardı. "O ses, ne yazık ki sonunda onları öldürüyor," dedi Kont Brass.

Kısa bir süre içinde küfürler yağdıran sürücülerini sert zemine çekilip kararsızca dikilirken bütün atlar çamurun içinde yatıp kalmışlardı.

Üstlerinde, güç ve dayanıklılık eksiklerini zerafetle kapatan flamingolar ornitopterlerin çevresinde daireler çizerek hamleler yapıyordu. Ama dev kuşlardan çoğu – şakırtılı kanatları ve hızla dönen motorlarıyla ornitopterden daha fazlası – düşüyordu.

Kulelerin yakınlarına büyük taşlar düşmeye başladı.

“Savaş makineleri – mancınıklarını kullanıyorlar,” diye homurdandı von Villach. “Biz şey...?”

“Sabredin,” dedi Kont Brass, gözle görülür şekilde rahat davranıyordu.

Sonra yüzlerine büyük bir ısı dalgası çarptı ve en yakınlarındaki kulenin üzerinde devasa kızıl bir ateş konisinin patladığını gördüler. Hawkmooon işaret etti. “Bir ateş topu – şimdiye dek gördüklerimin en büyüğü. Hepimizi yok edecek!”

Kont Brass saldırı altındaki kuleye doğru atını sürüyordu. Onun atından atlayıp sonu gelmiş gibi görünen kuleye girişini gördüler. Saniyeler sonra kule giderek daha hızlı bir şekilde dönmeye başladı, şaşkınlık içindeki Hawkmooon onun yerin altında kaybolduğunu ve alevlerin üzerinden zarar vermeden geçtiğini fark etti. Top dikkatini diğer kuleye çevirdi ve bu kule dönmeye başlayıp yer altına çekilmeye başlarken ilk kule dönerek yükseldi ve sonra durup siperliklerine yerleştirilmiş bir silahla alev topuna ateş etti. Silah yeşil ve mor renkte parlıyordu ve çan şeklinde bir ağzı vardı. Silahtan bir dizi beyaz yuvarlak nesne fırladı ve alev topunun yakınlarına kondu. Hawkmooon nesnelerin topu kullanan mühendislerin arasında zıpladıklarını görebiliyordu. Sonra dikkati yakına düşen bir ornitoptere yöneldi ve atını döndürüp patlayan güç ünitesinin menziline çıkana dek tepe boyunca dörtnala ilerlemek zorunda kaldı. Von Villach da ona katılmıştı. “Bu şeyler de nedir?” diye sordu. Hawkmooon, ama von Villach yoldaşı kadar şaşırmış bir şekilde kafasını salladı.

Sonra Hawkmooon beyaz kürelerin zıplamayı kestiğini ve alev topunun artık ateş kusmadığını gördü. Ayrıca topun yakınındaki yaklaşık yüz kişi de artık hareket etmiyordu. Şok içindeki Hawkmooon onların donmuş olduklarını fark etti. Çan

ağızlı silahtan daha çok beyaz küreler ateşlendi, küreler Granbretan'ın mancınıklarının ve diğer savaş makinelerinin yanında zıpladı. Kısacası, bunları kullanan askerler dondu ve taşların kulelerin yakınlarına düşmesi kesildi.

Kont Brass girdiği kuleyi terk etti ve atını onlara katılmak için sürdü. Sırıtıyordu. "Bu aptallara gösterecek daha başka silahlarımız da var," dedi.

"Ama bu kadar çok adama karşı savaşabilirler mi?" diye sordu Hawkmoon, çünkü saldırıları en güçlü silahlarla bile durdurulamayacak kadar kalabalık görünen piyadeler ilerlemeye başlamıştı.

"Göreceğiz," diye yanıtladı Kont Brass ve yakındaki kulenin gözcüsüne bir işaret gönderdi. Üstlerindeki gökyüzü savaşan kuşlar ve makineler yüzünden kararmıştı, kızıl ateş huzmeleri havada zigzaglar çiziyor, çevrelerine metal parçaları ve kanlı tüyler düşüyordu. Hangi tarafın kazandığını söylemek imkânsızdı.

Kont Brass, gözcüye doğru kılıcını sallayıp kule geniş ağızlı silahlarını Granbretan ordusuna çevirdiğinde piyadeler neredeyse üzerlerine çökmüştü. Silahların fırlattığı ve ışıktaki mavi mavi titreşen cam küreler ilerleyen askerlerin aralarına düştü. Hawkmoon onların düzenlerini bozup deli gibi etrafta koşarak havayı dövdüklerini ve taktıkları Birlik maskelerini üzerlerinden attıklarını gördü.

"Ne oldu?" diye şaşkınlık içinde Kont Brass'a sordu.

"Kürelerde sanrılar gösteren gazlar var," dedi Kont Brass. "Adamların korkunç hayaller görmelerini sağlıyor." Şimdi eyerinde döndü ve kılıcını aşağıda bekleyen adamlara doğru salladı. İlerlemeye başladılar. "Granbretan'la sıradan silahlarla karşılaşma zamanı geldi," dedi.

Piyadelerin geriye kalanlarından üzerlerine oklar yağdı ve alev-mızrakları yakıcı ateşler yolladı. Kont Brass'ın okçuları mısillemede bulundu, alev-mızrakçıları da saldırıya karşılık verdi. Oklar zırhlara çarptı. Birileri yere yığıldı. Bir bölümünü de alev-mızrakçıları halletmişti. Ateşin ve uçan okların karmaşası al-

tında, Granbretan piyadeleri eksilen sayılarına rağmen düzenli olarak ilerlediler. Bataklık zemine geldiklerinde durakladılar, sanki atların cesetlerinden çıkan koku yüzünden soluk alamıyorlardı. Subayları öfkeyle onları ilerlemeye zorladı.

Kont Brass, habercisinin öne çıkmasını emretti ve haberci efendisinin basit sancağını – beyaz bir zemin üzerinde kırmızı bir zırhlı eldiven – taşıyarak geldi.

Safları bozulmuş piyadeler, çamurun içinden ve at ölülerinin arasından tırmanarak Kamarg güçlerin onlarla karşılaşmak için bekledikleri tepeye ulaşmaya çabalarken üç adam bulundukları yerde beklediler.

Hawkmoon biraz uzakta, arkalarda Meliadus’u gördü, ya ya olarak Akbaba Lejyonu’nu yönetip bataklığı ilk geçenlerden biri olan ve tepenin eteklerine ulaşan Muskovialı Asrovak Mikosevaar’ın barbar akbaba maskesini fark etti.

Hawkmoon, yaklaşan Mikosevaar’ın önünü kesmek için atını ona doğru hafif bir tırısra kaldırdı.

Bir böğürme duydu ve akbaba maskesi yakut gözleriyle ona bakıyordu. “Aha! Hawkmoon! Bizi uzun zamandır endişelendiren köpek! Şimdi kendini adil bir dövüşte nasıl idare edeceksin görelim, hain herif!”

“Bana ‘hain’ diyemezsin,” dedi Hawkmoon, öfkeyle. “Seni ceset koklayıcı!”

Mikosevaar, büyük savaş baltasını zırhlı ellerinde kaldırdı, yeniden böğürdü, atından atlayıp kalkan ve geniş kılıcıyla kendini savunmaya hazırlanan Hawkmoon’a doğru koşmaya başladı.

Metal balta kalkana çarparak gürledi ve Hawkmoon’u birkaç adım geriye sendeletti. Onu izleyen başka bir darbe kalkanın üst köşesini yardı. Hawkmoon kılıcını savurdu, kılıç Mikosevaar’ın ağır zırhlı omzuna büyük bir çınlamayla çarparak kıvılcımlar çıkardı. Etraflarında savaş kızışırken her iki adam da yerlerini koruyarak hamleye hamleyle karşılık verdiler. Hawkmoon, von Villach’a baktığında onun yaş ve güç olarak denk olduğu Londra Arşidükü Mygel Holst ile dövüşüğünü gördü.

Kont Brass, kendisinden daha düşük seviyedeki savaşçıları biçerek, savaşı uzaktan idare etmeye karar verdiği belli olan Meliadus'u bulmaya çalışıyordu.

Avantajlı konumlarını koruyan Kamarglılar, Kara İmparatorluk askerlerine karşı saflarını oldukça sıkı tutuyorlardı.

Hawkmooon'un kalkanı paramparça bir metal kalıntısı halini almıştı, işe yaramaz durumdaydı. Kolundan fırlatıp attı ve kılıcını iki elle kavrayıp Mikosevaar'ın kafasını hedeflediği darbelerini karşılamak için salladı. İki adam da tepenin kaygan toprağında dengesini kaybetmesi için diğeri ni itmeye, bacaklara ya da gövdeye doğru saldırmaya, yukardan veya yandan hamleler yapmaya uğraşmaktan yorulmuş bir şekilde hırıldıyorlardı.

Hawkmooon zırhı içinde korkunç terlemişti ve gösterdiği gayret yüzünden soluyordu. Sonra aniden ayağı kaydı ve bir dizi üzerine düştüğü, Mikosevaar baltasını kaldırıp başını kesmek için ağır ağır ilerledi. Hawkmooon kendini yere, Mikosevaar'a doğru fırlatıp adamın bacaklarına yapıştı ve onu da yere çekti, böylece iki adam da alt alta üst üste bataklığa, ölü atların oluşturduğu yığına doğru yuvarlandılar.

Yumruklaşıp küfrederek, pisliğin içinde duraksadılar. Her ikisi de silahlarını kaybetmemişti, ayakları üzerinde doğrulup dövüşe devam etmeye hazırlandılar. Hawkmooon kendini bir savaş atına yaslayıp Mikosevaar'a doğru kılıcını salladı. Eğer eğilmeseydi darbe Mikosevaar'ın boynunu kırabilirdi, ama onun yerine kafasından akbaba maskesini düşürdü ve Hawkmooon'un göbeğine savurduğu baltası ısıklık çalarak inen kılıçla engellenen Muskovialının çalı gibi beyaz, sakalı ile parlayan deli gözlerini ortaya çıkarttı.

Kılıcını bırakan Hawkmooon iki eliyle Mikosevaar'ı göğsünden itti ve adam arkaya devrildi. Kalkmaya çabalarken, Hawkmooon kılıcını yeniden eline aldı, yukarı kaldırdı ve Muskovialının suratına geçirdi. Adam bir çığlık attı. Kılıç tekrar yükselip indi. Asrovak Mikosevaar haykırdı ve sonra ses aniden kesildi. Hawkmooon ayaklarının dibinde inleyen şeye ilgisini kaybetti

ve dönüp savaşın nasıl gittiğine baktı.

Söylemek zordu. Her yerde adamlar devriliyordu ve görünüşe göre çoğunluğu Granbretanlıydı. Havadaki savaş neredeyse bitmiş ve görünüşe göre gökyüzünde bir sürü flamingo uçarken, sadece birkaç ornitopter kalmıştı.

Kamarg'ın kazanması olası mıydı?

Hawkmoon, kendisine doğru koşan Akbaba Lejyonu'ndan iki savaşçıya doğru döndü. Umursamaz bir tavırla durdu ve Mikosevaar'ın kanlı maskesini havaya kaldırdı. Güldü. "Bakın! Büyük Komutanınız katledildi – savaş lordunuz yok edildi!" Savaşçılar önce tereddüt ettiler ve ardından Hawkmoon'dan uzaklaşıp geldikleri yöne doğru koşmaya başladılar. Akbaba Lejyonu diğer Birliklerin disiplinine sahip değildi.

Hawkmoon, yorgun bir şekilde sayısız insan cesediyle kalabalıklaşan ölü atların gövdeleri üzerinden tepeye tımanmaya başladı. Bu bölgede savaş daha hafifti, ama tepede Mygel Holst'un düşmüş bedenini tekmeleyen ve mızraklarıyla kendisine doğru koşan Holst'un bir grup savaşçısıyla ilgilenmek için dönerken zaferle kükreyen von Villach'ı görebiliyordu. Von Villach'ın yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Hawkmoon savaşın nasıl döndüğü hakkında daha iyi bir fikir edinmek için elinden geldiğince tepenin üstüne doğru koşmaya başladı.

Hedefine ulaşır alana bakamadan geniş kılıcı üç defa daha kanlandı. Kamarglı savaşçıların safları hâlâ sağlamken Meliadus'un onlara karşı getirdiği koca ordu önceki sayısının altıda birine inmişti.

Savaş lordlarının yarısının sancakları düşmüş ve diğerleri de fena şekilde kuşatılmıştı. Granbretanlı piyadelerin sıkışık düzenleri çoğunlukla kırılmıştı ve Hawkmoon bunun daha önce pek görülmemiş bir şey olduğunu anladı; Birlikler iç içe geçerek karışmışlardı ve kendi kardeşleri ile yan yana savaşmaya alışık olan askerler bu karışıklık içinde şaşkınlıktan kendi adamlarını öldürüyorlardı.

Hawkmoon, Kont Brass'ı gördü, hâlâ atının üzerindeydi

ve tepenin aşağılarında birkaç kılıç ustasıyla dövüşüyordu. Biraz ötede Meliadus'un sancağını gördü. Etrafı Kurt Birliği'nin adamları tarafından çevrelenmişti. Meliadus kendisini çok iyi koruyordu. Hawkmoon şimdi kumandanlardan birkaçını – aralarında Adaz Promp ve Jerek Nankenseen de vardı – Meliadus'a doğru at sürerken gördü. Geri çekilmek istedikleri açıkça belliydi, ama bunu yapmak için Meliadus'un emrini beklemeleri gerekiyordu.

Kumandanların Meliadus'a ne dediklerini – savaşçıların en iyilerinin yok edilmekte olduğunu, küçük bir eyalet için böyle bir yıkıma katlanmaya değmeyeceğini – tahmin edebiliyordu.

Ama yanında duran habercilerin borularından hiçbir ses yükselmedi. Meliadus'un onların yakarışlarına karşı koyduğunu anladı.

Von Villach, ödünç alınmış bir atla yanına geldi. Miğferini arkaya itip Hawkmoon'a sırtıttı. "Onları yeniyoruz, sanırım," dedi. "Kont Brass nerede?"

Hawkmoon işaret etti. "İyi çalışıyor," diyerek gülümsedi. "Yerimizde mi kalacağız yoksa ilerlemeye mi başlayacağız – eğer istersek bunu yapabiliriz. Sanırım Granbretan'ın savaş lordları tereddüt içinde ve geri çekilmek istiyorlar. Şu anda yapılacak bir saldırı bu kararı vermelerini kolaylaştırabilir."

Von Villach başıyla onayladı. "Aşağıya, Kont'a bir haberci göndereceğim. Kararı o vermelidir."

Bir atlıya döndü ve ona birkaç sözcük mırıldandı. Adam tepeden aşağı, savaşan insanların yarattığı karmaşa içinden sıyrılarak atını koşturmaya başladı.

Hawkmoon onun Kont Brass'a ulaştığını ve Kont Brass'ın yukarıya bakıp onlara el salladığını, atını çevirip tepeye doğru gelmeye başladığını gördü.

Kont Brass, on dakika içinde tepeye ulaşmayı başarmıştı. "Beş savaş lordu kestim," dedi tatminkar bir havada. "Ama Meliadus sıvıştı."

Hawkmoon, von Villach'a söylediklerini tekrar etti, Kont

Brass da onun planını onayladı ve sonunda Kamarg piyadeleri önlerindeki Granbretanlıları tepeden aşağı sürerek düzenli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Yorulmamış bir at bulan Hawkmoon, önüne geleni kesip biçiyor, kafaları boyunlardan, uzuvları bedenlerden sanki bir elmayı dalından ayırıyormuşçasına ayırıp vahşice naralar atarak ilerleyişi yönetti. Bedeni baştan aşağı kesip biçtiği insanların kanlarıyla kaplanmıştı. Paramparça olmuş zırhı, neredeyse üzerinden düştü düşecek gibiydi. Tüm göğsü yaralar ve küçük kesiklerle doluydu. Kolu kanıyor ve bacağı korkunç bir şekilde ağrıyordu. Ama gözünü kan bürüdüğü için hiçbir şeye aldırıyor ve adam üstüne adam öldürdü.

Yanında at süren von Villach nispeten sakin bir anda konuştu. "Bu köpeklerin, ordumuzun öldürdüğünden daha fazlasını tek başına öldürmeye karar vermiş görünüyorsun."

"Eğer tüm bu ovayı Granbretanlı kanıyla kaplansa bile durmazdım," diye gaddarca yanıtladı Hawkmoon. "Granbretanlı yaşayan her şey yok olana dek durmazdım."

"Kan dökme arzun onlarınkine uyuyor," dedi kinayeli bir şekilde von Villach.

"Benimki daha fazla," diye haykırdı ilerlerken Hawkmoon, "çünkü onlarınkinin yarısı spor olsun diye."

Ve önüne geleni doğrayarak ilerledi.

Sonunda kumandanları onu ikna etmiş görünüyordu, çünkü Meliadus'un boruları geri çekilme çağrısını haykırdı ve sağ kalanlar Kamarglılardan ayrılarak kaçmaya başladılar.

Hawkmoon teslim olma amacıyla silahlarını atan birkaçını daha öldürdü. "Canlı Granbretanlılarla ilgilenmiyorum," diye haykırdı bir seferinde gencecik yüzünden maskesini çıkarıp atarak aman dileyen birini şişlerken.

Ama sonunda Hawkmoon'un bile kızgınlığı doydusu, atını Kont Brass ile von Villach'ın yanına sürdü ve saflarını toplayıp uzaklaşan Granbretanlıları seyretti.

Hawkmoon geri çekilen ordudan büyük bir kızgınlık çığlı-

ğının yükseldiğini duyduğunu ve kin dolu sesin Meliadus'a ait olduğunu düşünerek gülümsedi.

"Meliadus'u yeniden göreceğiz," dedi.

Kont Brass başını sallayarak onayladı. "Kamarg'ı ordularıyla saldırılmayacak kadar yenilmez buldu. Hainliklerine kanmayacak kadar akıllı olduğumuzu fark etti, ama başka bir yol bulacak. Yakında Kamarg'a dek tüm topraklar Kara İmparatorluk'a ait olacak ve biz de daima tetikte olmak zorunda kalacağız."

O gece Brass Kalesi'ne döndüklerinde, Bowgentle Kont'la konuştu. "Şimdi Granbretan'ın tarihi etkileyecek ve onu sadece tüm insan ırkının yok oluşuna değil, sonunda tüm evrendeki akıllı yaratıkların yok oluşuyla sonuçlandıracak bir kanser olduğunu fark ettiniz mi?"

Kont Brass güldü. "Abartıyorsun Bowgentle. Bu kadar çok şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü kader dediğimiz şeyi yapan güçleri anlamak benim yeteneğim. Size tekrar söylüyorum, Kont Brass, Kara İmparatorluk bu gezegenden- ve tercihen bu kıtadan - silinmezse tüm evreni etkileyecek."

Hawkmoon bacaklarını önüne uzatmış olarak, kaslarındanki ağrıyı yok etmek için becerebildiği en iyi şekilde oturdu. "İnançlarınızın üzerine oturduğu felsefi prensipleri anlayamam, Sör Bowgentle," dedi, "ama içgüdüsel olarak haklı olduğunuzu biliyorum. Gördüğümüzün sadece dünyayı yönetmek isteyen amansız bir düşman olduğunu düşünüyoruz - geçmişte onlar gibi başka ırklar da olmuştu - ama Kara İmparatorluk'ta daha farklı bir şeyler var. Bir süre Londra'da kaldığımı ve onların daha aşırı deliliklerine şahit oldum unutmayın, Kont Brass. Siz sadece, onların çoğu ordu gibi şiddetle ve yenmek için dövüşen, geleneksel taktikleri kullanan ordularını gördünüz. Ama İmparator-Kral'ın geleneksellikle bir alakası yok, o Taht Küresi'nde yaşayan ölümsüz bir ceset; aralarındaki gizli yöntemlerin ve tüm şehrin havasının altında yatan deliliğin gelenekle bir alakası yok..."

“Öyleyse daha yapabileceklerinin en kötüsüne şahit olmadığımızı düşünüyorsun?” diye ciddi bir tavırla sordu Kont Brass.

“Düşündüğüm bu,” dedi Hawkmoon. “Onları böyle katletmemin tek nedeni intikam isteğim değil – onları Hayat’ın güçlerine karşı bir tehdit olarak gören içimdeki daha derin bir şey.”

Kont Brass iç çekti. “Belki de haklısınız, bilmiyorum. Sadece Rünlü Asa, haklı ya da haksız olduğunuzu kanıtlayabilir.”

Hawkmoon sertçe ayağa kalktı. “Döndüğümüzden beri Yisselda’yı görmedim,” dedi.

“Yatağına erken gitti sanırım,” dedi Bowgentle.

Hawkmoon hayal kırıklığına uğradı. Kendisini karşılamasını bekliyordu. Ona zaferlerini anlatmak istiyordu. Kendisini kutlamak için burada bulunmamasına şaşırıyordu.

Omuz silktili. “Evet, sanırım ben de gideceğim,” dedi. “İyi geceler, beyler.”

Döndüklerinden beri zaferleri hakkında çok az konuşmuşlardı. Şimdi günün sonuçlarını yaşıyorlardı ve hepsi oldukça soğuk görünüyordu, ama yarın hiç şüphesiz, bunu kutlayacaklardı.

Gittiğinde odası karanlıktı, ama Hawkmoon içerde tuhaf bir şeylerin varlığını hissetti ve el yordamıyla bir masaya gidip üzerindeki lambayı yakmadan önce kılıcını sıyırdı.

Yatağın üzerinde ona gülümseyerek yatan biri vardı. Yisselda’ydı.

“Yiğitliklerinizi işittim,” dedi kız, “ve size özel bir karşılama yapmak istedim. Siz büyük bir kahramansınız, Dorian.”

Hawkmoon nefesinin hızlandığını, kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. “Oh, Yisselda...”

Yavaşça, adım adım, bilinci arzusuyla çatışarak yüzüstü yatan kıza yaklaştı.

“Beni seviyorsun, Dorian, bunu biliyorum,” dedi tatlı bir sesle kız. “İnkâr mı ediyorsun?”

Edemedi. Boğuk bir sesle konuştu. “Sen... çok... cesur-sun...” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Evet – çünkü sen olağanüstü utangaçsın. Ben utanmaz değilim.”

“Ben – ben utangaç değilim, Yisselda. Ama bunun sonu iyi değil. Ben lanetlendim – Kara Mücevher ...”

“Ne olmuş Mücevher’e?”

Tereddüt içindeki adam, kıza her şeyi anlattı, Kont Brass’ın büyü zincirlerinin Mücevher’in yaşam gücünü ne kadar uzakta tutabileceğini bilmediğini, güç serbest kaldığında Kara İmparatorluk Lordları’nın aklını yok edebilecek olduklarını söyledi.

“İşte görüyorsun -- bana bağlanmamalısın... Eğer bağlandıysan bu en kötüsü.”

“Ama şu Malagigi – niçin onun yardımına ulaşmaya çalışmıyorsun?”

“Bu yolculuk aylar sürebilir. Kalan zamanımı da boş bir seferle harcamış olabilirim.”

“Eğer beni sevseydin,” dedi kız, Hawkmooon yatakta yanına oturup elini tutarken, “bunu göze alırdın.”

“Evet,” dedi düşünceli bir şekilde. “Yapardım. Belki de haklısın...”

Kız uzanıp Hawkmooon’un yüzünü kendininkine çekti ve dudaklarından öptü. Hareketi doğal ve sevimliydi.

Artık Hawkmooon kendini tutamadı. Kızı sıkıca sararak tutkuyla öptü. “Persia’ya gideceğim,” dedi sonunda, “yol tehlikeli olsa da, çünkü Kainarg’daki güvenlikten ayrıldığımda, Meliadus’un birlikleri peşime düşecektir ...”

“Geri döneceksin,” dedi inançla kız. “Geri döneceğini biliyorum. Aşkım seni bana çekecek.”

“Ve benimki de,” diyerek nazikçe kızın yüzünü okşadı. “Evet – öyle olacak.”

“Yarın,” dedi kız. “Yarın ayrıl ve zaman kaybetme. Bu gece...”

Kız yeniden öptü ve o da kızın ihtirasına arzuyla karşılık verdi.

üçüncü kitap

TARİH, HAWKMOON'UN KACMARG'DAN AYRILIŞINI, YUNANLILARIN VE BULGARLARIN SINIRINI OLUŞTURAN DAĞLARA ULAŞTIRMADAN ÖNCE BİNLERCE MİL BOYUNCA KENDİSİNİ TAŞIYAN DEV KIZIL BİR KUŞUN ÜSTÜNDE DOĞUYA DOĞRU NASIL UÇTUĞUNU SONRADAN ANLATACAKTIR ...

- RÜNLÜ ASA'NIN YÜCE TARİHİ

OLADAHN

Flamingoyu sürmek, Kont Brass'ın söylediği gibi, şaşırtıcı derecede kolaydı. Kuş emirleri kıvrık gagasına takılı bir dizgin sayesinde bir at edasıyla yanıtlıyordu ve o kadar zarifti ki Hawkmoon bir kere bile düşmekten korkmadı. Yağmur yağarken kuşun uçmayı reddetmesine rağmen, öğlenleri sadece kısa bir süre dinlenmeye ihtiyaç duyarak ve Hawkmoon gibi geceleri uyuyarak, onu attan on kez daha hızla taşıyordu.

Kavisli kaşıyla, yüksek, yumuşak eyer çok rahattı ve üzerinde erzak sepetleri asılıydı. Hawkmoon'u bu eyere bir kayış bağlıyordu. Hayvanın uzun boynu önünde uzanıyor, kızıl kuş koca kanatlarını yavaşça çırparak onu dağlar, vadiler, ormanlar ve ovalar üzerinden taşıyordu. Hawkmoon her zaman için kuşun hoşuna gidecek yiyecekler bulabileceği nehir veya göl kıyılarına inmesine izin vermeye çalışıyordu.

Bazen Hawkmoon'un başı görevinin aciliyetini hatırlatarak zonkluyor, ama kanatlı binek hayvanı doğuya ilerledikçe hava giderek ısındığı için Hawkmoon'un neşesi yerine geliyor, Yisselda'ya dönme olasılığı artıyordu.

Kamarg'dan ayrıldıktan yaklaşık bir hafta sonra, incek bir yer arayarak engebeli yalçın bir dağın üzerinde uçuyordu. Akşam ilerlemiş ve kuş yorulmuştu, her yanları kasvetli zirvelerle çevrilene kadar gittikçe alçaldı. Hâlâ etrafta hiç su gözükmiyordu. Sonra aniden, Hawkmoon aşağıdaki kayalık yamaçlarda bir insan şekli gördü. Kuş aniden kanatlarını delice çırparak, havada sallanarak çığlık attı. Hawkmoon, kuşun yan tarafına saplanmış uzun bir ok gördü. İkinci bir ok kuşun boynuna saplandı ve kuş

bir ciyaklamayla hızla düşmeye başladı. Hava saçlarını yarıp geçerken Hawkmoon eyerinin kaşına yapıştı. Kayalıkların yaklaştığını gördü, şiddetli bir sarsıntı hissetti ve kafası bir şeye çarptı. İğrenç bir şekilde kara, dipsiz bir kuyuya yuvarlanmış gibiydi.

Hawkmoon panik içinde uyandı. Kara Mücevher'e can verilmiş gibiydi, bir şey beynini hububat çuvalında bir fare gibi kemiriyordu. İki elini başına koydu, kesikleri ve şişlikleri hissetti, acının yere çakılmanın etkisiyle oluşan fiziksel bir ağrı olduğunu anlayınca rahatladı. Karanlıktı ve öyle görünüyor ki bir mağarada yatıyordu. İleri uzanarak mağaranın girişinin ardında bir ateşin titreyen ışığını gördü. Kalktı ve ışığa ilerledi.

Açıklığın yakınında ayağı bir şeye takıldı ve yerde yığılı eşyalarını gördü. Her şey özenle istiflenmişti – eyer, sepetler, kılıç ve hançer. Kılıca uzandı, kınından sıyrıldı ve dışarı çıktı.

Hemen ötedeki kamp ateşinden yükselen sıcaklık yüzüne vurdu. Ateşin üstüne bir şiş konulmuştu ve şişte de kanatları kırılıp bağlanmış, tüyleri yolunmuş, kafa ve pençeleri kesilip atılmış flamingonun iri cesedi dönüyordu. Şiş zaman zaman nemlendirdiği ince deri kayışlardan oluşan karmaşık bir düzeneğe yardımıyla döndürense, Hawkmoon'un neredeyse yarı boynunda bodur bir insandı.

Hawkmoon yaklaşıırken küçük adam döndü, Hawkmoon'un elinde kılıcı görünce bağırды ve ateşten uzağa atladı. Köln Dükü şaşırmişti; yaratığın yüzü yumuşak kırmızımsı tüylerle kaplıydı ve aynı renkte daha kalın bir kürk tüm vücudunu kaplıyordu. Deri bir yelek ve geniş bir kemerle tutturulmuş deriden yapılmış parçalı kısa bir etek giymişti. Ayaklarında yumuşak karaca derisinden çizmeler vardı ve üstüne şüphesiz tüylerin yolunması sırasında kuştan alınmış en güzel flamingo tüylerinden dört ya da beşinin tutturulduğu bir şapka takıyordu.

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırarak Hawkmoon'dan uzaklaştı. "Beni affedin, efendim. Sizi temin ederim ki çok üzgünüm. Kuşun bir sürücüsü olduğunu bilseydim, tabii

ki onu vurmazdım. Ama tüm gördüğüm kaçırılmaması gereken bir akşam yemeği idi...”

Hawkmoon kılıcı indirdi. “Sen kimsin? Aslında – sen *ne-sin?*” Elini başına koydu. Ateşin sıcaklığı ve harcadığı enerji onu sersemletmişti.

“Ben Oladahn, Dağ Devleri soyundan,” diye başladı küçük adam. “Buralarda iyi tanınan...”

“Dev mi? *Dev!*” Hawkmoon boğuk bir sesle güldü, sallandı ve yeniden bilincini yitirerek düştü.

Bir sonraki uyanışı kızarmış kuşun nefis kokusunu koklamak içindi. Ne anlama geldiğini anlamadan önce bunu duydu. Tam mağara girişine yatırılmıştı ve kılıcı yok olmuştu. Küçük tüylü adam kararsızca gelip ona çok iri bir but ikram etti.

“Yiyin efendim, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz,” dedi.

Hawkmoon koca et parçasını kabul etti. “Sanırım haklısın,” dedi, “sahip olduğum en önemli şeyden beni mahrum bıraktığına göre.”

“Kuşu çok mu severdiniz efendim?”

“Hayır – ama ölümcül bir tehlike içindeyim ve flamingo tek umudumdur.” Hawkmoon sert eti çiğnedi.

“Birisi sizi izliyor öyleyse?”

“Bir şey beni izliyor – olağandışı ve iğrenç bir lanet...” Ve Hawkmoon kendini bu lanete daha da yakınlaştıran yaratığa hikâyesini anlatırken buldu. Konuşurken bile niye Oladahn’a güvendiğini anlamakta güçlük çekti. Yarı insan yüzünde çok ağırbaşlı, küçük kafasını sallayışında, her yeni ayrıntıyla gözlerinin açılmasında çok ciddi bir şeyler vardı, ki bu yüzden Hawkmoon karakterinin suskun yönünü unutmuştu. “Ve şimdi buradayım,” diye bitirdi, “büyük olasılıkla kurtarıcım olacak kuşu yiyorum.”

“Çok ironik bir öykü, lordum,” diye iç çekti Oladahn, yanaklarındaki sakallardan sızan yağları silerek, “ve bu kötü kaderi getirenin benim açgözlü midem olduğunu fark etmek kalbimi karartıyor. Yarın hatamı telafi etmek için elimden geleni

yapacak ve sizi doğuya taşıyacak bir binek bulacağım.”

“Uçabileceğim bir şey mi?”

“Ne yazık ki, hayır. Aklımdaki en iyi şey bir keçi idi.” Hawkmoon daha konuşmadan önce Oladahn devam etti, “Benim u dağlarda meraklı bir varlık olarak, belirli bir etkim vardır. Gördüğünüz gibi melez bir hayvanım, garip zevkleri olan maceracı bir gencin – bir tür büyücü – bir Dişi Dağ Devi ile birleşmesinin sonucuyum. Yazık ki, şimdi bir yetimim, çünkü Anne sert bir kışta Baba’yı yedi ve ardından Anne de Amca Barkyos – buraların korku saçan şeyi, Dağ Devleri’nin en büyük ve en hiddetlisi – tarafından yenildi. O zamandan beri yalnız yaşadım, tek arkadaşım zavallı babamın kitaplarıydı. Ben kendi olanaklarıyla yaşayan – ne annemin ne de babamın ırkı tarafından kabul edilmeyecek kadar garip – bir toplum dışıyım. Eğer bu kadar ufak olmasaydım, şüphesiz ben de şimdiye kadar Amca Barkyos tarafından yenilmiş olacaktım...”

Oladahn’ın yüzü melankoli içinde o kadar gülünç görünüyordu ki Hawkmoon ona artık en ufak bir kin bile duymuyordu. Aynı zamanda ateşin sıcaklığı ve yediği ağır yemek yüzünden kendisini yorgun hissediyordu. “Yeter, dostum. Geri alınmayacak şeyleri unutalım ve uyuyalım. Sabah Persia’ya gitmem için bana yeni bir binek bulmamız gerekiyor.”

Uyudular, şafakta uyandıklarında kuşun iskeleti altında hâlâ titreşen ateşi, kürkler ve zırhlar içindeki bir grup adamın kuşu neşeyle yediklerini gördüler.

“Eşkiyalar!” diye bağırdı telaşla fırlayan Oladahn. “Ateşi yanar bırakmamam gerekirdi!”

“Kılıcımı nereye sakladın?” diye sordu Hawkmoon, ama çoktan aşırı, eskiden kalma hayvan yağı kokan adamlardan ikisi kaba kılıçlarını çekmiş kasıla kasıla onlara doğru geliyordu. Hawkmoon kendini olabileceği kadar savunmak için yavaşça ayağa kalktı, Oladahn çoktan konuşmaya başlamıştı bile.

“Seni tanıyorum Rekner,” dedi, eşkiyalardan en irisini işaret ederek. “Ve sen de şunu bilmelisin ki ben Dağ Devleri’nden

Oladahn'ım. Şimdi yemeğinizi yediğinize göre, gidin yoksa so-yum gelir ve sizi öldürür."

Rekner kirli tırnağıyla dişlerini karıştırırken sırttı, kaygılan-mamıştı. "Doğrusu seni duydum, devlerin en küçüğü, buralar-daki köylülerin senden çekindiklerini söylemelerine rağmen ben korkacak bir şey göremiyorum. Ama köylüler cesur eşkiyalar de-ğildir, ha? Şimdi sus, yoksa seni çabuk değil yavaşça öldürürüz."

Oladahn solmuştu, ama eşkiyaların şefine sertçe bakmayı sürdürdü. Rekner güldü. "Mağaranda ne hazinelerin var?"

Oladahn çok korkmuş gibi bir o yana bir bu yana kendi ken-dine mırıldanarak sallanıyordu. Hawkmooon mağaraya koşup zamanında kılıcını bulup bulamayacağını düşünerek dönüp eş-kiyaya baktı ve sonra tekrar ona baktı. Şimdi Oladahn'ın mırıl-danmaları daha da yükselmişti. Rekner gülüşü yüzünde dondu, gözlerine anlamsız bir bakış yerleşerek durdu. Küçük adam ani-den bir eliyle işaret edip soğuk bir sesle konuştu. "Uyu Rekner!"

Rekner yere devrildi ve adamları küfrederek ilerlemeye başladılar, ama Oladahn'ın elini hâlâ yukarda tuttuğunu fark edip durdular. "Gücümden korkun leş yiyiciler, çünkü Ola-dahn bir büyücünün oğludur."

Eşkiyalar yüzükoyun yatan liderlerine bakarak kararsız kaldılar. Hawkmooon savaşçı görünümlü adamları uzak tutan kürklü yaratığa şaşkınlıkla baktı, sonra mağaraya dalıp kınına konmuş kılıcını buldu. Kılıcı ve hançeri tutan kemeri beline taktı, kılıcı çekerek Oladahn'ın yanına geldi. "Erzaklarını getir. Binekleri yamacın aşağısında bağlı. Kaçmak için onları kullana-cağız, çünkü Rekner her an uyanabilir ve bundan sonra onları tutamam," dedi küçük adam ağzının kenarından.

Hawkmooon, sepetleri aldı. Oladahn ile yamaçtan aşağı gev-şek taşlar ve fundalıklar içinden zorlukla geri geri yürümeye başladılar. Rekner kımıldamaya başlamıştı. İnledi ve doğrulup oturdu. Adamları eğilip ayağa kalkmasına yardım ettiler. "Şim-di," dedi Oladahn ve koşmak için döndü. Hawkmooon onu izle-di, aşağıda kendisini şaşkınlığa düşüren koyun postu eyerleriyle

yarım düzine midilli boyunda keçi duruyordu. Oladahın kendini en yakındakinin üstüne attı ve diğerinin gemini Hawkmoon için tuttu. Köln Dükü bir an için duraksadı, sonra acı acı gü-lümsedi ve eyere tımandı. Rekner ve adamları tepeden aşağı onlara doğru koşuyordu. Hawkmoon kılıcının düz yüzüyle ka-lan keçilerin kışlarına vurdu ve keçiler koşmaya başladılar.

“Beni izle!” diye bağırdı Oladahın, keçisini dağlardan aşağı dar bir yola doğru sürerken. Ama Rekner’in adamları Hawkmoon’a yetişti ve parlak kılıcı onların mat kılıçlarıyla buluştu. Bir adamı kalbinden şişledi, bir diğerini yanından vurdu, kılıcının yanını Rekner’in kafasına vurmaya başardı, sonra eşkiyalar ardından küfürler kükreyip sendeleyerek yürürlerken sıçrayan keçiyi garip ufak adamın arkasından yakın takipte sürmeye başladı.

Keçi vücudundaki kemikleri titreterek bir dizi sıçrayışla hareket etti, ama sonra patıkaya vardılar ve arkalarındaki eşkiyaların sesi giderek azalırken dağın etrafındaki eğri büğrü yoldan ilerlemeye başladılar. Oladahın bir zafer sırtışıyla döndü. “Artık bineklerimiz var Lord Hawkmoon, değil mi? Umduğumdan da kolay oldu. İyiye işaret! Beni izle. Sizi yolunuza götüreceğim.”

Hawkmoon durumuna rağmen gü-lümsedi. Oladahın’ın arkadaşlığı keyifliydi ve küçük adam hakkındaki merakı, hayatlarını kurtarmasına duyduğu saygı, minnettarlıkla kaynaşarak Hawkmoon’un bu tüylü Dağ Devleri’nin akrabasının yeni sorunlarının baş nedeni olduğunu tamamen unutmasını sağladı.

Oladahın birkaç gün için, bütün dağ yolu boyunca, geniş sarı bir ovaya ulaşıncaya kadar beraber gitmek konusunda ısrar etti. “Gitmeniz gereken yol bu,” dedi Oladahın ovayı göstererek.

“Teşekkür ederim,” dedi Hawkmoon, şimdi Asya’ya doğru bakıyordu. “Ayrılmak zorunda olmanız çok üzücü.”

“Ya!” diye sırtıttı Oladahın, yüzündeki kırmızı kürkü oğuş-turarak. “Bu duyguya ben de katılıyorum. Haydi, ovada sana arkadaşlık etmek için bir süre daha seninle geleyim.” Ve keçisini yeniden ileri sürdü.

Hawkmoon güldü, omuzlarını silkti ve izledi.

AGONOSVOS KERVANI

Ovaya varır varmaz yağmur yağmaya başlamıştı ve onları dağlarda gayet iyi taşıyan keçiler yumuşak toprağa alışık olmadıkları için yavaşladılar. Bir ay boyunca pelerinlerinin altında bükülerek, hayati organlarına kadar işleyen rutubetten titreyerek yolculuk ettiler ve Hawkmoon'un başı sık sık zonkladı. Zonklamalar geldiğinde endişeli Oladah'n'la konuşmaz, sadece yüzü bembeyaz, dişleri sıkılmış, eziyet çeken gözleri hiçbir yere bakmadan kafasını kollarına gömerdi. Daha Brass Kalesi'nden deyken bile Mücevher'in bilincinin Kont'un ördüğü bağları koparmaya başladığını biliyordu, Yisselda'yı yeniden görme umutlarını yitirmişti.

Yağmur yağıyor ve soğuk rüzgâr şiddetle esiyordu. Hawkmoon uzanıp giden su perdesinin ardından önlerinde uzayan katırtırmağı kümeleriyle ve siyah bodur ağaçlarla bölünen geniş düz çayırları gördü. Konumu hakkında çok az fikri vardı, çünkü zamanın büyük bölümünde bulutlar gökyüzünü karartıyordu. Yönlerini gösteren tek şey dünyanın bu tarafında güneye doğru yatık olarak büyüyen fundalıklardı. Bu kadar doğuda böyle bir memleketle karşılaşmayı ummuyor ve buradaki özelliklerin Trajik Binyıl'daki bir olayın neticesi olduğunu düşünüyordu.

Hawkmoon, alnına yerleştirilmiş Kara Mücevher'in sert dokunuşunu hissederek ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti. Oladah'n'ın mutsuz yüzüne bakınca içi titredi, sonra tekrar yağmura baktı. Uzakta, yağmurdan biraz da olsa korunmalarını sağlayabilecek kara bir hat halinde yükselen bir orman vardı. Keçilerin sivri uçlu toynakları bataklık çimenlerde tökezledi.

Hawkmooon'un başı yeniden sızlamaya başladı ve bir kez daha beynini kemiren duygunun eşliğinde bir mide bulantısı hissetti. Oladahn ona suskun bir şefkatle bakarken kolunun birini kafasına yaslayarak soludu.

En sonunda boğur ağaçlara vardı. İlerleyişleri öncekinden daha da ağırlaştı, her yerde oluşmuş çamurlu su çukurlarından sakınarak ilerlediler. Gökyüzüne doğru değil de toprağa doğru uzanan gövde ve dalların şekilleri bozulmuş gibiydi. Kabukları siyah veya koyu kahverengiydi ve bu mevsimde hiç yeşillik yoktu. Buna rağmen orman yoğun ve içinden geçilmesi zor görünüyordu. Ormanın kıyısında aniden bir su hattı parıldadı, ağaçları sınırlayan bir hendek vardı.

Ormana girerlerken bineklerinin toynakları çamurlu suları sıçratıyordu ve kıvrık dallara çarpmamak için iyice eğildiler. Burada bile zemin oldukça bataktı ve ağaçların diplerinde gölcükler oluşmuştu, ama her şeye rağmen aralıksız yağın yağmura karşı az da olsa korunaklıydı.

O akşam nispeten kuru bir zeminde kamp kurdular. Hawkmooon Oladahn'ın ateş yakmasına yardım etmeye uğraşmasına rağmen bir süre sonra, küçük adam işi bitirirken sırtını bir ağaca yaslayıp soluyarak ve kafasını sıkıca kavrarak uzanmak zorunda kaldı.

Ertesi sabah, Köln Dükü hayvanın boynuna yığıldığı için Hawkmooon'un bineğini orman boyunca Oladahn çekerek ilerletti. Sabahın ilerleyen saatlerinde insan sesleri duyular ve hayvanlarını sese doğru çevirdiler.

Ağaçlar arasında, çamur ve su içerisinde zorlukla ilerleyen bir tür kervandı bu. Yağmurdan ıslanmış kırmızı, sarı, mavi ve yeşil ipek gölgelikleriyle on beş kadar araba. Katırlar ve öküzler onları çekmekte zorlanıyorlardı. Ayakları çamurda kayıyor, kasları arkalarında kamçıları ve çivili sopalarıyla dikilen sürücüler tarafından dürtüldüklerinde şişip dalgalanıyordu. Başka adamlar arabaların tekerleklerinin dönmesine yardım etmek

için ter döküyorlardı. Daha da kalabalık bir grup arabaların arkalarından bütün güçleriyle itiyorlardı. Yine de bütün bu çabalara rağmen arabalar güçlkle ilerliyordu.

İki yolcuyu meraklandıran şey, bu manzaradan çok kervandaki insanların yapılarıydı. Dumanlı gözlerinin ardından onları gören Hawkmoon, ne olduklarını merak etmişti.

İstisnasız hepsi tuhaftı. Cüceler ve küçük yapılı insanlar, devler ve şişmanlar, her tarafı kıllarla kaplı (kürkleri pek hoş gözükmemesi dışında Oladahn'inkine benzeyen) adamlar, solgun ve tüysüz olanlar, üç kollu bir adam ve tek kollu biri; iki tane çatal ayaklı – bir adam bir de kadın – insan, sakallı çocuklar, her iki cinsin organlarını taşıyan çift cinsiyetliler, derileri yırtanlar gibi benekli olanlar, kuyruklular, uzuvları şekilsiz eğrilmiş vücutlular; uzuvları eksik veya anormal yüz oranlarına sahip olanlar; bazıları kambur, bazıları boyunsuz, bazıları kısa kollu ve bacaklı, biri mor saçlıydı ve alnından bir hortum uzanmıştı. Ve sadece gözlerindeki ifade benzerdi, çünkü garip grup kervanı ağaçlık bataкта bir iki adım ilerletmek için didinirken her birinin ifadesinde kasvetli bir keder vardı.

Cehenneme gelmiş ve lanetlenenleri izliyorlarmış gibiydi.

Ormanın nemli ağaç kabuğu ve rutubetli küf kokusu şimdi tanımlaması güç başka kokularla karışmıştı. İnsanların, hayvanların ve değişik baharatların yarattığı ağır bir koku vardı, ama bunun dışında üzerlerinde Oladahn'ı titreten başka bir şeyler daha vardı. Hawkmoon, bedenini bineğinin boynundan kaldırdı ve yorgun bir kurt gibi havayı kokladı. Kaşlarını çatarak Oladahn'a baktı. Deforme yaratıklar yeni gelenleri görmeden işlerine sessizce devam ediyorlardı. Sadece arabaların gıcırtiları, boyunduruktaki hayvanların solumaları ve suya çarpan ayak sesleri duyuluyordu.

Oladahn kervanın yanından geçip gitmek için dizginlerine asıldı, ama Hawkmoon onu izlemedi. Tuhaf topluluğa düşünceli bir şekilde bakmaya devam etti.

"Gel," dedi Oladahn. "Burada tehlike var, Lord Hawkmoon."

"Kerteriz alıp – nerede olduğumuzu ve bu ovada daha ne kadar gideceğimizi bulmamız gerekiyor," diye huysuzca fısıldadı Hawkmoon. "Ayrıca, erzağımız bitmek üzere..."

"Ormanda bir av bulabiliriz."

Hawkmoon olumsuzca başını salladı. "Hayır. Ayrıca sanırım bu kervanın kime ait olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Duyduğum ama hiç karşılaşmadığım bir adam. Benim ülkemden, Köln'ü dokuz yüzyıl kadar önce terk etmiş biri – hatta bir akraba."

"Dokuz yüzyıl? İmkânsız!"

"Öyle değil. Lord Agonosvos ölümsüzdür. Eğer oysa hâlâ onun yasal hükümdarı olduğum için bize yardım edebilir..."

"Dokuz yüzyıl sonra hâlâ Köln'e sadık olabilir mi?"

"Göreceğiz." Hawkmoon hayvanını altın rengi ipek gölge-likli, binek yeri parlak renklere boyanıp garip desenler işlenmiş uzun bir arabanın yalpaladığı kervanın başına doğru sürdü. Oladahn endişeli bir şekilde, yavaşça arkasından izledi. Arabanın önünde, yağın yağmurdan korunmak için iyice arkaya yaslanmış oturan, ayı kürkünden bir pelerine sarınmış, gözleri dışında tüm yüzünü siyah düz bir miğferin kapladığı bir kişi vardı. Dorian Hawkmoon'un yaklaştığını görmüşçesine döndü ve miğferin içinden zayıf, yankılanan bir ses geldi.

"Lord Agonosvos," dedi Hawkmoon. "Ben Köln Dükü'yüm, bin yıl önce başlayan bir hanedanın sonuncu veliahtı."

Adam kısık ve imalı bir sesle yanıtladı. "Bir Hawkmoon, bunu görebiliyorum. Şimdi topraksız, ha? Köln'ü Granbretan aldı, öyle değil mi?"

"Evet..."

"Yani ikimiz de sürüldük; ben ataların sen de fatihler tarafından."

"Öyle olabilir, ama ben hâlâ soyumun son veliahtı ve bu yüzden de senin efendinim." Hawkmoon'un eziyet çekmiş yüzü, karşısındakine sertçe baktı.

"Efendi, öyle mi? Benim üzerimdeki otorite, Dük Dietrich tarafından yabancı diyarlara gönderildiğim zaman kalktı."

"Senin de iyi bildiğin gibi, öyle değil. Hiçbir Könlü prensinin isteğini geri çeviremez."

"Çeviremez mi?" Agonosvos sessizce güldü. "Çeviremez mi?"

Hawkmoon dönmeye başladı, ama Agonosvos ince, dar parmaklı kemik beyazı elini kaldırdı. "Kal. Seni kızdırdım ve bunu telafi etmeliyim. Sana nasıl hizmet edebilirim?"

"Bana olan bağlılığını kabul ediyor musun?"

"Kabalığımı kabul ediyorum. Yorgun görünüyorsun. Kervanımı durdurup sizi eğlendireceğim. Uşağın da neyin nesi?"

"Uşağım değil, arkadaşım. Bulgar Dağları'ndan Oladahn."

"Bir arkadaş? Ve senin ırkından değil? Neyse, o da bize katılsın." Agonosvos adamlarına işlerini bırakmalarını isteksizce söylemek için arabasından uzandı. Yorgun bedenleri ve hâlâ kasvetli bir kederle dolu gözleriyle işlerini anında bırakıp oldukları yerde durdular.

"Kolleksiyonum hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Agonosvos, bineklerinden inip arabanın kasvetli karanlığına tımanırlarken. "Böyle meraklar bir zamanlar beni eğlendirirdi, ama şimdi onları sıkıcı buluyorum ve var olmak için çalışmak zorundalar. Aşağı yukarı her türden en az bir tane var." Oladahn'a baktı. "Seninkilerden de. Bazılarını ben kendim karıştırdım."

Oladahn rahatsızlık veren duruşunu değiştirdi. Arabanın içi doğal olmayan bir şekilde sıcaktı ve içeride bir ocak veya başka bir tür ısıtıcı izi yoktu. Agonosvos mavi bir su kabağından onlara şarap koydu. Şarap koyu, parlak mavi bir renkteydi. Eski Köln sürgünü, hiçbir özelliği olmayan siyah miğferini hâlâ takıyor ve siyah, alaycı gözleri Hawkmoon'a biraz ölçerek bakıyordu.

Hawkmoon iyi görünebilmek için çok çaba harcıyordu, ama Agonosvos'un ona altın rengi kadehte şarabı uzatıp "Bu

iyi hissetmenizi sağlayacak lordum,” dediğinde adamın gerçeği anladığı belliydi.

Aslında şarap gerçekten de iyi geldi ve biraz sonra acı uzaklaştı. Agonosvos ona bu taraflarda ne aradığını sorunca Hawkmoon ona hikâyesinin büyük bölümünü anlattı. “Öyleyse,” dedi Agonosvos, “yardımımı istiyorsun, ha? Kadim akra-balığımızın hatırına, hım? İyi, bunu bir düşüneceğim. Bu arada sizin dinlenebilmeniz için bir araba ayıracağım. Meseleyi sabah daha ayrıntılı konuşuruz.”

Hawkmoon ve Oladahn hemen uyumadılar. Agonosvos’un onlara ödünç verdiği ipek ve kürkler üzerinde oturup garip büyücüyü tartıştılar. “Bana bahsettiğin Kara İmparatorluk Lordları’nı çok fazla anımsatıyor,” dedi Oladahn. “Bence bize bir kötülük düşünüyor. Belki de atalarının ona yaptığı yanlış yüzünden senden intikam almayı düşünüyor – belki beni kolleksiyonuna katmayı istiyor,” diyerek titredi.

“Evet,” dedi Hawkmoon düşünceli. “Ama onu nedensiz yere kızdırmak pek akıllıca olamaz. Bizim için faydalı olabilir.”

“Dikkatli uyu,” diye uyardı Oladahn.

Ama Hawkmoon derin bir uykuya daldı ve uyandığında kendisini üzerine defalarca dolandıktan sonra iyice sıkılmış deri şeritlerle bağlanmış buldu. Ölümsüz akrabasının yüzünü kaplayan anlaşılmasız başlığa bakarak kurtulmaya çabaladı. Agonosvos’dan yumuşak bir kıkırdama geldi.

“Beni tanıyorsun Hawkmoonların sonuncusu – ama bilmen gereken kadar iyi bilmiyorsun. Yıllarımın çoğunun Londra’da Granbretan Lordları’na sırlarımı öğreterek geçtiğini bilmiyor muydun? Kara İmparatorluk ve ben uzun zamandır işbirliği içindeyiz. Baron Meliadus, onu son gördüğümde bana senden bahsetmişti. Senin canlı vücudun için bana ne istersem ödeyecektir.”

“Arkadaşım nerede?”

“Kıllı yaratık mı? Yaklaştığımızı duyunca gecenin içine dalıp

kaçtı. Bu hayvan insanların hepsi aynı – korkak ve yüreksiz arkadaşlar.”

“Öyleyse beni Baron Meliadus’a götürmeyi düşünüyor-sun?”

“Beni iyi anladın. Evet, hesapladığım bu. Bu hantal kervandan ben dönene kadar gidebileceği kadar gitmesi için ayrı-lacağım. Biz daha hızlı bineklere bineceğiz – bunun gibi du-rumlar için sakladığım özel binekler. Baron’a avımdan bahset-mesi için bir haberci yolladım bile. Sen – onu öne çıkart!”

Agonosvos’un emriyle iki cüce uzun, güçlü kollarıyla Hawkmoon’u kaldırmak için ilerlediler ve onunla birlikte ara-badan dışarı şafağın gri ışıklarına çıktılar.

Yağmur hâlâ çiseliyordu ve Hawkmoon parlak mavi derili, zeki bakışlı ve güçlü bacakları olan iki iri at gördü. Daha önce hiç böyle güzel hayvanlar görmemişti. “Onları kendim yetiştir-dim,” dedi Agonosvos, “bu sefer gariplik için değil, hız için. Sen ve ben yakında Londra’da olacağız.” Hawkmoon atlardan birisinin sırtına yatırılıp bağlanırken Agonosvos yeniden kıkır-dadı.

İkinci atın eyerine tırmandı, Hawkmoon’unkinin gemini aldı ve atını mahmuzladı. Hawkmoon atın hızından dehşete düşmüştü. Çok kolay hareket ediyor, neredeyse flamingonun uçtuğu kadar hızlı şekilde dörtlüle gidiyordu. Ama kuş onu kurtuluşa doğru taşırken bu at onu ölümüne götürüyordu. Hawkmoon kaderinin ümitsiz olduğuna karar verdi.

Ormanın çamurlu zemininde uzun süre dörtlüle yol aldılar. Hawkmoon’un yüzü çamurla kaplandı, sadece gözlerini sertçe kırıştırtarak ve boynunu yukarı uzatarak görebiliyordu.

Çok sonra Agonosvos’un küfürlerini ve haykırışlarını duy-du. “Yolumdan çekil – yolumdan çekil!” Hawkmoon ileri bak-maya çalıştı ama adamın pelerinin çok azı ve atın kaba etleri dışında hiçbir şey göremiyordu. Bulanık başka bir ses duydu, ama ne dediğini anlayamadı.

“Aaah! Kaldereen gözlerini yesin!” Agonosvos eyerinde

sallanıyordu. İki at önce yavaşladı ve sonra durdu. Hawkmooon Agonosvos'un öne doğru sallandığını ve ardından çamura düşüp sürünerek kalkmaya çalıştığını gördü. Yan tarafına bir ok saplanmıştı. Hawkmooon umutsuzca ortaya çıkan yeni tehlikenin ne olduğunu düşündü. Kral Huon'un Sarayı'nda değil de burada mı öldürülecekti?

Ortaya Agonosvos'un vücudunun üzerinden atlayarak Hawkmooon'un bağlarını kesen küçük bir şekil çıktı. Hawkmooon kaşına tutunarak eyerden indi, uyuşmuş kollarını ve bacaklarını ovuşturdu. Oladahn sırttı. "Kılıcını büyücünün çantasında bulacaksın," dedi.

Hawkmooon rahatlayarak sırttı. "Dağlara kaçacağını düşünmüştüm."

Oladahn yanıtlamaya başlamıştı, ama Hawkmooon aceleyle uyardı. "Agonosvos!" Büyücü ayağa kalkmış ve belindeki oku tutarak küçük dağ adamına doğru sendeleye sendeleye yürümekteydi. Hawkmooon kendi acısını unuttu, büyücünün atına koştu ve kılıcını bulana dek adamın bohçalanmış eşyalarını karıştırdı. Oladahn, şimdi çamurun içinde Agonosvos'la boğuşmaktaydı.

Hawkmooon onlara doğru atıldı, ama arkadaşına zarar verme riskini göze alamadığı için büyücüye vurmadı. Eğildi ve Agonosvos'un omuzundan çekıştırerek köpürmüş adamı arkaya çekti. Başlıktan bir hırıltının geldiğini duydu ve Agonosvos kendi kılıcını kınından çekti. Kılıç Hawkmooon'a doğru gelirken havada ısıklık çaldı. Ayakta durmayı zorlukla başaran Hawkmooon darbeyi karşıladı ve arkaya doğru sendeledi. Büyücü tekrar hamle yaptı.

Hawkmooon kılıcı karşıladı, kılıcını Agonosvos'un kafasına doğru zayıfça salladı, vuramadı ve tam zamanında ikinci darbeyi karşıladı. Sonra bir açıklık gördü ve kılıcı büyücünün karnına sapladı. Adam haykırdı ve garip bir şekilde hızla geriledi, elleri Köln Dükü'nün kılıcını sıkı sıkıya kavramıştı. Sonra kollarını açtı, konuşmaya başladı ve sığ bir gölcüğün karanlık

sularına düşüp sereserpe uzandı.

Nefes nefese kalmış olan Hawkmooon bir ağacın gövdesine yaslandı, kan dolaşımı düzeldikçe uzuvlarındaki ağırlar artıyordu.

Oladahn zorlukla tanınır bir şekilde çamurdan kalktı. Kemerindeki ok sadağı kopmuştu. İçindekileri inceleyerek onu yerden kaldırdı. "Bazıları kırılmış, ama sonra yenilerini yaparım," dedi.

"Onları nereden buldun?"

"Geçen gece Agonosvos'un kampında küçük bir araştırma yapmaya karar verdim. Yay ve okları arabalardan birinde buldum ve faydalı olabileceklerini düşündüm. Döndüğümde Agonosvos'u bizim arabaya girerken gördüm ve ne işler çevirdiğini tahmin ettim, böylece saklanıp sizi takip ettim."

"Ama bu kadar hızlı atları nasıl oldu da takip edebildin?" diye sordu Hawkmooon.

"Daha bile hızlı bir yandaş buldum," diye sıırıttı Oladahn ve ağaçlara doğru işaret etti. Onlara doğru gelen inanılmaz uzunlukta bacakları olan ve bedeninin gerisi normal ölçülerde garip bir yaratıktı. "Bu Vlespeen. Agonosvos'dan nefret ediyor ve bana kendi isteğiyle yardım etti."

Vlespeen onlara baktı. "Onu öldürdünüz," dedi. "Güzel."

Oladahn, Agonosvos'un çantasını inceledi. Bir parşomen rulosunu salladı. "Bir harita. Ve hepimizi sahile kadar götürmeye yetecek kadar erzak." Haritayı açtı. "Uzak değil. Bak."

Haritanın etrafında toplandılar ve Hawkmooon, Mermian Denizi'ne en fazla yüz mil kadar yol olduğunu gördü. Vlespeen belki de cesede zevkle bakmak için Agonosvos'un öldüğü yere doğru yürüdü. Bir an sonra çığlığını duydular ve döndüklerinde onu öldüren kılıcı havada sallayarak, uzun bacaklı adama doğru dimdik yürüyen büyücüyü gördüler. Kılıç Vlespeen'in karnını yukarı doğru yarıdı. Vlespeen'in bacakları bir kuklaninkiler gibi sallanıp çöktü ve sonra hareketsiz kaldı. Hawkmooon dehşete düşmüştü. Başlığın içinden kuru bir kıkırtı geldi.

“Aptallar! Ben dokuz yüzyıl boyunca yaşadım. Bu zamanda ölümün tüm yöntemlerini nasıl atlatacağımı öğrendim.”

Hawkmooon hayatını kurtarmanın tek yolu olduğunu bile- rek hiç düşünmeden üzerine atladı. Ölümçül olması gereken bir darbeden sağ çıkmasına rağmen Agonosvos açıkça zayıfla- mıştı. İkisi göletin kıyısında Oladahın etraflarında sıçrarken ka- pıştılar. En sonunda Oladahın büyücünün sırtına zıplayıp dar miğferi kafasından çekti. Agonosvos uludu ve Hawkmooon or- taya çıkan beyaz, etsiz kafaya baktığında midesi bulandı. Bu çürümüş kadim bir cesedin kafasıydı. Agonosvos yüzünü elleri arasında sakladı ve sendelerek uzaklaştı.

Hawkmooon kılıcını kaldırıp büyük mavi ata binmeye gitti- ğinde, ormandan kendine seslenen bir ses duydu.

“Bunu unutmayacağım Dorian Hawkmooon. Sen Baron Meliadus’un eğlencesi olacaksın – ve ben olanları seyretmek için orada olacağım!”

Hawkmooon ürperdi ve atı haritanın Mermian Denizi’nin bulunduğu yer olarak gösterdiği güneye doğru sürdü.

İki gün içinde gökyüzü aydınlandı ve sarı bir güneş mavi- liğin içinde parladı. Önlerinde Turkia’ya bir gemi bulabilecek- leri parıltılı denizin kıyısındaki bir şehir vardı.

SIYAH VE ALTIN RENKLİ SAVAŞÇI

Güçlü rüzgârı yakalayıp bir kuş kanadı gibi açılmış tek üç-gen yelkeniyle büyük Turkia ticaret gemisi, pruvasından köpükler saçıp denizin sakin sularını yarararak ilerliyordu. Altın rengi püsküllü şapkalı, örgü ceketli ve gömleğinin uzun kollasının bilek kısımlarına altın şeritler işlenmiş kaptan, geminin kışında Hawkmoon ve Oladah'nın yanında duruyordu. Kaptan parmağını alt güvertede duran iki iri mavi ata uzattı. "İyi hayvanlar. Buralarda daha iyilerini hiç görmedim." Sivri sakalını sıvazladı. "Onları satmaz mısınız? Bu geminin yarısının ortağım ve size iyi bir fiyat verebilirim."

Hawkmoon olumsuzca başını salladı. "Bu atlar banım için her türlü zenginlikten daha değerli."

"Buna inanırım," dedi kaptan, ilgisini kaybederek. Yelken direğinin üstündeki adam bağırıp el sallıyordu, kolunu batıya doğru uzatmıştı. Kaptan onun gösterdiği yöne baktı.

Hawkmoon da aynı yöne baktı ve ufukta yükselen üç küçük yelken gördü. Kaptan dürbününü kullandı. "Rakar adına – Kara İmparatorluk gemileri!" Dürbünü Hawkmoon'a uzattı. Hawkmoon teknelerin kara yelkenlerini rahatlıkla ayırt etti. Her biri İmparatorluk donanmasının köpekbalığı sembolüyle süslenmişti.

"Bize saldırırlar mı?" diye sordu.

"Kendi türleri dışında herkese saldırırlar," dedi keyifsizce kaptan. "Sadece bizi görmemeleri için dua edebiliriz. Deniz onların gemileriyle doluyor. Bir yıl önce..." Adamlarına bağırarak emirler vermek için durdu. Gemi eklenen yelkenlere hızlandı.

"Bir yıl önce onlardan birkaç tane vardı ve çoğunlukla dostça ticaret yapıyorlardı. Şimdi denizleri kontrol ediyorlar. Onların ordularını Turkia, Syria, Persia'da – her yerde – isyanları yayarlar ve yerel ayaklanmaları desteklerken bulabilirsiniz. Bence Batı'yı olduğu gibi Doğu'yu da ayakları altına alacaklar – onlara birkaç yıl verin yeter."

Az sonra Kara İmparatorluk gemileri bir kez ufukta kaldı ve kaptan rahatlayarak iç çekti. "Liman görünene kadar," dedi, "rahatlayamayacağım."

Günbatımında Turkia limanı göründü ve akıntıda yol alıp iskeleye yanaştıkları sabaha dek açıkta beklemeye zorlandılar.

Çok sürmeden üç Kara İmparatorluk savaş gemisi limana geldi. Hawkmoon ve Oladahn Persia'ya gitmek için gereken malzemeleri bir an önce satın almaya karar verdiler.

Bir hafta sonra iri atlarının sırtında Ankara'yı ve Kızılırmak Nehri'ni geçtiler. Yakıcı güneş yüzünden her şeyin sarı ve kahverengi renklere bürünmüş görüldüğü tepelik arazilerde at sürüyorlardı. Birkaç kez geçen ordular gördüler ama onları atlattılar. Ordular genelde Granbretan'ın maskeli savaşçıları tarafından desteklenmiş yerel bölüklerden oluşuyordu. Hawkmoon bundan rahatsıztı, çünkü Kara İmparatorluk'un etkisinin bu kadar uzaklara ulaşacağını beklemiyordu. Bir keresinde disiplinli Granbretan güçlerinin karşı orduyu kolayca yendiği bir savaşa şahit oldular. Hawkmoon artık Persia'ya umutsuzca ilerliyordu.

Bir ay sonra, büyük bir gölün kıyılarında tırıs giderlerken Oladahn ile Hawkmoon bir tepenin üstünde belirip kendilerine saldıran yirmi kadar savaşçının baskınına uğradılar. Savaşçıların maskeleri – Kurt Birliği maskeleri – güneşte parlıyor, görüntülerini daha da korkunçlaştırıyordu.

"Hey! Efendimizin aradığı iki kişi!" diye bağırdı baştaki atlı. "Ödül, eğer canlı getirilirse uzun boylusu için çok büyük."

"Korkarım, işimiz bitik Lord Dorian" dedi, Oladahn sakince.

“Seni öldürmelerini sağla,” dedi Hawkmoon ve kılıcını sıyırdı. Eğer atlar yorgun olmasaydı, savaşçılardan kaçabilirdi, ama şimdi yararı olmadığını biliyordu.

Biraz sonra kurt maskeli atlılar etraflarını sarmıştı. Hawkmoon’un küçük avantajı onları öldürmek istiyorken onların kendisini canlı istemesiydi. Kılıcının kabzasıyla birinin maskesinin tam ortasına vurdu, bir başkasının kolunun yarısını kopardı, üçüncüyü kasıklarından şişledi ve dördüncüyü atından düşürdü. Şimdi gölün sığ sınırındaydılar ve atların toynakları etrafa sular sıçratıyordu. Hawkmoon, Oladahn’ın kendini iyi savunduğunu gördü, ama sonra tüylü küçük adam bağırdı ve eyerinden düştü. Hawkmoon, kalabalıktan onu göremiyordu, ama küfür etti ve önündekilere yeni bir gayretle saldırdı.

Şimdi o kadar yaklaşmışlardı ki kılıcını sallayacak yeri zorlukla buluyordu. İğrenç bir şekilde birkaç dakika sonra onu yakalayacaklarını anladı. Çabaladı ve kulakları metallerin şingirtisi, burnu kan kokusuyla dolu vurmaya devam etti.

Sonra üstündeki baskının azaldığını hissetti ve kılıç ormanı arasından bir yandaşın kendisine katıldığını gördü. Bu kişiyi daha önce de görmüştü – ama sadece rüyalarda, ya da rüyaya çok benzeyen hayallerde. Fransa ve ardından Kamarg’da gördüğü kişiydi. Siyah ve altın rengi tam takım bir zırh giymişti, uzun bir miğfer bütün yüzünü kaplıyordu. Bir seksen uzunluğunda geniş bir kılıcı savuruyor ve Hawkmoon’unki kadar iri beyaz bir savaş atına biniyordu. Nereye vursa adamlar devrildi. Az sonra hâlâ at üstünde duran sadece birkaç kurt savaşçı kalmıştı ve sonunda bunlar da ölü ve yaralılarını arkada bırakarak dörtlüye kaçtılar.

Hawkmoon düşen atlılardan birisinin ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Sonra onun yanında birisinin kalktığını gördü ve onun Oladahn olduğunu fark etti. Küçük adamın kılıcı hâlâ elindeydi ve kendini umutsuzca Granbretanlıya karşı savunuyordu. Hawkmoon atını sığılğa doğru sürdü ve kılıcını geniş bir daire çizerek savurup kurt savaşçıya arkadan vurdu. Kılıç

zırhı ve altındaki deri gömleği geçip eti derince yardı. Adam bir iniltiyle devrildi ve kanı daha önceden suları kızıla boyayanlara katıldı.

Hawkmoon Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın atıyla sessizce durduğu yere döndü.

"Teşekkür ederim, lordum," dedi. "Uzun zamandan beri beni izliyorsunuz." Kılıcını kınına soktu.

"Bildiğinizden de uzun zamandır, Dorian Hawkmoon," diye yükseldi savaşçının gür ve yankılanan sesi. "Hamadan'a mı at biniyorsunuz?"

"Evet – büyücü Malagigi'yi aramak için."

"İyi. Yolun bir kısmında size eşlik edeceğim. Artık o kadar uzak değil."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Hawkmoon. "Kime teşekkür etmeliyim?"

"Ben Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'yım. Hayatınızı kurtardığım için bana teşekkür etmeyin. Henüz bunu niçin yaptığımı bilmiyorsunuz. Gelin." Ve savaşçı onları gölden uzağa götürdü.

Kısa bir süre sonra dinlenip yemek yerlerken Hawkmoon, biraz uzağında bir ayağını altına alarak oturan savaşçıya sordu. "Malagigi hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Bana yardım edecek mi?"

"Onu tanırım," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı. "Belki size yardım eder. Ama şunu bilin – Hamadan'da iç savaş var. Kraliçe Frawbra'nın kardeşi Nahak, kraliçeye karşı bir entrika çeviriyor ve gölde dövüştüğümüz maskeleri takanların bir sürüsü ona yardım ediyor."

DÖRT

malagî

Bir hafta sonra aşağıya, altın, gümüş ve sedefle işlenmiş sivri kuleleri, kubbeleri ve minareleriyle güneşin altında bembeyaz parıltıyan Hamadan şehrine bakıyorlardı.

"Artık sizden ayrılıyorum," dedi gizemli savaşçı atını dönürerek. "Hoşça kal, Dorian Hawkmoon. Hiç kuşkusuz yenisinden karşılaşacağız."

Hawkmoon, tepelere doğru uzaklaşan adamı seyretti; sonra o ve Oladah'n atlarını şehre doğru sürdüler.

Ama kapılara vardıklarında surların ardından gelen büyük bir gürültü duydular. Bu bir kavganın, savaşçıların haykırışları ve hayvanların çığlıklarıyla yükselen sesiydi. Aniden kapılardan dışarıya yaralanmış ve hepsi fena halde hırpalanmış büyük bir asker yığını fırladı. İki adam hemen atlarını çektiler, ama kendilerini kaçan bir orduyla çevrelenmekten kurtulamadılar. Bir grup atlı yanlarından hızla geçti ve Hawkmoon içlerinden birinin bağırdığını duydu. "Her şeyi kaybettik! Nahak bugün kazandı!"

Onların ardından dört siyah atın çektiği devasa bronz bir savaş arabası geldi; içinde adamlarına dönüp savaşmalarını emrederek bağırان, mavi zırlı, kuzguni saçlı bir kadın vardı. Öfke ve hayal kırıklığı yüzünden alev alev bakan, parlak, kocaman kara gözleri olan kadın genç ve çok güzeldi. Bir elinde başının üstünde salladığı bir pala taşıyordu.

Şaşkın şaşkın dikilen Hawkmoon ve Oladah'nı gördüğünde dizginlere asıldı. "Siz kimsiniz? Kara İmparatorluk'un başka paralı askerleri mi?"

"Hayır – ben Kara İmparatorluk'un düşmanıyım," dedi Hawkmoon. "Neler oluyor?"

"Bir isyan. Kardeşim Nahak ile yandaşları çölden gelen gizli geçitleri buldular ve bizi gafil avladılar. Eğer Granbretan'ın düşmanıysanız, en iyisi şimdi kaçın! Yanlarında savaş hayvanlarıyla..." Sonra tekrar adamlarına bağırmaya başladı ve yoluna devam etti.

"En iyisi tepelere dönelim," diye mırıldandı Oladahn, ama Hawkmoon olumsuzca başını salladı.

"Malagigi'yi bulmalıyım. O şehirde bir yerde. Çok az zaman kaldı."

Atlarını kalabalığın arasından şehre soktular. İlerdeki sokaklarda bazı adamlar hâlâ dövüşüyordu ve yerli askerlerin sivri miğferleri Kara İmparatorluk savaşçılarının kurt maskeleleriyle karışmıştı. Her yerde büyük bir karmaşa vardı. Hawkmoon ile Oladahn, pek savaş olmayan bir yan yolu dörtünale geçerek geniş bir meydana çıktılar. Meydanın karşı tarafında büyük siyah yarasalara benzeyen uzun kollu, kıvrık pençeli kanatlı dev hayvanları gördüler. Geri çekilen savaşçıları parçalıyorlardı ve cesetlerin başında kendilerine bir ziyafet çekmeye çoktan başlamışlardı. Nahak'ın adamları sağda solda bu savaş hayvanlarını dürtmeye çalışıyorlardı, ama dev yarasaaların hizmet sürelerinin bittiği çok açıktı.

Bir yarasa döndü ve onları gördü. Hawkmoon, Oladahn'a kendisini dar bir sokağa izlemesini haykırdı, ama yarasa çoktan yarı koşup yarı uçarak onları takip etmeye başlamıştı bile, gagasının içinden ısığa benzer iğrenç bir ses çıkıyor, vücudundan korkunç bir koku yükseliyordu. Dar bir sokağa doğru at sürdüler, ama yarasa evlerin arasından sıkışarak geçti ve onları izlemeye devam etti. Sonra sokağın diğer ucundan yarım düzine kadar kurt maskeli atlı çıkıverdi. Hawkmoon kılıcını sıyırdı ve saldırdı. Yapılabilecek fazla bir şey yoktu.

Athılardan ilkiyle adamı eyerinden söken bir vuruşla karşılaştı. Bir kılıç Hawkmoon'un omuzuna çarptı ve kesişi hissetti,

ama acıya rağmen savaşmaya devam etti. Savaş hayvanı bir çılgılık attı ve kurt savaşçılar panik içerisinde atlarını geri çevirmeye başladılar.

Hawkmoon ile Oladah'n ileri doğru fırladılar ve kendilerini bomboş bir meydana buldular. Kaldırım taşlarında ve yolların her tarafında cesetler yatıyordu. Hawkmoon, sarı cübbeli bir adamın bir kapı aralığından fırlayıp bir cesede eğilişini, kesesini ve belindeki mücevherli hançeri alışını gördü. Adam Köln Dükü'nü görünce paniğe kapıldı ve eve geri dalmaya çalıştı, ama Oladah'n yolunu kesmişti. Hawkmoon kılıcını adamın yanına dayadı. "Malagigi'nin evi ne tarafta?"

Adam titreyen parmağıyla işaret ederek ciyakladı. "Bu yoldan, efendim. Kubbesinin gümüş çatısı abanoz burç işaretleri işli olan. Şu sokaktan aşağıda. Beni öldürmeyin. Ben..." Hawkmoon büyük mavi atını çevirip gösterdiği sokağa doğru fırladığında adam rahatlayarak derin bir nefes alıyordu.

Burç işaretli kubbeli ev biraz sonra görüldü. Hawkmoon kapının önünde durdu ve kılıcının kabzasıyla kapıyı çaldı. Başı yine zonklamaya başlamıştı ve içindeki bir his Kont Brass'ın büyülerinin Kara Mücevher'in canını daha fazla uzak tutamayacağını anladı. Büyücünün evine daha dikkatli bir şekilde yaklaşması gerektiğini fark etti, ama Granbretan askerleri şehrin her yerinde olduğu için buna zaman yoktu. Üstlerinde iki dev yarasa kendilerine kurban arayarak uçuyordu.

En sonunda kapı açıldı ve mor cüppeler giymiş dört iri yarı Zenci ellerinde mızraklarla önünü kestiler. Hawkmoon, onların arkasında uzanan bir avlu gördü. Atını ileri sürmeyi denedi, ama mızraklar anında ona çevrilmişti. "Efendimiz, Malagigi ile ne işin var?" diye sordu Zencilerden biri.

"Yardımlarını istiyorum. Çok önemli bir mesele. Tehlike içindeyim."

Eve giden merdivenlerde bir şahıs belirdi. Adam basit beyaz bir harmaniye sarınmıştı. Uzun gri saçları vardı ve tıraşlıydı. Yüzü kırış kırıştı ama derisinin genç bir görünümü vardı.

"Malagigi sana niye yardım etsin ki?" diye sordu adam. "Görüyorum ki, bir Batılısın. Batı'nın insanları Hamadan'a savaş ve ölüm getirdi. Defol git, sizin hiçbirinizi istemiyorum!"

"Siz, Lord Malagigi misiniz?" diye başladı Hawkmoon. "Ben de aynı insanların kurbanıyım. Bana yardım edin, ben de sizin onlardan kurtulmanıza yardım edebilirim. Lütfen, size yalvarıyorum –"

"Defol git. Sizin iç savaşınızda rol almayacağım!" Zenciler iki adamı geri ittiler ve kapılar kapandı.

Hawkmoon yeniden kapıya vurmaya başladı, ama sonra Oladahn kolunu tuttu ve işaret etti. Sokaktan üstlerine doğru başlarında Hawkmoon'un gösterişli miğferini anında hatırladığı birisi bulunan altı kurt miğferli atlı geliyordu. Gelen Meliadus'du.

"Ha! Zamanın yaklaştı Hawkmoon!" diye zaferle bağırdı Meliadus, kılıcını çekip ileri atılırken.

Hawkmoon atını ters yöne çevirdi. Meliadus'a olan kini her zamanki gibi içini yaksa da şu an dövüşemeyeceğini biliyordu. O ve Oladahn güçlü atları Meliadus'un adamlarınıninki-lerle arayı açarak sokaktan aşağı kaçtılar.

Agonosvos ya da habercisi, Meliadus'a Hawkmoon'un ne-reyi hedeflediğini söylemiş ve Baron buraya Hamadan'ı almalarına yardım etmek, Hawkmoon'dan kişisel öcünü almak için gelmiş olmalıydı.

Takipçisini kaybolup gidene kadar bir dar sokaktan diğerine fırladı Hawkmoon. "Şehirden kaçmalıyız," diye bağırdı Oladahn'a. "Tek şansımız bu. Belki sonra gizlice içeri süzülür ve Malagigi'yi bize yardıma ikna ederiz..." Sesi dev yarasalardan birinin aniden yere süzülüp önlerine konması ve pençeleri öne fırlamış bir şekilde ilerlemeye başlamasıyla kesildi. Bu yaratığın ardında açık bir kapı ve özgürlük vardı.

Hawkmoon, Malagigi'nin reddedişi yüzünden öylesine umutsuzdu ki kılıcını acımasız pençelere savurup kendisini onun karşısına fırlatarak doğrudan savaş canavarının üzerine

saldırdı. Yarasa tiz bir ses çıkardı ve pençelerini savurarak Hawkmoon'un önceden yaralanmış koluna yapıştı. Genç soylu kılıcını tekrar ve tekrar kaldırdı ve yaratığın bileğini kara kanlar fışkırp tendon bağı kopana dek kesti. Gagalı ağız tıkrıtiyla açıldı ve Hawkmoon'a doğru bir hamle yaptı. Kafa aşağı inerken at geriledi ve Hawkmoon kılıcını dev, boncuk gibi göze nişanlayarak deli gibi salladı. Kılıç içeri girdi. Yaratık bir çığlık attı. Yaradan sarı sümüksü bir şey akmaya başladı.

Hawkmoon ikinci defa vurdu. Yaratık sallandı ve ona doğru düşmeye başladı. Hawkmoon savaş hayvanı devrilirken atını son anda kenara çekmeyi başardı. "Onu öldürdünüz Lord Dorian. Bu tam destanlara layık bir olaydı," diye bağırarak Olanı peşine takarak kapıya ve ardındaki tepelere doğru hızla fırladılar. Ve küçük adam, büyük bir sevinç içinde kahkaka atıyordu.

Az sonra şehirdeki savaşta yenilmiş savaşçıdan sağ kalan yüzlercesine katılarak tepelere ulaşmışlardı. Artık atlarını yavaşlattılar ve sonunda daha önce kraliçenin sürdüğü arabayı ve sert çimenlerin üzerine uzanmış dizi dizi yorgun savaşçıyı gördükleri dar bir vadiye geldiler. Arabanın yanında Hawkmoon başka birini daha gördü. Bu Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'yı ve Hawkmoon'u bekliyor gibi görünüyordu.

Hawkmoon atından inip savaşçının yanına gitti. Kadın yaklaştı ve gözleri Hawkmoon'un daha önce de fark ettiği öfkeyle parlayarak arabaya dayanıp ayakta duruyordu.

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın gür sesi biraz imalı bir şekilde miğferin içinden yükseldi. "Malagigi sana yardım etmeyecek, ha?"

Hawkmoon kadına meraksızca bakarken, savaşçının sözlerini onaylayarak başını salladı. İcini büyük bir hayal kırıklığı kaplamıştı, ama bu duygu dev yarasayla yaptığı savaşta hayatını kurtaran vahşi kadercilikle yer değiştirmeye başlamıştı. "Ben artık bittim," dedi. "Ama en azından geri dönebilir ve Meliadus'u yok etmek için bir yol bulabilirim."

"Bu arzumuz ortak," dedi kadın. "Ben Kraliçe Frawbra'yım. Hain kardeşim tahta göz dikti, Meliadus ve adamlarının yardımı sayesinde ona ulaşmaya çalışıyor. Belki de çoktan ele geçirmiştir bile. Henüz söyleyemem – ama onlara göre fazlasıyla az sayıdayız ve şehri yeniden geri almak için hiç şansımız yok."

Hawkmoon, düşünceli bir şekilde kadına baktı. "Eğer zayıf bir ihtimal dahi olsaydı ona sarılır mıydınız?"

"Eğer ihtimal olmasaydı da denemek isterdim," diye yanıtladı kadın. "Ama savaşçılarımın beni izleyeceğine pek emin değilim!"

O anda kampa üç atlı daha girdi. Kraliçe Frawbra onlara seslendi. "Şehirden yeni mi kaçtınız?"

"Evet," diye yanıtladı biri. "Yağmaya başladılar bile. Daha önce hiç şu Batılılar kadar vahşi istilacılar görmedim. Liderleri – koca adam – Malagigi'nin evine girdi ve onu tutsak etti!"

"Ne!" diye bağırdı Hawkmoon. "Meliadus, büyücüyü esir mi aldı? Eh öyleyse, artık benim için hiçbir umut kalmadı demektir."

"Saçma," dedi Siyah ve Altın Renkli Savaşçı "Hâlâ ümit var. Meliadus, Malagigi'yi sağ tuttuğu sürece – ve büyücünün Meliadus'un öğrenmek istediği birçok sırrı olduğu için ona bir şey yapamaz – bir şansın var. Kraliçe Frawbra'nın ordusuyla Hamadan'a dönmeli, şehri geri almalı ve Malagigi'yi kurtarmalıdır."

Hawkmoon omuzlarını silkti. "Ama zaman var mı? Mücevher şimdiden ısınma belirtileri gösteriyor. Bu demektir ki hayatı ona geri dönüyor. Çok yakında akılsız bir yaratık olacağım..."

"O zaman kaybedecek bir şeyiniz yok Lord Dorian," diye lafa girdi Oladahn. Hawkmoon'un koluna kürklü elini koydu ve dostça sıktı. "Kaybedecek hiçbir şey."

Hawkmoon dostunun elini silkerek acı acı güldü. "Evet haklısın. Hiçbir şey. Evet, Kraliçe Frawbra ne diyorsun?"

“Haydi ordumdan geriye kalanlarla konuşalım,” dedi zırlı kadın.

Kısa süre sonra, Hawkmoon arabada ayakta durdu veavaş yorgunu savaşçılara seslendi. “Hamadanlılar, ben yüzlerce mil Batı’dan, Granbretan’ın idare ettiği yerlerden geldim. Benim babam bugün Kraliçenizin düşmanlarına yardım eden Baron Meliadus tarafından işkenceyle öldürüldü. Tüm bir milletin küllere dönüştüğünü, insanların katledildiğini veya esir edildiğini gördüm. Çocukların çarmıha gerilip darağaçlarına asıldıklarını gördüm. Cesur savaşçıların yaltaklanan köpeklere dönüştüğünü gördüm.

“Biliyorum, Kara İmparatorluk’un maskeli savaşçılarına karşı koymanın ümitsiz olduğunu düşünüyorsunuz, ama onlar da yenilebilirler. Ben kendilerinden yirmi kattan daha fazla kalabalık bir Granbretan ordusunu kaçırtan bir ordunun kumandanlarından biriydim. Bunu yapmamızı sağlayan yaşama arzumuzu – kaçsak bile avlanacağımızı ve sonunda onursuzca öleceğimizi bilmemizdi.

“En azından şimdi erkek gibi onurunuzla ölebilirsiniz – ve bilin ki bugün şehrinizi alan güçleri yenmek için bir şansınız var...”

Bu şekilde konuşmaya devam etti ve yavaş yavaş yorgun savaşçılar toparlandılar. Bazıları onu alkışladı. Sonra Kraliçe Frawbra arabada ona katıldı ve adamlarına düşmanın beklediği anda, savaşçılar içki içip yağmalamak isteğiyle birbirleriyle dalaşırken onlara saldırmak üzere Hamadan’a doğru Hawkmoon’u izlemelerini için bağırdı.

Hawkmoon’un sözleri adamları coşturmuştu; şimdi de Kraliçe Frawbra’nın sözlerindeki mantığı gördüler. Silahlarını kuşanıp zırhlarını düzeltmeye ve atlarını aramaya başladılar.

“Bu gece saldıracağız,” diye bağırdı Kraliçe, “onlara planımızı bozma fırsatı vermeyeceğiz.”

“Ben de sizinle geleceğim sanırım,” dedi Siyah ve Altın

Renkli Savaşçı.

Ve işgal askerlerinin eğlendiği, kapıların açık bırakıldığı ve korunmadığı, savaş hayvanlarının karınları kurbanlarıyla dolu gürültüyle uyudukları o gece Hamadan'a doğru at sürdüler.

KARA MÜCEVHER'İN HAYATI

Şehrin içine şimşek gibi daldılar ve düşmanları daha ne olduğunu anlamadan saldırmaya başladılar. Komuta Hawkmoon'daydı. Kafasının içi büyük bir acıyla doluydu ve kafatasındaki Kara Mücevher nabız gibi atmaya başlamıştı. Yüzü gergin ve beyazdı. Atını şaha kaldırıp kılıcını savurarak öldürme isteği içinde etrafındakileri kesen ve "Hawkmooon! Hawkmooon!" diye haykıran adamda askerleri önünden kaçıratan bir şey vardı.

Hemen ardında kişisel duygularını yansıtmadan rahat bir havayla ve düzenli bir şekilde dövüşen Siyah ve Altın Renkli Savaşçı duruyordu. Arabasını ürkmüş savaşçı gruplarının arasına süren Kraliçe Frawbra da oradaydı. Dağların Oladahn'ı karışıklıkta ayakta durup düşmana ok üstüne ok yağıdırıyordu.

Nahak'ın güçlerini ve kurt maskeli paralı askerleri sokak sokak şehirden sürdüler. Sonra Hawkmoon, Malagigi'nin evinin kubbesini gördü ve atını yolunu tıkayanların kafasının üzerinden sıçratarak eve ulaştı. Atının üzerinde ayağa kalktı, duvarın üstüne tutundu ve kendisini yukarıya çekti.

Avluya, Malagigi'nin zenci muhafızlarından birinin serilmiş yatan cesedinin yanına atladı. Evin kapısı kırılmış ve içerisi harap edilmişti.

Parçalanmış eşyaların arasında tökezleyerek dar bir merdiven buldu Hawkmoon. Şüphesiz, büyücünün laboratuvarına çıkıyordu. Tepedeki kapı açılıp iki kurt maskeli muhafız kılıçları ellerinde onu karşılamak için aşağı koştuklarında merdivenlerin yarısındaydı. Hawkmoon kendini savunmak için kılıcını sıyırdı. Dövüşürken yüzünde ölümün gülümsemesi vardı.

Gözleri öfke ve kederle karışık bir delilikle ışıldıyordu. İki sefer kılıcıyla ileriye hamle yaptı ve iki ceset merdivenden aşağıya yuvarlandı. Hawkmoon, tepedeki odaya girdiğinde Malagigi'yi bedeninde işkence izleriyle bir duvara bağlanmış buldu.

Çabucak bağlarını kesip adamı indirdi ve nazikçe köşedeki bir sedire uzattı. Her yerde üstlerinde simya aletlerinin ve küçük makinelerin durduğu raflar vardı. Malagigi kımıldanıp gözlerini açtı.

"Bana yardım etmelisiniz efendim," diye fısıldadı Hawkmoon. "Buraya hayatınızı kurtarmak için geldim. En azından siz de benimkini kurtarmayı deneyebilirsiniz."

Malagigi acıyla sedirde doğruldu. "Sana söyledim – hiçbir taraf için bir şey yapmayacağım. Eğer istiyorsan sen de ülken-den gelen adamların yaptığı gibi bana işkence yap, ama be –"

"Belanı versin!" diye lanet okudu Hawkmoon. "Başım ya-nıyor. Şafağa kadar yaşarsam şanslıyım. Geri çevirmemelisin. Senin yardımını aramak için iki bin mil kat ettim. Ben de senin kadar Granbretan kurbanıyım. Dahası ben–"

"Kanıtla bunu ve sana yardım edeyim," dedi Malagigi. "İş-galcileri şehirden çıkart ve sonra gel."

"O zaman çok geç olacak. Mücevher canlanıyor. Her an–"

"Kanıtla," dedi Malagigi ve sırtüstü sedire yığıldı.

Hawkmoon kılıcını hafifçe kaldırdı. Vahşi öfkesi ve umut-suzluğu içinde yaşlı adama vurmaya hazırды. Ama sonra dön-dü, merdivenlerden koşarak avluya indi, kapıyı açtı ve atının eyerine sıçradı.

Bir süre sonra Oladahn'ı buldu. "Savaş nasıl gidiyor?" di-ye bağırdı savaşanların arasından.

"Çok iyi değil sanırım. Meliadus ve Nahak güçlerini birleş-tirdiler, şehrin yarısını tutuyorlar. Asıl güçleri sarayın bulundu-ğu ana meydanda. Kraliçe Frawbra ve senin zırhlı arkadaşın orada bir saldırı yönetiyorlar, ama sanırım durum umutsuz."

"Haydi gidip kendimiz bakalım," dedi Hawkmoon, atının dizginlerine asıldı, yoluna dost düşman kim çıkarsa vurarak

savaşanların arasından kendisine bir yol açıyordu.

Oladahın da onu izledi ve sonunda silahlarını çekmiş karşı karşıya duran iki ordunun bulunduğu büyük ana meydana geldiler. Adamlarının başında atlı Meliadus ve Kara İmparatorluk baronunun elinde alet olduğu açıkça görülen aptal suratlı Nahak vardı. Karşılarında yıpranmış savaş arabasıyla Kraliçe Frawbra ile Siyah ve Altın Renkli Savaşçı duruyordu.

Hawkmoon ve Oladahın meydana girdiklerinde, orduları aydınlatan titrek meşale ışığında Meliadus'un sesini duydular: "Nerede şu korkak, hain Hawkmoon? Sıvıştı belki de?"

Hawkmoon askerlerin arasından öne çıkarken saflarının ince olduğunu fark ediyordu. "Buradayım Meliadus. Seni yok etmeye geldim!"

Meliadus güldü. "Beni yok etmek mi? Sadece benim arzumla yaşadığını bilmiyor musun? Aklını kemirmeye hazır Kara Mücevher'i hissedebiliyor musun Hawkmoon?"

Hawkmoon, Meliadus'un doğruyu söylediğini bilerek elini zonklayan alnına koydu ve Kara Mücevher'in şeytani sıcaklığını hissetti. "Öyleyse niye bekliyorsun?" dedi.

"Çünkü sana bir pazarlık önermeye hazırım. Bu aptallara amaçlarının umutsuz olduğunu söyle. Onlara silahlarını atmalarını söyle – ve ben de seni kötü sonundan kurtarayım."

Hawkmoon aslında düşmanlarının iradesiyle aklını muhafaza ettiğini tamamen anladı. Meliadus, öç alma isteğini Hawkmoon'u Granbretan'ı daha fazla kayıp vermekten kurtarmak umuduyla hemen askıya almıştı.

Hawkmoon yanıt veremeyerek duraksayıp sonuçları tartmaya çalıştı. Kararı beklenirken kendi saflarında gergin bir sessizlik vardı. Şimdi Hamadan'ın tüm kaderinin onun elinde olduğunu biliyordu. Akli karışık halde kalakaldığında Oladahın kolunu dürttü ve "Lord Dorian bunu alın," diye mırıldandı. Hawkmoon dağ adamının uzattığı şeye baktı. Bir miğferdi. Önce onu anımsamadı. Sonra bunun Agonosvos'un kafasındaki miğfer olduğunu anladı. Bir zamanlar içinde bulunan iğrenç

kafayı hatırlayarak titredi.

“Niye? Bu rezil bir şey.”

“Babam bir büyücüydü,” diye hatırlattı Oladahn. “Bana gizleri öğretti. Bu miğferin belirli özellikleri var. İçinde kısa bir süre için seni Kara Mücevher’in bütün gücünden koruyacak bazı özellikler var. Onu takın lordum, size yalvarırım.”

“Buna nasıl emin olabilirim...?”

“Takın – ve görün.”

Hawkmoon yavaşça kendi miğferini çıkarıp büyücününkini taktı. Biraz dardı ve içinde sıkılıyordu, ama artık Mücevher’in çok hızlı atmadığını fark etti. Güldü, içini vahşi bir mutluluk duygusu kaplamıştı. Kılıcını sıyırdı. “İşte yanıtlam Baron Meliadus!” diye bağırdı ve korkmuş Granbretan Lord’una doğru bütün hızıyla saldırdı.

Meliadus küfretti ve kendi kılıcını sıyırmaya çalıştı. Hawkmoon’un kılıcı kurt miğferini kafasından uçurup çatık kaşlı şaşkın yüzünü ortaya çıkardığında kılıcını zar zor sıyırabilmişti. Hawkmoon’un ardından Oladahn, Kraliçe Frawbra ve Siyah ve Altın Renkli Savaşçı tarafından yönetilen Hamadan’ın coşkuyla bağırarak askerleri geliyordu. Düşmanla çarpışarak onları sarayın kapısına geriletmeye başladılar.

Hawkmoon, göz ucuyla Kraliçe Frawbra’nın arabasından uzanıp kardeşinin boynunu koluyla çevirerek eyerinden kaldırmıştı. Kanlı bir hançer tutan kadının eli iki kere kalkıp indi ve Nahak’ın vücudu Kraliçe’yi izleyen atlılar tarafından ezilmek üzere yere atıldı.

Agonosvos’un miğferinin onu uzun süre korumayacağını bilen Hawkmoon hâlâ vahşi bir kederle doluydu. Kılıcını durmadan savurarak kendisini karşılayan Meliadus’a darbe üstüne darbe indiriyordu. Meliadus’un yüzü kaybettiği kurt maskesini andırır bir ifadeye bürünmüştü ve gözlerinde Hawkmoon’unkine uygun bir nefret ateşi yanıyordu.

Savaşın armonisi içindeki kılıçları ahenkle birbirlerine çarpıyor, her darbe engelleniyor, her hamle karşılanıyor ve bu durum

içlerinden biri yorgunluktan devrilene kadar sürüp gideceği benziyordu. Ama sonra dövüşen bir grup savaşçı Hawkmoon'un atına doğru gerilediler ve atın Hawkmoon'u arkaya doğru savurup ayağının üzengisinden çıkmasına neden oldular. Meliadus sırtıp Hawkmoon'un savunmasız göğüsüne doğru hamle yaptı. Darbe zayıftı, ama Hawkmoon'u eyerden itmeye yetti. Yere, Meliadus'un atının toynakları altına düştü.

Baron onu ezmeye çalışırken yuvarlanarak uzaklaştı, ayağa kalktı ve muzaffer Granbretanlıdan üzerine yağın darbe yağmuruna karşı elinden gelenin en iyisini yaptı.

Meliadus'un kılıcı iki kez Agonosvos'un başlığına çarparak onu bayağı çökertti. Hawkmoon, Mücevher'in yeniden atmaya başladığını hissetti. Anlamsızca bağırıp ona doğru fırladı.

Bu beklenmedik hamleye şaşırın Meliadus savunmasız yakalanmıştı ve Hawkmoon'u durdurma çabası başarılı olamadı. Hawkmoon'un kılıcı Meliadus'un açık başının bir yanında büyük bir yarık açtı. Meliadus'un suratının tamamı yarılarak kan fışkırdı, ağzı acı ve felçle kıvrıldı. Gözlerinden kanı silmeye çalıştı. Hawkmoon adamın kılıçlı kolunu yakaladı ve onu yere çekti. Meliadus kendini kurtarıp arkaya doğru yuvarlandı, sonra Hawkmoon'a doğru fırladı, kılıcı Hawkmoon'unkine öyle bir güçle çarptı ki iki kılıç da parçalanıyordu.

Bir an nefes nefese kalan iki hasım birbirlerine bakarak öylece kaldılar; sonra he rbiri belinden uzun birer kama çekip saldırmaya hazır bekleyerek etraflarında dönmeye başladılar. Meliadus'un yakışıklı çehresi artık yakışıklı değildi ve eğer yaşarsa Hawkmoon'un darbesinin izini daima taşıyacaktı. Yaradan hâlâ kan akıyor ve kanlar göğüs zırhına damlıyordu.

Hawkmoon hızla yoruluyordu. Bir önceki gün aldığı yara onu rahatsız etmeye başlamıştı ve kafası Mücevher'in yarattığı acı yüzünden yanıyordu. Bu yüzden zar zor görebiliyordu ve sadece Meliadus hançeriyle vuracak gibi yaptığında bile iki kez tökezlemişti.

Sonra her iki adam da harekete geçti ve kavğayı bitirecek

ölümcül hamle için birbirlerine umutsuzca kenetlendiler.

Meliadu,s Hawkmoon'un gözüne bir hamle yaptı, ama ıskaladı ve hançer miğferin yanından geçti. Hawkmoon hançerini Meliadus'un boynuna doğru salladı, ama Baron'un eli yukarı kalktı, Hawkmoon'un bileğini yakaladı ve itti.

Ölüm dansı son darbeyi vurmak için göğüs göğüse boğuşurlarken devam etti. Nefesleri gırtlaklarında inliyor, bedenleri yorgunluktan ağrıyordu, ama korkunç nefretleri hâlâ her iki gözde de parlıyordu, biri ya da ikisi de ölene dek de parlayacaktı.

Etraflarında ki savaş Kraliçe Frawbra'nın güçlerinin düşmanı geriye püskürtmesiyle devam ediyordu. Artık etraflarında kimse savaşmıyordu, sadece cesetler vardı.

Şafak gökyüzünde belirmeye başlamıştı.

Meliadus'un kolu, Hawkmoon onu itip bileğini bırakmasını sağlarken titredi. Serbest eli Meliadus'un kolunda zayıflıyordu, çünkü burası onun yaralı tarafıydı. Hawkmoon ümitsizce zırhlı dizini Meliadus'un zırhlı kasıklarına dayadı ve kuvvetle itti. Baron tökezledi. Ayağı ölenlerden birisine takılıp devrildi. Ayağa kalkmaya çabalayarak daha da dolandı ve zorlukla dik durmayı başarırken yaklaşan Hawkmoon'un görüntüsü gözlerini korkuyla doldurdu.

Hawkmoon hançerini kaldırdı. Şimdi başı dönüyordu. Kendini Baron'a doğru fırlattı, sonra büyük bir güçsüzlük hissi onu sardı ve hançer elinden düştü.

Silahı el yordamıyla aradı, ama bilinci kayboluyordu. Öfkeyle soludu, ama bu duygu bile zayıflıyordu. İşte tam bu zafer anında, Meliadus'un kendisini öldürebileceğini kaderci bir şekilde anlıyordu.

RÜNLÜ ASA'NIN HİZMETKÂRI

Hawkmoon, parlak ışıktaki gözlerini kırpıştırarak miğferin göz deliklerinden baktı. Kafası hâlâ yanıyordu ama öfke ve umutsuzluktan kurtulmuş görünüyordu. Boynunu çevirdiğinde Oladah'nın ile Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın ona baktıklarını gördü. Oladah'nın yüzü düşünceliydi, ama savaşçının yüzü hâlâ miğferiyle örtülüydü.

"Ben... ölü değil miyim?" dedi zayıfça Hawkmoon.

"Öyle görünmüyor," diye kısaca yanıtladı savaşçı. "Ama belki de öylesindir."

"Sadece yorgun," dedi telaşla Oladah'nın, gizemli savaşçıya hoşnutsuz bir bakış fırlatarak. "Kolundaki yara sarıldı, üstelik çabucak iyileşecekmiş gibi görünüyor."

"Neredeyim?" diye sordu Hawkmoon. "Bir oda..."

"Kraliçe Frawbra'nın sarayında bir odada. Şehir yine onun ve düşman katledildi, yakalandı ya da kaçtı. Sizin bedeninizi Meliadus'un kinine üstüne serilmiş olarak bulduk. Önce ikinizin de öldüğünü düşündük."

"Yani Meliadus öldü!"

"Olabilir. Cesedini almak için döndüğümüzde kaybolmuştu. Şüphesiz kaçan adamlardan biri tarafından götürüldü."

"Ah, sonunda öldü," dedi memnun bir tavırla Hawkmoon. Beyninde zonklayan acıya rağmen, Meliadus yaptıklarını ödediği için kendisini huzurlu hissediyordu. Birden aklına başka bir düşünce geldi. "Malagigi. Onu bulmalısınız. Ona demelisiniz ki..."

"Malagigi geliyor. Yaptıklarını duyunca saraya gelmeye karar verdi."

"Bana yardım edecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Oladahn, yeniden Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'ya bakarak.

Az sonra Kraliçe Frawbra içeri girdi, arkasından kumaşla sarılı bir şey taşıyan bilge yüzlü büyücü geliyordu. İnsan kafası boyutu ve şeklinde bir şey taşıyordu.

"Lord Malagigi," diye mırıldandı Hawkmoon, yataktan kalkmaya çalışarak.

"Beni son günlerde izleyen genç adam sen misin? O miğferin içinden yüzünü göremiyorum," diye huysuz bir tavırla konuştu Malagigi ve Hawkmoon yeniden umutsuzluğa kapılmaya başladı.

"Ben Dorian Hawkmoon, Hamadan'a dostluğumu kanıtladım. Meliadus ve Nahak yok edildiler, güçleri gitti."

"Hımmm?" Malagigi kaşlarını çatı. "Kafandaki mücevher şeyden bahsettiler bana. Böyle yaratıları ve özelliklerini bilirim. Ama onun gücünü yok etmek *mümkün* mü, işte bunu söyleyemem..."

"Bana bunu yapabilecek tek kişi olduğunuz söylenmişti," dedi Hawkmoon.

"Bilecek – evet. Bilir? Bilmiyorum. Yaşlanıyorum. Fiziksel olarak, emin değilim eğer..."

Siyah ve Altın Renkli Savaşçı ileri çıktı ve Malagigi'nin omzuna dokundu. "Beni biliyor musun, büyücü?"

Malagigi başını salladı. "Evet, biliyorum."

"Hangi Güç'e hizmet ettiğimi de biliyorsun musun?"

"Evet." Malagigi kaş çatı, birbirlerine baktılar. "Ama bunun bu genç adamla ne ilgisi var?"

"O daha bilmeseyse bile, aynı Güç'e hizmet ediyor."

Malagigi'nin ifadesi anında cesurlaştı. "O zaman ona yardım edeceğim," dedi sertçe, "kendi hayatımı riske atmak anlamına gelse de."

Hawkmoon, bir kez daha yatakta doğruldu. "Tüm bunlar ne demek oluyor? Bën kime hizmet ediyorum? Bunu bilmiyordum..."

Malagigi taşıdığı şeyin üstündeki kumaşı kaldırdı. Bu her biri ayrı renkte parlayan küçük çıkıntılarla çevrili bir küreydi. Renkler, Hawkmoon'un gözlerini hızla kırpıştırarak durmaksızın değişiyordu.

"Önce yoğunlaşmalısın," dedi Malagigi, tuhaf küreyi Hawkmoon'un başının yakınında tutarak. "Aletin içine bak. Dikkatli bak. Uzun uzun bak. Bak Dorian Hawkmoon, tüm renklere..."

Hawkmoon artık gözlerini kırpmadığını ve bakışlarını kürenin içindeki değişken renklerden koparamadığını fark etti. Garip bir hafiflik duygusu kapladı. Aşırı bir iyi hissetme duygusu. Gülümsemeye başladı. Sonra her yer sislere gömüldü; uzayın ötesinde, zamanın ötesinde yumuşak ve ılık bir sisin içinde asılıymış gibiydi. Hâlâ tamamen uyanıktı, ama etrafındaki dünyadan haberdar değildi.

Uzunca bir süre, artık onun bir parçası gibi olmayan vücudunun bir yerden bir yere gittiğini belli belirsiz bilerek bu halde kaldı.

Sislerin zarif renkleri zaman zaman gül kırmızısından gök mavisine ya da düğünçiçeği sarısına kadar değişti, ama bütün gördüğü buydu ve hiçbir şey hissetmedi. Daha önce, belki de çocukken annesinin kollarında olduğu zamanlar dışında, kendini hissetmediği kadar huzurlu hissediyordu.

Ardından pastel tonlar karanlık, kirli renk damarlarıyla yer değiştirdi. Kapkara ve kan kırmızısı şimşekler gözlerinin önünde zikzaklar çizerken huzur duygusu yavaş yavaş kayboluyordu. Korkunç bir acının yayılışını hissetti ve yüksek sesle haykırdı.

Sonra gözlerini açtığında önündeki makineye korkarak baktı. Çok uzun süre önce Kral Huon'un sarayındaki laboratuvarlarda gördüğünün aynısıydı.

Tekrar Londra'da mıydı?

Siyah, altın ve gümüş rengi ağlar ona mırıldandılar ama daha önce yaptıkları gibi onu kucaklamadılar; bunun yerine ondan uzaklaşıp kasılarak sadece uzayda küçücük bir parça oluşturan kadar büzüldüler. Hawkmoon çevresine bakındı, Malagigi'yi ve onun arkasında daha önce büyücüyu Kara İmparatorluk savaşçılarından kurtardığı laboratuvarı gördü.

Malagigi yorgun görünüyordu, ama yaşlı yüzünde büyük bir tatmin ifadesi vardı.

Metal bir kutuyla öne çıktı, Kara Mücevher'in makinesini toplarladı, kutunun içine atıp kapağı kapattı ve kilitledi.

"Makine," dedi kısık bir sesle Hawkmoon. "Onu nasıl aldın?"

"Onu yaptım," diyen Malagigi gülümsedi. "Onu yaptım, Dük Hawkmoon; evet! Sen orada öbür makineden – Londra'dakinden – büyülerimle bir parça korunarak yatarken bir hafta boyunca aşırı emek harcadım. Bir ara mücadeleyi kaybettiğimi düşündüm, ama bu sabah bu makine bir ögesi dışında tamamlandı."

"Neydi o?"

"Hayat gücü. Bu nazik bir noktaydı – büyüyu doğru zamanda yapmama bağlı. Görüyorsun, Kara Mücevher'in tüm hayatının gelip senin aklını doldurmasına izin vermeliydim ve sonra aklını yemeye başlamadan önce makinenin onu içine çekmesini ummuştum."

Hawkmoon rahatlayarak gülümsedi. "Ve yaptı!"

"Yaptı. Artık o korkudan her bakımdan uzaksınız."

"İnsani tehlikeleri mutlulukla kabul eder ve karşılarım," dedi Hawkmoon, gövdesini sedirden kaldırarak. "Size borçluyum Lord Malagigi. Sizin için bir şey yapabilirsem..."

"Hayır – hiçbir şey," dedi sırtarak Malagigi. "Bu makinenin burada olmasına seviniyorum." Kutuya vurdu. "Belki zaman gelir ve bana lazım olur. Ayrıca..." Hawkmoon'a düşünceli bir şekilde bakarak kaşlarını çatı.

"Nedir?"

"Ah, hiçbir şey." Malagigi omuz silkti.

Hawkmoon alnına dokundu. Kara Mücevher hâlâ içindeydi, ama soğuktu. "Mücevher'i çıkarmadınız mı?"

"Hayır, ama isterseniz yapılabilir. Onun sizin için hiçbir tehlikesi yok. Onu kafanızdan kesip almak basit bir operasyona bağlı."

Hawkmoon tam Malagigi'ye bunun nasıl ayarlanacağını soracakken aklına bir fikir geldi. "Hayır," dedi en sonunda. "Hayır, bırakın kalsın – Kara İmparatorluk'a olan nefretim bir sembolü. umarım, onlar da yakında bu sembolden korkmayı öğrenirler."

"Onlara karşı savaşınızı sürdürmeyi düşünüyorsunuz, öyleyse?"

"Elbette – beni kurtardığınız halime göre iki misli bir güçle."

"Karşı çıkılması gereken bir güç," dedi Malagigi. Derin bir nefes aldı. "Şimdi uyumalıyım. Çok yorgunum. Sizi bekleyen dostlarınızı avluda bulabilirsiniz."

Hawkmoon evin merdivenlerinden, günün bu erken saatlerinin aydınlık ve sıcak günışığına doğru indi. Oladahn kürklü yüzünü neredeyse ikiye ayıran bir gülümsemeyle orada dikiliyordu. Yanında Siyah ve Altın Renkli Savaşçı'nın uzun bedeni görünüyordu.

"Tamamen iyi misiniz?" diye sordu savaşçı.

"Tamamen."

"İyi. O zaman sizden ayrılacağım. Hoşça kalın, Dorian Hawkmoon."

"Yardımlarınız için size teşekkür ederim," dedi Hawkmoon, savaşçı büyük beyaz savaş atına doğru gitmeye başladığında. Sonra savaşçı atına binerken aniden bir şey anımsadı ve seslendi: "Bekleyin."

"Ne var?" Miğferli kafa ona bakmak için döndü.

"Malagigi'yi Kara Mücevher'i çıkarması gerektiğine siz ikna ettiniz. Ona benim de sizin hizmet ettiğiniz Güç'e hizmet ettiğimi söylediniz. Oysa ben efendim olan hiçbir Güç tanı mıy ım."

"Bir gün öğreneceksiniz."

"Sizin hizmet ettiğiniz Güç nedir?"

"Ben R  nl  Asa'ya hizmet ediyorum," diye yanıtladı Siyah ve Altın Renkli Savaşçı, Hawkmoon'un kendisine daha fazla soru sormasına fırsat vermeden beyaz atının ağır gemini şaklatarak kapıya doğru yöneldi.

"R  nl  Asa, ha?" diye mırıldandı, Oladahn kaşlarını çatarak. "Ben onun bir efsane olduğunu sanıyordum..."

"Evet, bir efsane. İnanıyorum ki bu savaşçı gizemleri seviyor ve şüphesiz bizimle dalga geçiyor." Hawkmoon sırttı ve Oladahn'ın omuzuna vurdu. "Eğer onu bir kez daha g r rssek, gerçeği öğreniriz. Şimdi acıktım. İyi bir yemek..."

"Kraliçe Frawbra'nın sarayında hazırlanan bir şölen var." dedi Oladahn. "G rd klerimin en iyisi. Ve sanırım Kraliçe'nin sana olan ilgisi sadece minnettarlıkla sınırlı değil."

" yle mi dersin? Umarım onu hayal kırıklığına uğratmam, dostum Oladahn,   nk  Frawbra'dan daha güzel, genç bir kıza söz verdim."

"Mümkün mü?"

"Evet. Gel, küçük dostum – Kraliçe'nin yemeklerinden tadalım ve Batı'ya dönmek için hazırlık yapalım."

"Bu kadar erken ayrılmak zorunda mıyız? Burada birer kahramanınız ve kesinlikle dinlenmeyi hak ettik?"

Hawkmoon güldü. "Eğer istiyorsan sen kal. Ama benim katılmam gereken bir düğün var – kendi d ğ n m."

"Oh, peki," diye yapmacık bir kederle i  geçirdi Oladahn, "bu olayı ka ıramam. Sanırım Hamadan'da kalışımı kısa kesmek zorunda kalacağım."

Ertesi sabah Kraliçe Frawbra onları Hamadan'ın kapılarına

kadar geçirdi. "Tekrar düşünmeyecek misin, Dorian Hawkmoon? Sana bir taht öneriyorum – kazanmak uğruna kardeşimin öldüğü tahtı."

Hawkmoon, batıya doğru baktı. İki bin mil ve birkaç aylık mesafe ötede Yisselda, Kara Mücevher'in kurbanı olup olmadığını merak ederek onu bekliyordu. Kont Brass da bekliyordu ve Granbretan'ın rezilliklerinden haberdar edilmeliydi. Şüphesiz Bowgentle şu anda Brass Kalesi'nin en yüksek kulesinin tepesinde Yisselda'yla birlikte duruyor ve Kamarg'ın yabanıl manzarasına bakarak evlenmeye söz verdiği adamın dönüp dönmeyeceğini düşünen kızı rahatlatmaya çalışıyordu.

Eyerinin üzerinden eğilip Kraliçe'nin elini öptü. "Size teşekkür ederim Majesteleri. Beni ülkenizi yönetmeye layık gördüğünüz için onur duydum, ama – uğrunda yirmi tahtı reddedeceğim – tutmam gereken bir söz var ve gitmeliyim. Ayrıca kılıcım Kara İmparatorluk'a karşı gerekli."

"Öyleyse git," dedi kadın üzgün bir sesle, "ama Hama-dan'ı ve onun kraliçesini hatırla."

"Hatırlayacağım."

Büyük mavi aygırını kayalık ovaya doğru sürdü. Arkasında dikilen Oladahn döndü, Kraliçe Frawbra'ya bir öpücük gönderdi, göz kırptı ve atını arkadaşının ardından sürdü.

Dorian Hawkmoon, Köln Dükü, aşkı ve intikamı için düzenli olarak batıya doğru at sürdü.

Rünlü Asa'nın Tarihçesi'nin
birinci kitabı böylece bitiyor.

Maceranın devamı
Çılgın Tanrı'nın Tılsımı
yakında kitapçılarda.